

КОЛЕКЦИЯ

ХУМОР

П.Г.
УДАУС

БМ ЗАВОБВАТЯ

П. Г. Удхаус

Бил Завоевателей

Глава 1. Уредена е женитба

1.

С внезапно изсумтяване, което, макар и шумно, едва изразяваше накупялото в него чувство на отврата и възмущение, сър Джордж Пайк остави последния брой на „Светски клюки“ и посегна към телефона:

– Свържи ме с редакцията на „Клюки“ – отсечено каза той.

Последва кратка пауза.

– Родерик?

– Още не се е върнал от обяд, сър – отвърна мазен глас.

– А, Пилбийм, ти ли си? – изражението на сър Джордж омекна. Пилбийм беше от любимците му. Младеж с бъдеще, когото наблюдаваше с възхищение.

– Съобща на мистър Родерик, щом се върне, че искам да го видя.

– Ще му предам, сър.

Основателят и собственикът на издателство „Мамут“, огромния концерн, задоволяващ с четиво половината – по-плиткоумната – англичани, затвори слушалката, смръщи се за миг, после взе молив и започна да пише. Заниманието докара на лицето му изненадваща промяна. Челото му се изглади, очите му спряха да святкат, нещо, наподобяващо усмивка, отпусна подчертаната напрегнатост на устните. Сведе се над бележника.

Едно от нещата, които правят така приятна съдбата на читателя на история като тази, е обстоятелството, че освен вероятността да бъде ободрен, забавляван и поучен, той получава и всичките предимства на безплътния дух. Може да се озове навред, всичко да види. Поиска ли обикновен човек например да бъде приет от сър Джордж Пайк, ще трябва да иде до Флийт стрийт, да завие надясно по Тилбъри стрийт, докато стигне Тилбъри хаус, да проведе разговор с недружелюбния портиер в преддверието, да попълни формуляр с името и професията си, който да предаде на едно момче в ливрея; и накрая, след 10 или 40 минути чакане, най-вероятно ще получи възможността да размени две думи с някоя от секретарките на сър Джордж. Защото мъжът, стоящ зад „Мамут“, не се срещаше с всеки. Времето му бе ценно, чувството за

собствена важност – изострено, и той се движеше обкръжен от тъпла усърдни помощници, чието главно задължение бе случайните посетители да спазват мотото на всички велики мъже – „Стой настрана. ЗА ТЕБ СЕ ОТНАСЯ!“ Дори армия с развети знамена ще бъде спряна на прага, чак и министрите от кабинета не биха могли да се промъкнат.

Читателят обаче, безшумен и невидим, може да се качи до самия кабинет на четвъртия етаж и да влезе, без да чука. Там ще открие сър Джордж, който продължава да пише.

Да зърнете човек като сър Джордж Пайк ангажиран с подобно занимание е разтърсваща гледка, от която и най-преситените ще потръпнат. Кой би могъл да каже с какъв литературен проблем се е захванал? Може би бързо антрефиле на тема „Допустимо ли е сгодените двойки да се целуват?“ за „Пайк уикли“ или уводна статия за „Дейли рекърд“, страница с полезни съвети за „Сабат ауър“, а може би дори приспивно разказче за „Тайни тотс“. Нито едно от тези предположения обаче не бе вярно. Сър Джордж драскаше върху големия лист списък с имена. Вече бе написал:

Илфракум
Уейнскот
Бараклъф
Уензлидейл
Крийби
Удсхот
Марлинхю

а в мига, когато надзърнахме, добави:

Микълхивър.

Последното звукосъчетание, изглежда, особено му допадна, защото постави насреща му няколко кръстчета. След това вдъхновението явно го напусна, той избута стола назад и закричи из стаята.

В днешно време е модерно преуспелите мъже, когато са дребни на бой и набити, надвишаващи на тегло с около 10 килограма нормата, да бъдат назовавани „наполеоновци“. Но макар изразът да е изтъркан, трябва да се признае, че нещо в осанката на сър Джордж Пайк наистина напомняше за Наполеон. Щедро изпълнената жилетка и навикът в моменти на размисъл да навира пръстите на дясната си ръка между първото и второто копче му придаваха известна прилика с великия

корсиканец, подсилена от смръщеността на валчестото му решително лице. Той, изглежда, бе човек, който обича ходът на нещата да следва волята му, а през последните десет години обратното се бе случвало твърде рядко.

Телефонът извънтя дискретно, сякаш се стараеше да не надига глас в присъствието на такъв мъж.

– Мисис Хамънд е тук, сър.

– Да влезе, да влезе. За Бога, Франси – възкликна собственикът на издателска компания „Мамут“, когато вратата се отвори, – цяла сутрин звъня у вас!

– Значи голям късмет, че реших да се отбия – каза мисис Хамънд, докато се наместваше на един стол. – Какво има?

Франсес Хамънд, по баща Пайк, беше женският вариант на бележития си брат. Нямаше неговата двойна брадичка, но притежаваше същите ясни и властни очи, същите повдигнати вежди, които придават такава острота на погледа, същата руменина и височина на челото. Когато я погледна, сър Джордж отново усети онези тръпки на възхищение, които тя неизменно будеше у него.

– За какво искаш да ме видиш? – поиска да знае мисис Хамънд.

Сър Джордж пое дълбоко дъх. Имаше да ѝ съобщава страхотна новина и усетът за драматизъм му подсказваше да не изплюва прекалено бързо камъчето. Но възторгът все пак надделя.

– Франси, момичето ми! – извика той. – Предложиха ми перство!

Извънредно трудно бе да се наруши равновесието на Франсес Хамънд, но тези думи постигнаха немислимото. Цели десет секунди тя седа с широко зяпнала уста, докато сър Джордж, изчервен и готов да се изкикоти, подръпваше стеснително червената си вълнена жилетка, известната жилетка „пайк“, една от забележителностите на Лондон.

– Перство!

– Писмата са ей на онова бюро. Пристигнаха тази сутрин.

– Джорджи!

Мисис Хамънд скочи от стола и нежно целуна брат си. Във властите ѝ очи имаше сълзи.

– Знаех си, че ще се зарадваш!

– Гордея се с теб, Джорджи, миличък. Каква кулминация на твоята чудесна кариера!

– А кой ми помогна да изградя тази кариера?

– Е, старателя съм се, доколкото мога – съгласи се мисис Хамънд скромно, – но, разбира се, ти и само ти...

Сър Джордж удари по бюрото, но уцели острия ръб на една метална кутия и начаса му се прииска да бе изразил емоциите си не толкова атлетично. Засмука ръката си за момент, преди да продължи:

– Ти си закваската на бизнеса – започна той развълнувано, когато агонията поотмина. – Без теб доникъде нямаше да стигна. Кой предложи състезанието „Колко карфици се побират върху шапката на премиера?“ за „Пайк уикли“, когато не се знаеше дали ще прескочим ямата? От този миг „Пайк уикли“ потръгна. А именно на него се основава цялото ми състояние. От самото начало заработихме като екип. От мен идваше искрата, от теб здравата преценка. Няма човек на този свят, чието мнение да ценя колкото твоето, Франси.

Мисис Хамънд сияеше.

– Е, Джорджи, мога само да се радвам, ако усилията ми да бъда твоя Егерия са били успешни.

– Да бъдеш какво? – попита леко стъписан сър Джордж.

– Егерия е богинята вдъхновителка и помощничка на римския император Нума Помпилий. Така поне ми каза Синклер.

Имаше предвид мистър Синклер Хамънд, прочутия археолог, който се радваше на изключителната чест да ѝ бъде съпруг.

– Ех, този човек! – въздъхна сър Джордж. – Малко амбиция и инициативност да имаше, далеч щеше да стигне. Сече му пипето.

Мисис Хамънд се въздържаше да обсъжда качествата на съпруга си. Беше свикнала с мечтателността му и липсата на амбиция, безучастното приемане на отредената му ниша в света. До някое време се ядосваше, но накрая прие кръста си да взема за съпрузи мъже без устрем и плам. Първият съпруг, с когото се бе сдобила, преди звездата на благополучието да изгрее над семейството, бе някой си мистър Хърбърт Шейл, любезна и популярна личност в отделението за панталони и бельо на „Харъдс“, когото дори нейната неуморна мощ не успя да избута по-високо от ранга на продавач-консултант. С всичките му недостатъци Синклер все пак оставаше по-добър от Хърбърт.

– Каква титла мислиш да приемеш, Джорджи? – попита тя, сменяйки темата.

Сър Джордж, чиято монументална мисъл не почиваше напълно дори в миговете на обществен триумф, вече говореше по диктофона:

– На вниманието на редактора на „Пайк уикли“ – разпореждаше се той. – Статия за следващата седмица на тема известни жени, вдъхновявали прочути мъже. Там Егерия и прочие – той се обърна. – Моля?

– Попиташ, мислил ли си вече за титла?

– Нахвърлих няколко идеи – вдигна той тефтера. – Как ти се струва лорд Бараклъф? Или Уензлидейл? А Марлинхю? Най-много ми харесва Микълхивър. Има замах.

Мисис Хамънд поклати глава:

– Прекалено е крещящо. Всичките са прекалено крещящи.

– Знаеш, че една титла трябва да е звънка. Вземи например Бивърбрук, Стратхидън, Ливърхюм – какъв темперамент изразяват!

– Знам, но...

– А и дяволски трудно е да се избере нещо незаето. Първите са обрели каймака.

– Така е. И все пак нито едно от имената, които спомена, не ми звучи съвсем добре. Не че личност като теб не би могла да ги носи, но са малко претруфени. Не забравяй, че Родерик ще наследи титлата, която избереш. Не бива да е нещо, което ще звучи нелепо, носено от Родерик. Малкото му име е достатъчно неподходящо. Родерик! – мисис Хамънд премига. Това беше болезнена тема за нея. – Колко молих бедната Люси да го нарече Томас!

Гримасата, която така дълго липсваше върху щастливото лице на сър Джордж, се завърна, по-мрачна от всякога. Приличаше на човек, изведнъж открил в поднесената му чаша на радостта умряла мишка.

– Съвсем забравих за Родерик – произнесе мрачно той.

2.

Последва мълчание. Бъдещият лорд Микълхивър (или Уензлидейл, а може би Марлинхю) барабанеше раздражено с пръсти по бюрото.

– Защо, за Бога, ми се падна такъв син! – проплака той, както е проплаквал не един баща преди него, ще проплакват безброй и за в бъдеще. – Просто не проумявам...

– Така прилича на бедната Люси – въздъхна мисис Хамънд. – Тя беше същото плахо, слабо създание.

Сър Джордж поклати глава. Споменаването на отдавна починалата му съпруга не докосна никаква сантиментална струнка в душата му. Дните, когато беше само Джордж Пайк, обикновен чиновник в адвокатска кантора, и тръпнеше от мекия глас на Люси Мейнард, докато тя вземаше поръчката му в „Холбърн вайадъкт кебин“, отдавна бяха излетели от паметта му. Сега тази доста невзрачна жена се бе превърнала в „бедната Люси“ – изричано почти както се говори за шарка или за друго

заболяване, прекарано от един велик мъж на младини.

– Ти ме подсети – сър Джордж посегна към телефона, – че искам да говоря с Родерик. Ще го направя сега! – рече той, несъзнателно цитирайки мотото, което по негови инструкции беше поставено в дървена рамка над всяко редакторско бюро в сградата. – Позвъних в „Клюки“ точно преди ти да дойдеш, но още не се беше върнал от обяд.

– Почакай, Джорджи. Искам да си поприказваме, преди да извикаш Родерик – и покорен както винаги пред нея, сър Джордж остави слушалката. – За какво искаш да го видиш?

Сър Джордж изсумтя. В гласа му зазвуча агонията на разочарованния баща.

– Позволих твърде много на това момче, докато беше в Оксфорд. Давах му голяма издръжка и какво направи? Издаде прозата на Уолтър Пейтър! За своя сметка, в пурпурна кожа! На всичкото отгоре имаше безочieto да предложи „Мамут“ да купи „Поетичен алманах“, онова нещастно издание с десет продадени бройки годишно, а той да му стане редактор.

– Знам това – прекъсна го малко нетърпеливо мисис Хамънд. Ако Джорджи имаше недостатък, това беше склонността да разказва два пъти едно и също. – И ти го направи редактор на „Светски клюки“. Как се справя?

– Точно за това исках да говоря. Започнах да го въвеждам в бизнеса, като го направих редактор на „Клюки“, всъщност синекурна длъжност. Младият Пилбийм, един способен младеж, на практика ръководи вестника. От Родерик се иска само да покаже някакви признаци за характер и да си стъпи на краката, преди да мине към нещо по-голямо. Но ти само погледни новия брой – каза опечаленият баща.

Мисис Хамънд взе вестника. Последва тишина, нарушавана от шуменето на листата и дълбокото неспокойно дишане на сър Джордж.

– Липсва жизненост – отсъди най-сетне Егерия.

– Липсва твърдост – добави Нума Помпилий.

– Меко.

– Плахо.

– Трябва му устрем.

– Трябва му плам. Поразпитах – продължи Нума Помпилий с горчивина, захвърляйки изданието в ъгъла – и какво, мислиш, излезе? Младият Пилбийм ми каза, че Родерик спирал всички най-добри материали, които той му давал. Явно това е неговата представа за работа и лоялност към фирмата!

Мисис Хамънд цъкна угрижено с език.

– Не звучи много вероятно.

– Но е точно така.

– Но какъв може да е мотивът му?

– Мотив? Хлапак като него дори не се нуждае от мотив. Той е най-обикновен глупак. Моля се Богу – извика измъченият родител – да се ожени. Една жена може да направи нещо от него.

Мисис Хамънд подскочи.

– О, точно за това исках да поговоря с теб. Предполагам, разбираш, Джордж, че като син на пер за Родерик женитбата е жизненоважен въпрос. Сега още повече от преди е важно той да се ожени за девойка с добавашо социално положение.

– О, само да се опита да ми домъкне някоя! – мрачно се закани сър Джордж.

– Онова момиче, за което ми споменавах... стенографката в „Пайк уикли“...

– Няма я – каза кратко сър Джордж. – Изхвърлих я пет минути след като разбрах, че флиртува с нея.

– Продължават ли да се срещат?

– Едва ли е посмял.

– Вярно. Откритото пренебрегване на твоите желания не е в характера му. Някоя друга девойка да му е харесала? От неговата класа, разбира се.

– Не съм чувал.

– Джордж – мисис Хамънд се наведе напред, – мисля си от известно време... Защо Родерик да не се ожени за Фелиша?

3.

Сър Джордж потрепери. Вторачи се в сестра си със слисания захлас на човек, чиято черна мъка внезапно е озарена от маяка на чистия гений. Да, това е Франси, помисли си той. Ето я поредната и най-велика епохална идея от потока, започнал с „Колко карфици се побират върху шапката на премиера?“. В такива мигове проличаваше цялата невярност на теорията, че женският мозък бил по-малък от мъжкия.

– Можеш ли да го уредиш? – попита той развълнуван.

– Да го уредя? – мисис Хамънд леко повдигна вежди. – Не те разбирам.

– Е, ами... – собствената му груба откровеност предварително го смути. – Имам предвид, че Фелиша е толкова красиво момиче, а Родерик... е, Родерик...

– Роди съвсем не е непривлекателен, ако човек няма нищо против слабоватия тип младежи. Наследил е хубавите очи и косите на бедната Люси. Всяка девойка ще го хареса.

Устата на сър Джордж зяпна и пак се затвори. Създението, което се канеше да изрече относно умственото развитие на девойката, която би харесала Родерик, остана неизречено. В конкретните обстоятелства, както почувства, то би прозвучало неуместно.

– Освен това е много добра партия. Един ден ще наследи парите и титлата ти. Отлична партия! А и зная, че Фелиша не е влюбена в друг, а аз имам голямо влияние върху нея.

Последното изречение премахна съмненията на сър Джордж. Преводът му от женски език не будеше никакви съмнения. Той имаше пълна вяра в способността на Франси да накара всеки да играе по свирката ѝ. Според него прекалено беше да се иска от едно момиче да приеме за съпруг младеж, който съзнателно изключва устрема и плама от страниците на „Светски клюки“, но наемеше ли се Франси с операцията, оставаше само да се разреже сватбената торта.

– Ако успееш да накараш Роди да ѝ направи предложение – каза мисис Хамънд, – мисля, че мога да отговоря от името на Фелиша.

– Да го накарам! Родерик ще направи всичко, което му кажа. За Бога, Франси! – възкликна той. – Идеята това момче да се ожени за момиче, възпитано от теб... Не, нямам думи! Само се надявам, че Фелиша е била достатъчно умна да вземе твоя характер. А, ето го и Родерик.

На вратата се почука плахо и в стаята боязливо влезе младеж. Беше висок, слаб, с вид на интелектуалец. Очите и косата, наследени от „бедната Люси“, бяха най-хубавото у него. Очите – големи и кафяви, падналата над челото коса – тъмнокестенява. Огромната фльонга на врата му вероятно се харесваше в някои кръгове, но не и на сър Джордж.

– Добър ден, лельо Франсес – поздрави Родерик. Неспokoйното му държане напомняше пациент при зъболекар или малко момче, повикано да се яви в кабинета на директора. – Пилбийм ми каза, че си искал да ме видиш, татко.

– Искам – хладно каза сър Джордж. – Седни.

Мисис Хамънд се изправи, тактична както винаги.

– Е, аз да тръгвам – каза тя. – Имам да пазарувам.

Родерик я гледаше като корабкрушенец на сал, проследяващ

изчезващите на хоризонта платна. Не обичаше кой знае колко леля си, но едва ли не всеки човек, присъстващ при разговорите с баща му, бе добре дошъл. Седна и нервно се заигра с папийонката си.

– Стой мирно! – строго го смъмри сър Джордж. Погледна намръщено вратовръзката. – Защо, по дяволите, си се накиприл с този отвратителен парцал?

Някой по-дързък младеж навярно би отвърнал, че човек, който редовно се явява в обществото в червена вълнена жилетка, не може да претендира за качеството на *arbiter elegantiarum*. Ала Родерик само се усмихна плахо.

– Искам да говоря с теб за „Светски клюки“ – започна смръщен сър Джордж, изоставяйки маловажната тема за облеклото.

Грабна вестника от ъгъла, където справедливото му възмущение го бе запокитило, и заразливства мрачно, докато Родерик го наблюдаваше с безгрижното нехайство на човек, наблюдаващ цъкаща бомба.

– Ха! – изрева сър Джордж и наследникът му подскочи на стола. – Както си и мислех! Няма я.

– Коя, татко?

– Четвъртата част от поредицата „Букмейкърски номера“. Защо?

– Ами, татко...

– Пилбийм ми каза, че е имала огромен успех. Получили се били много писма.

Родерик потрепери. Беше видял някои от писмата, описани от добродушния ентузиаст Пилбийм като най-сочни.

– Как да ви кажа, татко... – започна Родерик, – случаят е толкова личен...

– Личен! – сър Джордж свъси вежди и като че затъмни цялата стая. – Трябва да е личен. „Светски клюки“ е личен вестник. Да не би да мислиш, че тези букмейкъри ще заведат дело за клевета?

– Но, татко...

– И да го направят, още по-добре! Ще бъде страхотна реклама, а няма съд, който да им даде обезщетение.

Родерик се размърда унило.

– Не толкова заради съда.

– Какво искаш да кажеш?

– Ето как стоят нещата, татко. Бях в Кемптън парк миналата събота и там срещнах един човек, който ми каза, че Айк Булет се заканвал свирепо.

– Айк Булет ли? Кой е този Айк Булет?

– Един от букмейкърите. Статиите бяха особено остри към него и той заплашвал, че ако не ги спра, ще прати момчетата си да ме размажат.

Вестта, изглежда, не направи никакво впечатление на сър Джордж. Той възкликна презрително и изрази становището, че Айк Булет и изобщо такива хора не могат да изплашат него, сър Джордж. Посрещаше с хладно безстрашие вероятността Родерик да бъде размазан. От времето на Луций Юний Брут не е имало по-суров спрямо сина си баща.

– Поредицата ще продължи! – отсече собственикът на издателската компания „Мамут“ в края на един забележителен монолог, с който възнегодува срещу провидението, направило го баща на Родерик. – Незабавно! Ясно ли е?

– Да, татко.

– И ако на този твой Айк Булет не му харесва – тросна се сър Джордж, – много му здраве!

– Да, татко – отвърна обезсърчен Родерик. През ума му преминаха онези писма. Бяха почти неграмотни, писани под натиска на силни емоции от груби и необразовани мъже, ала дори Уолтър Пейтър в целия блясък на пурпурната кожа не се бе изразявал по-прецизно.

Той стана да си върви, но мъчителният разговор очевидно не бе свършил.

– Стой! – спря го сър Джордж. – Имам да ти кажа още нещо.

Родерик се тръшна обратно на стола.

4.

Мистър Синклер Хамънд, добродушният съпруг на Егерия от издателска компания „Мамут“, се препичаше на слънце в градината на Холи хаус, къщата му на Уимбълдън комън. На коленете му лежеше тефтер, в който дращеше усилено с къс молив.

Мистър Хамънд харесваше градината си. Истински крайградски рай – няколко акра с доста дървета, отделени с висок тухлен зид от останалия свят. През лятото всичко щеше да потъне в разноцветни багри. Имаше и равни полянки, жив плет от лавандула и доста голямо каменно езерце със златни рибки. Чудесно е, помисли си мистър Хамънд, прибра молива, свали очилата си и полегна назад в шезлонга. Прекрасно място за човек, нежелаещ от живота кой знае колко, освен да го оставят да пише.

Ведрото му настроение в този миг се дължеше преди всичко на самотата. Едва ли не от час никой не го беше безпокоил. Това си беше рекорд и той имаше неприятното усещане, че е прекалено хубаво, за да продължи дълго. Точно когато си слагаше отново очилата и посягаше към молива, видя, че предчувствията му се сбъдват. Една женска фигура излезе в градината през стъклената врата на гостната и се насочи към него.

Мистър Хамънд въздъхна. Бе предан на жена си, ала кръвта на рода Пайк сякаш не я правеше най-подходящата съпруга за мечтателен мъж. Животът на Франси бе поредица от малки войни, в които готвачи, камериерки, прислужнички, шофьори и продавачи се сменяха в ролята на врага, а тя съчетаваше в себе си воина и фронтовия кореспондент. Предстояха му половин час вести от бойните полета. С готвача, ако си спомняше добре, вчера бе сключено примирие, но май на закуска се говореше нещо за ултиматум към бакалина, чийто жилив бекон напоследък сеще смут и тревога в дома на Хамъндови.

Той изпъшка, сложи си очилата и с облекчение установи, че не беше съпругата му, а племенницата му Фелиша. Това променяше нещата. Нямаше абсолютно нищо против да изостави работата си, за да си побъбри с Флик. Двата бяха добри приятели и съюзници. Особено ги свързваше това, че и Флик, като него умееше да вижда смешното в живота – ценна дарба за жена и едно от малкото достойнства, които изключителната му съпруга не притежаваше.

Докато Флик приближаваше, усети почуда както всеки път напоследък, щом я зърнеше. Преди седем години я получи като колет след смъртта на сестра му и съпруга ѝ в железопътна катастрофа. Флик беше мършаво, чорлаво и луничаво създание с червени от плач очи и нос. Сега видът ѝ извикваше в оформеното му от класическата литература съзнание образа на горска нимфа или на някоя пастирка от Теокритовите идилии. Така и не бе усетил кога е настъпила промяната. Явно е станало постепенно и недоловимо, първо един крак приема човешка дължина, кичур кехлибарена коса ляга очарователно на мястото си. Смътно подозираше, че с момичетата винаги става така.

– Здравейте, вуйчо – поздрави Флик и му подаде палтото, което носеше със себе си. – Станете.

– Няма да стана – отвърна мистър Хамънд. – Отказвам да стана по каквото и да било повод.

– Леля Франси казва, че захладнява, и държи да си облечете лятното палто.

Мистър Хамънд се облече. Мислеше как досадно ще се търкат ръкавите в листа, докато пише, и ще го разсейват, но алтернативата – да изхвърли проклетия парцал в езерцето със златните рибки – бе немислима. Добре знаеше, че ако остане, както си е, и след два месеца настине, вината ще бъде приписана на безразсъдния му инат да вземе елементарни мерки, като например да си облече лятното палто.

– Дете, на теб, разбира се, ти е известно, че си голяма напаст – отбеляза той, докато сядаше обратно.

Флик вдигна очи. Изглежда необичайно умислена, помисли си мистър Хамънд. Устните ѝ бяха откренхнати и разкриваха белите ѝ зъби. Сините очи, винаги ясни като небе след дъжд, сега гледаха като през мъгла.

– Много ли сте зает, чичо?

– Не, разбира се. Тревожи ли те нещо?

Приклепнала до него, Флик замислено прокарваше ръка по тревата.

– Вуйчо, вие винаги казвате, че не давате съвети, но сега ми се иска да се посъветвам с вас.

– О, за теб не се отнася. За какво става дума?

– Родерик ми предложи да се омъжа за него. Какво според вас трябва да направя?

Мистър Хамънд се встрещи. Мили Боже, а той се успокои, че тъкмо Флик идва да наруши уединението му! Нима можеше да предположи, че ще му струпа на главата такъв проблем? За 53 години бе свикнал да гледа на живота като на представление, което си тече и без неговата режисура. Потрепера от мисълта да раздава съвети по брачни въпроси. И освен това тя беше още дете! В този момент мистър Хамънд си спомни, че Флик вече е навършила 21 години.

– Какво казва леля ти? – попита той плахо, за да спечели време.

– Мисли, че трябва да приема. Но аз не знам...

Вълна на съжаление заля мистър Хамънд. Франси бе взела решението си, а горкото дете още смяташе, че има място за обсъждане.

– Леля ти знае най-добре – каза той и се изчерви при думите си, които му прозвучаха като от детските романи, които бе чел някога.

– Да, но нали аз трябва да реша?

Тревогата на мистър Хамънд нарасна. Обичаше у дома да има мир, а думите на Флик подсказваха, че обстановката може да се промени и покоят да се превърне в умилен спомен. Самият той никога не противоречеше на Франси. Харесваше му някаква външна сила да направлява живота му вместо него. Но съзнаваше, че може би младото поколение

вижда другояче нещата. Колкото и меко да бе заоблена брадичката на Флик, в нея се четеше воля.

– Разбира се, аз харесвам Роди – замислено каза Флик.

– Чудесен младеж – охотно се съгласи мистър Хамънд. Всъщност почти не познаваше Родерик, защото избягваше обществото на по-младите, но след като Франси го одобряваше, въпросът бе решен.

Флик галеше ниската трева.

– Но не е особено... вълнуващ – обади се тя.

– Ти, разбира се, не искаш някой бесен съпруг? Като онзи от старинната балада, който не можел да влезе в стаята, без да изкрещи „Бум!“, и това ужасно стряскало дамите. За такъв ли мечтаеш?

– Мисля, че не намерих точната дума. Искам да кажа... може да е ужасно глупаво, но като че ли всяко момиче е малко влюбено в принца от приказките. Знам, че звучи идиотски, но това е положението. А както и ти ще признаеш, Родерик не прилича на принца от приказките, нали?

Сините ѝ като небе след дъжд очи бяха замъглени и сериозни, но мистър Хамънд упорито поддържаше закачливия тон. Разговорът сякаш отиваше към задълбочаване, а той мразеше това.

– Напълно разбирам какво искаш да кажеш – каза той. – Всички имаме своята романтична история в живота, на чийто фон останалото изглежда безинтересно и скучно, една красива мечта, която е така приятно да си припомняш после. Аз на четиринайсетгодишна възраст бях безумно влюбен в една дама, комедийна актриса в театъра на Тери. Боже, как обичах тази жена! От думите ти разбирам, че и ти си имаш своя романтичен спомен. Кой е той? Някой фатален чаровен младеж с озарено лице и костюм на лорд Фаунтлерой, когото си срещнала на нечий рожден ден?

Флик се усмихна отстъпчиво.

– Не беше толкова отдавна.

Появи се терьерът Боб. Флик го катурна по гръб и разсеяно задърпа ушите му.

– Спомняте ли си – започна тя, – че когато бяхме в Америка, за да четете вашите лекции, ме заведохте при един господин Парадийн. Преди 5 години, точно преди да се ожените за леля Франси.

– Разбира се. За толкова ли изкуфял ме мислиш! Мога да си спомня и много по-отдавнашни неща. Кули Парадийн е един от най-добрите ми приятели.

– Тогава се случи.

– Какво се случи?

– Онова с красивата мечта и прочее.

Мистър Хамънд погледна угрижен племенницата си.

– Не ми казвай, че тайно си се влюбила в стария Кули. Възрастникът е за теб, дете мое. Освен това не се интересуваш от антикарни книги. Няма да му харесаш.

– О, не ставайте глупав. Беше Бил.

– Какво беше Бил?

– Бил Уест. Племенникът на мистър Парадийн. Той е моята голяма любов.

Мистър Хамънд се смръщи замислено.

– Бил? Бил? Изглежда, все пак изкуфявам. Изобщо не мога да сетя за този Уилям.

– О, не може да не помните Бил, племенника на мистър Парадийн, който учи в Харвард.

– Бил? Бил? – лицето на мистър Хамънд се проясни. – Разбира се! Един такъв пъпчив младеж с щръкнали уши.

– Не е такъв! – извика обидена Флик.

– На ухото му – твърдо настоя мистър Хамънд, – можеш да си овешиш шапката, когато на закачалката няма място.

– Нищо подобно! Много е красив и чудесен във всяко отношение.

– Посочи едно отношение, в което е чудесен – настоя скептичният мистър Хамънд.

– Добре, ще ви кажа какво чудесно нещо направи. Той ми спаси живота.

– Спаси ти живота? – мистър Хамънд бе заинтригуван. – И как стана това?

– Къпехме се в езерото на мистър Парадийн и аз влязох много навътре. Вече бяхме плували много, но не можах да устоя и се потопих за последен път. За малко да стане наистина за последно. Бил вече се беше облякъл, но като ме видя как се давя, скочи с дрехите...

– Глупак! Можел е поне самото си да свали.

– Е, може и да си е свалил самото, но ми се иска да не ме прекъсвате. Хвърли се във водата и доплува до мястото, където аз ритях и пищах, и ме извади жива и здрава. Още малко и с мен беше свършено. Вече бях изгълтала повечето вода от езерото.

– И защо го чувам сега за пръв път?

– Решихме да не казваме на никого. Бил е много скромен. Помоли ме да си мълча и аз се съгласих, за да не ми забранят да плувам. На следващия ден той замина при някакви приятели в Бостън и повече не

го видях.

Гласът ѝ леко потрепери. Мистър Хамънд запали замислено лулата си. Всъщност разбираше Флик и ѝ съчувстваше, но запази насмешливия тон:

– Аз на твое място не бих го мислил, Флики. Сигурно някоя вече му е завъртяла главата. Приеми нещата откъм суровата им практическа страна, скъпа моя. Насочи ума си към Родерик. И ти ще признаеш, че не е неприятен. Мил младеж е, наследник на титла и повече пари, отколкото ще можеш да изхарчиш за шест живота дори ако започнеш да колекционираш стари книги. Ей Богу, можеше да е много по-зле. На този свят с титла и милион лири можеш да се забавляваш нелошо. Помисли си колко забавно ще е да четеш всички статии в „Пайк уикли“ много преди да излязат отпечатани.

Флик мълчеше. Смътно ѝ се искаше животът ѝ да не се подреди точно така, без да може да каже с какво точно перспективата не ѝ се нравеше. В края на краищата Родри наистина не ѝ беше неприятен. И го познаваше от дълго време. Не беше като да те омъжат за непознат. Освен това, макар че всички бяха много мили и никога не ѝ го намекваха, не можеше да си затвори очите пред факта, че е сираче без пукната пара, и значи не можеше да си позволи смътни капризи към милионерските синове.

– Май наистина ще е по-добре да се омъжа за него.

Полъхна хладен ветрец и тя потрепери. Мистър Хамънд почувства доволство, че го бяха накарали да си облече палтото. Франси, помисли си той, винаги е права.

Глава 2. Бил поема мисия

1.

Уилям Парадийн Уест седеше посред натовареното кръстовище на 42-ра улица и Пето авеню. Винаги претъпкан, центърът на Ню Йорк сега изглеждаше особено задръстен. Отвред, докдето поглед стигаше, прииждаха огромни тълпи хора и отминаваха, подигравайки се безучастно на Бил. Един полицаи с дъвка в устата го огледа с тиха неприязън – несъмнено зле настроен поради факта, че Бил беше бос и по бельо, защото полицайте държат на тези неща. Някъде съвсем наблизко парен чук блъскаше с лазещ по нервите грохот.

Как беше попаднал в това подозрително и неловко положение, не му беше ясно. Смътно си спомняше, че караше мотоциклет през обшир-на прерия, после го преследваха леопарди в някаква гора, но след това в паметта му имаше дупка. Но сега бе тук и с всеки изминал миг положението му ставаше все по-мъчително. Междувременно някой бе опрял в главата му железен лост, с какъвто работниците разбиват асфалта, и двама мъже с големи чукове удряха ритмично и енергично по него. Всеки удар предизвикваше разтърсваща болка в цялото му тяло. Спрял за миг, парният чук отново започна омразния си грохот.

Бил се почувства извънредно нещастен и окаян. Не толкова заради болката, колкото и силна да бе, нито заради това, че мъжете с чуковете бяха неговият чичо Кули, на чиято издръжка Бил живееше от години, и Джъдсън Коукър, най-добрият му приятел, с когото заедно изкараха училището и колежа. Всичко това можеше да се преглътне като част от обичайното вземане-даване с живота. Но издъно го разтърси откритието, че извънредно красивото момиче, което държеше пръта, при това със сияйна усмивка и очевидно удоволствие, беше Алис, сестрата на Джъдсън Коукър.

Това вече беше непоносимо и особено болезнено. Той обожаваше девойката, и то винаги. От първата им среща почти преди една година я обикаляше свенливо, опитвайки се да събере кураж, за да ѝ поднесе всеотдайната преданост на един истински мъж. Подаряваше ѝ цветя и шоколади, а за рождения ден – чантичка, везана с мъниста. А сега тя

забиваше железен лост в главата му. Такива са жените.

Грохотът на парния чук се усили в демонично кресчендо. Стана толкова настойчив, че Бил най-сетне се размърда на възглавницата, отвори очи и, премигвайки срещу светлината от прозореца, осъзна, че е започнал нов ден и че телефонът на нощната му масичка звъни. В същия миг вратата се отвори и Риджуей, неговият похвален прислужник, влезе в стаята.

– Струва ми се, че звъни телефонът, сър – каза Риджуей.

– И на мен ми се струва – отвърна Бил немощно.

Булото на съня се разпръсваше и той осъзна колко ужасно зле се чувства. Главата му, която усещаше двойно по-голяма, се цепеше от болка. Устата му бе изпълнена с нещо неприятно и гъбесто, в което след съсредоточаване успя да разпознае езика си. Паметта му се връщаше. Снощи у Джъдсън Коукър имаше празненство...

Риджуей вдигна слушалката.

– Завърнахте ли се вече? Да? – гласът му звучеше като добре овладяно гукане. Прибирането на младия господар малко след 4 часа тази нощ не беше останало незабелязано от Риджуей и той инстинктивно долавяше, че мекият му тон ще бъде оценен. – Да, ще предам съобщението ви на мистър Уест.

Той се обърна към Бил и отново загука като гълъб, викащ партньора си на полет.

– На телефона е Робъртс, икономът на господин Кули Парадийн, сър. Искане да ви предам, че вчера господин Парадийн се е завърнал от пътуването си и предлага да го посетите днес следобед.

Бил не беше никак във форма, но поканите на чичо Кули имаха силата на кралска заповед. Няма как да приемаш от някого значителна издръжка на всеки три месеца, а после да откажеш да се срещнеш с него.

– В Уестбъри ли? – попита той.

– В Уестбъри, сър.

– Кажете ми, че ще дойда.

Риджуей предаде информацията на чакащия Робъртс и затвори.

– Да ви приготвят ли закуска, сър?

Бил се замисли.

– Да – съгласи се накрая без ентузиазъм. Закуската не може да изкуси онзи, който се е радвал на среднощното гостоприемство на Джъдсън Коукър. – Нещо съвсем леко.

– Непременно, сър – кимна разбиращо Риджуей и се оттегли.

Бил лежеше и гледаше в тавана. Главата му бе издута като балон. Помисли да накара Риджуей да излезе и да нахока ония птици в дърветата на Сентръл парк отсреща, че да вземат да млъкнат. Бъбриви, непосимо енергични английски врабчета – в един добре управляван град биха ги премахнали със закон. Но всяко нещо изискваше прекалено голямо усилие. Най-добре беше да се лежи съвсем неподвижно и да се зяпа таванът.

Той се унасяше, когато изведнъж в ухото му заговори глас. Беше неприятен и рязък, не мек и нежен като на Риджуей, и той незабавно разпозна гласа на съвестта си. И преди бе имал спречквания с нея.

– Е? – попита съвестта.

– Какво „е“? – отвърна Бил отбранително.

– Снощи се прибра късничко, а?

– Малко.

– На мен ми се стори доста.

– Бях у Джъдсън Коукър – оправда се Бил. – Обещах да ида, а един мъж трябва да държи на думата си.

– Един мъж не бива да слиза до равнището на животно – с леден тон каза съвестта. – Започвам да си мисля, че си само един млад нехранимайко.

Това си беше обида, но в своята утринна меланхолия Бил не намери сили да противоречи. Намираше се в онова разположение на духа, когато човек се взира в себе си и е склонен към самообвинения.

– Мислех си, че имаш повече достойнство – продължи Съвестта. – Ти обичаш Алис Коукър, нали? Отлично. Човек, който обича такова благородно момиче, трябва да гледа на себе си едва ли не като на свещенослужител. А ти? Изгубил си всякакво чувство за срам, казвам аз – заключението отново поразил Бил с истинността си. – Следя те отдавна, млади човече, и съм почти наясно с теб. Освен всичко останало си безделник, паразит и некадърен безгръбначен позор за цивилизацията. Загуби си времето в Харвард. Да, да, знам, беше във футболния отбор. Не казвам, че не си яко и мускулесто младо животно, оплаквам се от душата ти. Никакъв те няма, стане ли дума за душа, а надеждата за успех е в нея. И така, не свърши никаква работа в Харвард, а откак си завършил колежа, се мотаеш безцелно из Ню Йорк и паразитираш на гърба на чичо си Кули. Няма да те успокоявам, че той може да продължи да те издържа, без нищо да забележи. Не е в това въпросът. Вярно, той

притежава „Парадийн – целулоза и хартия“ и е милионер, но ти деградираш, млади момко. Не си по-добър от чичо си Джаспър.

– Ей, я внимавай! – направи опит да протестира Бил. Това вече му се видя прекалено.

– И на косъм не си по-добър от чичо си Джаспър, от братовчедката Ивлин и останалите пиявици от семейството – неумолимо продължи Съвестта. – Кръвопийци. Цялото семейство, включително и ти, смучете чичо Кули, човека с парите.

Бил омекна:

– Какво да правя? – попита той смирено.

– Какво да правиш ли? Плюй си на ръцете и сам си изкарвай хляба. Никаквемо, покажи, че в теб има нещо! Иди при чичо си и му кажи, че искаш да работиш. Вече си на двайсет и шест години, а още не си започнал. Все така ли ще се мотаеш?

Бил премига срещу тавана. Речта на Съвестта оказа силно въздействие върху него. Да се опита да бъде достоен за Алис Коукър – това попадна право в целта. Но истинската болка идваше от заключението, че е един дол дренки с чичо Джаспър и братовчедката Ивлин. Това беше злобно. От всички хора на света най-силно презираше тези двама родственици, които водеха безделнически живот на гърба на чичо Кули. Не, мислеше си той, чак като тези противни изчадия... И все пак...

С цената на изнурителна младост и усърдна средна възраст Кули Парадийн беше натрупал много пари и сега всичките му бедни роднини помагаха да ги похарчи. Брат му Отис търгуваше с недвижими имоти и се нуждаеше от чести субсидии; зет му Джаспър Дейли беше изобретател, чието единствено успешно изобретение бяха откритите разнообразни методи за заемане на пари; племенницата му Ивлин пък се омъжи за един развейпрах, който постоянно започваше нови литературни списания. Всички те не се разбираха по множество въпроси, но при назначаването на чичо Кули за семеен платец бяха единодушни.

В последните години чичо Кули показваше в раздаването на пари доволно хрисим нрав за човек, чиято избухливост някога е била пословична в семейството. Нещо се беше случило с господин Парадийн и бе прогонило стария дявол в него, а роднините му бяха склонни да смятат, че промяната е дошла от колекционирането на старинни книги – страст, която го обзе на 60-годишна възраст. Преди това Кули Парадийн бе доста избухлив и непредвидим и се дразнеше от постоянните домогвания до портфейла му. Веднъж хвърли един стол по Джаспър Дейли, но за жалост не го улучи. Ала сега всичко бе прекарасно. Той блуждаеше из

библиотеката си в Уестбъри и подписваше чекове с възхитителната разсеяност, която толкова ценим у богатите си роднини.

Именно този човек издържаше Бил Уест в колежа и след него, до тази сутрин, когато лежеше в леглото, изтезаван от съвестта си. Да, реши Бил, съвестта има право. Разбира се, той не беше чак толкова лош, колкото чичо Джаспър или братовчедката Ивлин, но сега ясно разбираше, че бе в съмнително положение, и ако някой не знаеше какъв чудесен човек е, лесно можеше да остане с погрешна представа. Да, трябваше да отиде при чичо Кули и да заяви, че е готов да се хване на работа. Производството на хартия ни най-малко не го вдъхновяваше, но в разкаянието си реши, че все пак ще може да открие в това занимание някаква недоловима за външния наблюдател наслада. Нямаше представа как се получава хартиената каша и какво се прави по-нататък с нея, но без съмнение щеше за не повече от седмица да усвои тези дребни технически подробности. Главното беше да се започне.

Изпълнен с решимост, Бил се надигна с пъшкане и тръгна към банята.

Има някаква магия в студения душ. Съчетае ли се с младостта, малко болезнки на плътта могат да му устоят. Докато търкаше зачервеното си тяло пет минути по-късно, макар с все още пулсираща глава и склонен да подскача при всеки внезапен шум, Бил се почувства нов човек. Потръпна от кураж и решителност. Докато подсушаваше гърба си, навърли плана. На първо време, разбира се, може да се задоволи с нещо по-скромно, колкото да се огледа и да схване кое как е. После ще се разбере кой е той. Ще вложи цялата си неизразходвана досега енергия, ще се издига все по-високо и по-високо, докато накрая вземе контрола над цялото предприятие.

Време беше до чичо Кули да застане истински енергичен човек, който да поеме грижата за „Парадийн – целулоза и хартия“. Старецът е бил голям играч навремето, но през последните няколко години бе развил вкус към пътешествията и страст към библиотеката си и това му отнемаше твърде много време. „Парадийн – целулоза и хартия“ се нуждаеше от свежа кръв и ето той, Бил, бе налице.

Бил се облече и отиде да хапне леката си закуска. Така се въодушеви, че към професионалния възход се добави и доживотен съюз с Алис Коукър. Отстраняваше със замах пречките. Чувстваше се всевиждащ и непобедим. Преди да разгърне сутрешния вестник, всяка подробност от

бъдещето му бе така подробно разработена, че почти очакваше да види заглавие на първа страница:

СВЕТСКИ РОМАНС
МЛАДИЯТ КРАЛ НА ХАРТИЯТА СЕ ЖЕНИ ЗА
КРАСАВИЦА
ИНТЕРВЮ С ГОСПОДИН УЕСТ

Вместо това очите му срещнаха обичайния:

СВЕТСКИ РАЗВОД
ЛЮБОВЕН ВЪЗЕЛ, СЪРДЕЧЕН БАЛСАМ ЗА
БИВША СЪПРУГА

– Уф! – отврати се Бил и се нахвърли на грейпфрута.

– Господин Джъдсън Коукър на телефона, сър – прозвуча гласът на Риджуей, появил се безшумно в стаята.

Хладен, неумолим и критично настроен, Бил пристъпи към телефона. При мисълта за неговия приятел и домакин от снощи го побиха пуритански тръпки. Жалко, помисли си той, колко често най-благородните момичета имат такива недостойни братя. В момента представата на Бил за брата на богинята на сърцето му вероятно бе малко завишена и е съмнително дали едно съчетание от рицаря Галахад, добрия крал Венцеслас и свети Франциск Асизки би се вписало в нея. Джъдсън обаче отпаднаше безусловно. Снощи, спомни си той, Джъдсън се държа като развратен сноб от филм, вече изрязан с две трети от цензурата. Забавите на духа са в реда на нещата, но всичко си има граници, особено за близките роднини на най-прекрасните създания. Джъдсън Коукър бе надскочил тези граници с няколко мили.

– Ало! – троснато извика той, за да пресече шегите.

Не че имаше вероятност след снощната веселба Джъдсън да се впусне в закачки. Въсъщност Бил беше донейде изненадан, че в този ранен час Джъдсън изобщо е в състояние да говори. Гласът, който прозвуча по жицата, беше продран като на човек, дълго лутал се из пустинята. Владетелят му сякаш деликатно се опитваше да задържи главата си на раменете.

– Ти ли си, Бил, приятелю?

– Да.

– Значи успя да се дотътриш до дома? – каза гласът с изненадан, леко завистлив тон.

Бил се възмути, че му напомнят за едно завинаги изоставено минало.

– Да – каза той хладно. – Какво искаш?

Невидимото гърло леко се прокашля:

– Слушай, спомни си за най-важното. Поканил съм пет-шест момичетата от „Фоли“ на пикник днес следобед.

– Е, и?

– Разчитам да дойдеш.

Бил се намръщи. В този миг лицето му напомняше гонещия дяволските изкушения свети Антоний.

– Чуй ме сега, никаквецо! – изръмжа той. – Аз съм съвсем нов човек и не желая да се търкалям мъртвопиян в канавката с момиче от „Фоли“. И ако послушаш съвета ми, и ти ще се стегнеш и ще се опиташ да проумееш, че животът е суров и сериозен и предназначен за нещо повече от...

Дълбока въздишка прекъсна тирадата му:

– За Бога, Били – потрепери гласът, – вярно, че снощи ти дойде в повечко, но не съм си и представял, че ще си толкова зле тая сутрин. Майчице, какъв махмурлук! – гласът премина в настойчив шепот. – Слушай сега, вземи да си забъркаш „Кажи не на смъртта“. И аз това ще направя. Помниш ли рецептата? Едно сурово яйце, разбито в половин чаша доматен сок, после ръсиш лютив пипер, пускаш четири аспирина и бъркаш. Веднага ще скочиш на крака.

И този човек беше Нейният брат! Бил изтръпна.

– Чувствам се отлично, благодаря – отвърна той с леден глас.

– Чудесно! Значи ще дойдеш на пикника.

– Не. Освен това имам ангажимент. Трябва да посетя чичо си в Уес-търби. Вчера се е върнал, тази сутрин ми се обади.

– О, приятелю, не казвай нищо повече! – гласът зазвуча сърдечно и съчувствено. – Напълно те разбирам. Имаш предвид чичото, който снася на първо число всяко тримесечие? Разбира се, че трябва да идеш. Гледай да използваш случая, за да изкрънкаш още малко. Явно си много добре с него, щом те вика веднага след завръщането си.

– Ако те интересува какво ще направя, когато се срещна с чичо Кули – заяви Бил студено, – ще ти кажа. Ще го помоля за работа.

От другата страна на линията се чу едно възклицание:

– Много е калпав тоя проклет телефон – оплака се гласът. – Не се

разбира. Прозвуча, сякаш ще молиш чичо си за работа...

– Точно това казах.

Тишина.

– Работа?

– Да.

– Имаш предвид труд?

– Труд.

Гласът почти се просъльзи:

– Не го прави, Бил! Недей, човече. Ти не знаеш какво приказваш. Не си на себе си. От главоболие си превъртял. Чуй съвета на стария си приятел и си забъркай едно „Кажи не на смъртта“. Много помага. С него и едноседмичен труп изскача от ковчега и хуква да се включи в шестдневната колоездачна обиколка. Запиши си рецептата, да не я забравиш. Едно сурово яйце...

Бил трясна отвратен слушалката. Тъкмо се върна на масата, когато телефонът отново иззвъня. Сега вече истински му накупя и той изкрещя гневно:

– Абе какво искаш още?!

– Господин Уест, вие ли сте?

Не беше Джъдсън. Гласът беше женски и щом го чу, Бил се олюля. Всички женски гласове по телефона донякъде си приличат, но този сърцето му разпознаваше безпогрешно. Беше тя! А как ѝ заговори той! О, небеса, непростимо е! Това „абе“, това брутално, грубиянско натъртване на „още“! Потокът извинения сякаш сам започна да се лее от устата му:

– Госпожице Коукър, ужасно съжалявам, не знам как да ви се извиня, помислих, че е някой друг, не, не исках да кажа, аз... надявам се, че не сте... надявам се, че не съм... надявам се, че вие няма...

– Господин Уест – възползва се неговата слушателка от моментното затихване, – чудя се дали ще се съгласите да ми направите една голяма услуга?

Колената на Бил се подкосиха.

– Да направя на вас услуга! – възпламени се Бил. – Разбира се!

– Много е важно. Можете ли да дойдете при мен?

– Разбира се, че мога!

– Ще успеете ли тази сутрин?

– Разбира се, че ще успея!

– Много ви благодаря.

Бил остана за миг неподвижен, дишайки тежко. Очите му се замъглиха. Тя искаше от него услуга! Обърна се към него, не към Тоди ван

Райтър или Юстас Бейли, или изобщо към някой от ония мазници, които образуваха двора, чиято безспорна кралица бе тя. Можеше ли да отиде при нея? Да, хиляди пъти да, дори ако на всяка крачка до къщата на баща ѝ го чакаха огнедишащи змейове.

Той се приближи до камината във всекидневната за обичайния благоговееен оглед на грижливо подредените отгоре ѝ снимки на мис Коукър – единайсет на брой, мъчително и упорито събрани в бавен процес на измъкване една по една от стаите на Джъдсън. Алис си умираше да се снима и редовно снабдяваше недостойния си брат със свои изображения. Още бе жив ужасът, който Бил изпита, когато видя тази изгубена душа Джъдсън да разрязва с последния ѝ портрет страниците на някакъв детективски роман.

2.

Чувствителният посетител, отзивчив спрямо метеорологичните промени, би доловил, че в тази априлска утрин нещо не е съвсем наред в къщата на господин Дж. Бърдси Коукър на 61-ва улица. Жилището на бащата на Алис и Джъдсън бе обзаведено с вкус, дори луксозно, и открито показваше всички външни атрибути на изискан и богат дом. Но сега над него тегнеше непривична тишина, сякаш наскоро оттук бе преминал циклон или някаква голяма мъка се бе стоварила върху обитателите му. Ако Бил не беше толкова погълнат от мисли за Алис, можеше да забележи уплаха в очите на прислужничката, която го въведе малко след 12.30 часа. Но той усети бедата едва след като влезе в гостната и срещна прекрасните очи на господарката на къщата.

– Небеса! – възкликна той. – Какво става тук?

Алис Коукър беше изключително привлекателна млада дама. Лицето ѝ имаше едва ли не, царствени черти за разлика от брат ѝ Джъдсън, който се беше метнал на бащиния им род и напомняше ерделтериер. Чертите ѝ бяха съвършени, както и зъбите, и косите. Изобщо впечатлението, което създаваше при първа среща, беше за безукорна красота. Но в този момент не красотата ѝ се хвърляше на очи, а тревогата, която я терзаше. Авторите на националните песни (така популярни за разлика от националните закони) ни съветват да търсим лъча на надеждата, Синята птица, да затворим всичките си тревоги в сандък, да седнем на капака му и да се ухилим. Алис Коукър явно не бе надала ухо за този съвет. Бедата, този враг на песнописците, бе победила гордия ѝ дух.

– Седнете, мистър Уест – покани го тя, официална дори в мъката си.

От много месеци тази нейна склонност към студена официалност измъчваше Бил. Поддържаше съвсем непринудени отношения със сестрите на повечето си приятели, но пък ги познаваше от деца, а макар да бе израсъл с Джъдсън, Алис беше влязла в живота му едва преди една година. Реши, че спокойствието в дома на Коукърови вероятно е нарушено от онази история с любовния възел и сърдечния балсам. До миналия март Алис бе живяла с майка си в Европа и бе дошла в Ню Йорк едва след смъртта ѝ, за да върти домакинството на баща си и да наруши душевния покой на мъжката част от обществото.

Бил седна, засвидетелствайки пълна отдаденост, съчувствие и готовност да направи всичко, на което е способен един пламенен мъж за изпаднала в беда дама.

– Много мило от ваша страна, че дойдохте – рече Алис.

– Не, не! О, не! Не, не! Не, не! – отвърна Бил.

– Става въпрос за Джъдсън.

– Джъдсън?

– Да. Татко е бесен. При това с основание – справедливо добави госпожица Коукър. – Джъди наистина се държа много лошо.

Бил се почувства изправен пред дилема. Много му се искаше да се съгласи с всяка нейна дума и все пак едва ли точно той трябваше в този момент да клейми Джъдсън. Освен това се чувстваше затруднен да поеме ролята на морален цензор, тъй като не знаеше какво е сторил гуляйджията, за да предизвика бащиния гняв. Задоволи се с издаването на нисък креслив възглас като на учтива дива патица.

– Снощи Джъдсън е свикал веселба – започна мис Коукър, като изсумтя презрително. – Особено буйна, с цяла сюррия от онези ужасни момичета от вариететата. Не мога да разбера какво удоволствие му доставя общуването с подобни хора – строго добави тя.

– Не – изгуква Бил невинно. – Никакво. Много сте права. Не!

– Проблемът на Джъди е, че е слаб и приятелите му го водят по лош път.

– Точно така – съгласи се Бил, опитвайки се да изглежда като един от приятелите, които не правят така.

– Добре, ето какво се случи – продължи мис Коукър. – Всички си легнахме както обикновено и спяхме дълбоко, когато към 4 часа някой заблъска по външната врата. Горкият татко слезе по пантофи и халат, доста ядосан, защото беше имал тежък ден в службата и беше уморен. И

кого да види – Джъдсън... – тя спря за момент, а в прекрасните ѝ очи се четеше болка. – Джъдсън – продължи тя с равен тон, – изглежда, много се зарадва, че вижда татко. Когато погледнах горе от стълбата, го тупа-ше по гърба. Татко го попита какво иска и Джъдсън му отвърна, че му го нямало веселото прасенце и мислел, че може да го е оставил върху пианото в гостната последния път, когато бил вкъщи. Влезе и затършу-ва, после си тръгна за апартамента. След половин час отново се появи и заблъска с чукчето на вратата, а когато татко излезе, Джъдсън каза, че идва само да се извини за безпокойството, но много искал да покаже прасенцето на едно от момичетата. Каза, че това момиче обичало да си седи у дома, било домошарка и можело всеки миг да си тръгне. И пак влезе и взе да търси прасенцето, после пак си тръгна. А в 5.30 часа се обади по телефона, който е в стаята на татко, и го помоли да провери дали прасенцето не е в кабинета.

Тя отново спря за момент. През цялото време Бил засвидетелства-ше с приглушени звуци сливането си.

– Татко, естествено, много се ядоса.

Бил кимна съчувствено.

– Да го бяхте видели само, когато тръгваше за работа тази сутрин.

Докато слушаше словесната картина, рисувана от възлюбената му, Бил се усещаше щастлив, че не е присъствал лично на събитията. Пред очите на развълнувания обожател на госпожица Коукър заплашително се надигаха зверовете от Апокалипсиса в някой от лошите им дни. Дж. Бърдси Коукър, научи той, нерядко бил раздражителен на закуска, но и най-старият обитател на къщата не помнел проявления като тазсутреш-ните. Реакцията му, когато уплашената прислужница изпуснала яйцата и бекона, можела да втрещи и най-хладнокръвния ветеран.

– Накрая обяви – завърши Алис, – че му спира издръжката и ще го изпрати във фермата на баба във Вермонт. Щял да го държи там, докато не се вразуми. Това, за което искам да ви помоля, господин Уест, е след-ното: има ли начин така да нагласите плановете си, че да заведете Джъ-ди на риболов за един месец?

– Но нали казахте, че заминава за Вермонт.

– Вярвам, че когато татко се поуспокои, ще се съгласи да го изпра-ти за риба, ако е с човек, който ще се грижи той да не пие. Няма значе-ние къде ще е, стига да е по-далеч от Ню Йорк и от ония, които го водят по лош път. Джъди е толкова мило момче, че всякакви се лепят около него, и му е трудно да проявява воля и да се съпротивлява на изкушенията.

Бил не чувстваше никакви колебания. Известно време се колебаеше какво точно бе отношението на Алис към брат ѝ, но сега, след като стана ясно, че ужасните постъпки, сътворени от безпътния младеж на прага на къщата в малките часове, не са разколебали преданата ѝ привързаност, Бил забрави всичко останало. Той се впусна в славословия за бившия си другар и дори сам се изненада от разпалеността им. Дори ориенталски монарх би се сепнал от тази хвалебствена ода, но въздействието ѝ върху госпожица беше забележително. Гордата ѝ студенина се стопи. Тя видимо омекваше. А когато Бил довърши една покъртителна тирада за дълбоката духовност на Джъдсън и заяви, че приятелят му е прекалено необикновена и нежна душа за суматохата на модерния живот в Ню Йорк, тя засия насреща му като изгряващото слънце.

– Знаех си, че сте му много добър приятел – каза тя така сърдечно, че краката на Бил съвсем омекнаха и той се задъха. – Точно затова ви помолих да дойдете тук. Да знаете само какво го чака, горкия, при баба. Ще трябва да става всяка сутрин в 7 часа, семейството се събира по два пъти на ден за молитва.

В последвалата тържествена тишина двамата боязливо надникнаха в откренатата врата на този ад.

– Молитва? – заекна Бил.

– И пеене на псалми в неделя – потвърди госпожица Коукър през стиснати устни. – Направо ще полудее, клетият. За опазването на здравето риболовът върши същата работа. Знам колко много ви допада Джъдсън. Сигурна съм, че татко ще се съгласи, защото ви цени и ви има доверие, че ще държите горкия Джъди далеч от изкушенията. Не знам как да ви благодаря, господин Уест, но знаех, че няма да ме разочаровате. Безкрайно съм ви благодарна.

В живота на един мъж има приливи и отливи и, използва ли прилива, той ще стигне до щастието. На Бил му се струваше, че вече се носи със своя прилив. За пръв път през последната година се откриваше толкова добра възможност да направи предложение и може би щяха да минат много месеци, преди отново да има този шанс. Бил не беше от ония празнодумци, които могат да изпаднат в романтични настроения по желание и при всякакви условия. Той се нуждаеше от някакъв ритник за засилка. Пренебрегна болезненото усещане за празнота в диафрагмата, както преди четири години, когато с футболния отбор на Харвард се класира за купата на Йейл, и се приготви да постъпи като мъж:

– Госпожице Коукър... аз... тоест... другояче казано, чудя се... мислите ли, че... – и млъкна. Не беше сигурен, че е достатъчно ясен.

Подхвана отново: – Знам... не е като да... разбирам, че... може би... вие бихте... – май и сега не се получи така недвусмислено, както му се искаше. Преглътна на два пъти и подходи от нов ъгъл: – Гледай сега – започна той, – ще се омъжиш ли за мен?

Мис Коукър запази невъзмутимо спокойствие. Изглежда, не за пръв път получаваше такова предложение.

– Съвсем неочаквано е за мен – отвърна тя.

Така беше и за Бил. Той седеше втрещен от звука на безумните си думи и замаян се чудеше как е имал кураж да ги пусне да излязат от устата му. И все пак те бяха изречени, въпросът определено беше поставен за разглеждане. Той се вторачи в нея, глуповато, но с надежда.

– Сега не мога да ви дам конкретен отговор.

– Не, не, разбира се, че не.

– Да предположим, че ме помолите отново, когато върнете Джъди здрав и укрепнал от пътуването?

Предположението, че Джъдсън беше инвалид в последен стадий на недъгавостта, не отговаряше съвсем на спомена му за тартора на гуляя от предишната нощ, но Бил го подмина. Това нямаше значение. Единствено важно бе това, че тя не го отхвърли с презрение и не повика прислужниците да го изхвърлят на улицата.

– Да оставим засега нещата така, нали?

– Да – отвърна смирено Бил.

– И кога мислите, че можете да тръгнете? – попита госпожица Коукър, наследила от баща си таланта да пренебрегва чувствата за сметка на работата. – Веднага?

– Утре, ако искате – съвсем оглупял отвърна Бил.

Смътно долови, че с тази нова уговорка ще му е трудно да завземе с шум контрола върху чичовия си хартиен бизнес, но и това сега нямаше значение. Той примря, сгрян от усмивката, която тя му дари. Това бе същата усмивка, от която така сияеше третата снимка отляво на камината.

– Питам се – заекна той, – искам да кажа... бихте ли... мислите ли... сигурно имате някоя ваша снимка, която да подарите на приятел?

– Имам, разбира се – отвърна Алис дружелюбно.

– Отдавна ми се иска да имам ваша снимка.

3.

Когато някой библиофил попаднеше в библиотеката на господин

Кули Парадийн в къщата му в Уестбъри, Лонг Айлънд, затичваше екзалтирано в кръгчета, надзърташе и душеше, издаваше кратки скимтящи звуци на възбуда подобно на куче, озовало се сред стотици омайни ухаения. Славата ѝ беше международна, статии за нея се бяха появявали в издания като „Атлантик мътли“, „Куотърли ревю“ и „Меркюр дьо Франс“. Навред имаше полици, на всяка полица – издания с всякакви обеми: масивен том, до него тумбесто книжле джудже, там нещо, приличащо на книга, но всъщност кутия с книга вътре в нея. Гледката действаше на ценителите като силен наркотик.

Бил не беше библиофил и я понасяше много по-спокойно. След като Робъртс го въведе в библиотеката и го осведоми, че господин Парадийн скоро ще се освободи, Бил веднага се доближи до прозореца, гледката от който, както му подсказваха предишните посещения, бе подходяща за човек в сегашното му емоционално състояние. Около прозореца се виеше огромен пълзящ храст, през който наблюдателят можеше да пие от красотата на благородните дървета, сребърното езеро и ширналата се сенчеста ливада. Съвсем подобаващ пейзаж за един влюбен мъж, помисли си Бил.

И все пак нещо го нарушаваше. Както забеляза с отвращение, просторната сенчеста ливада бе зацапана с човешко присъствие, несъответстващо на приповдигнатото му състояние. Искаше му се да съзерцава Природата и да тъне в мечтания за Алис Коукър. Затова го подразни натрапилият се белобрад възрастен мъж, придружен от малко момче, обуто в голф. Тия две петна върху пейзажа се разхождаха насам-натам и разваляха цялата картина. Но в този миг двамата тръгнаха към къщата и листата на пълзящия храст ги скриха. Бил отново потъна в мисли за Алис.

Тези мисли го докараха до безразсъдно оживление, напомнящо – колкото и по-чисто да бе – състоянието му след третия от силните коктейли, така безгрижно забърквани от домакина Джъдсън на жалкия му гуляй предната вечер. Невероятно беше наистина, че съумя да преодолее проточилата се с месеци нерешителност и я помоли да се омъжи за него. Но още по-невероятна, зашеметяваща направо бе благосклонността, с която тя прие предложението му. Вярно, не се обвърза с годеж, но какво от това! Нали му нареди като на някогашен рицар първо да изпълни една задача, за да бъде после негова. Какво по-честно? О, любов! О, плам!

Отварянето на вратата прекъсна мислите му.

– Господин Джаспър Дейли – прозвуча гласът на Робъртс.

От мястото си зад завесите Бил чу раздражено изсумтяване.

– Какъв е смисълът да ме представяш, драги. Тук няма никой.

– Господин Уест беше тук преди минутка, сър.

– А? Че какво прави тук?

Бил се показа от ъгълчето си.

– Здравейте, чичо Джаспър – поздрави той, като напразно се опитваше гласът му да звучи сърдечно.

След тазсутрешния разговор със съвестта видът на господин Дейли бе труднопоносим. Мисълта, че съществува и най-малката вероятност да заприлича на това сбръчкано алчно човече, го пробождаше като нож.

– А, ето те и теб – кисело измърмори чичо Джаспър, оглеждайки се с гущероподобните си очи.

– Господин Парадийн е зает в момента, сър – съобщи Робъртс. – Да ви донеса ли един коктейл, сър?

– Не – отказа чичо Джаспър. – Не пия коктейли – после се обърна към Бил: – Ти какво правиш тука?

– Робъртс се обади тази сутрин, че чичо Кули иска да ме види.

– Странно! И аз вчера получих телеграма, че иска да ме види.

– Така ли? – отвърна Бил хладно и се обърна към полиците с книги.

Не страдаше от предубеждения и смяташе, че е в състояние да се отнася внимателно и с най-низкото от Божиите създания, но не беше справедливо, след като съвсем допреди малко си се намирал в скъпоценното присъствие на Алис Коукър, да търпиш компанията на този дърт негодник.

След малко се появи нова досада.

– Госпожа Парадийн-Кърби – обяви Робъртс от вратата.

Бил съвсем помръкна. И в най-добрите си времена братовчедката Ивлин трудно се понасяше. Яка и шумна жена малко над 40-те с поглед на посинели варени яйца, тя така и не прояви достатъчно ум да се откаже от лигавенето, с което, изглежда, се бе харесвала на младежите в дебютантските ѝ години. – Я, колко книжки! – съобщи Ивлин на пухкавото кученце, което носеше в ръце. – Ако малкият Уили е добро кученце и не гризе книжките, чичо Кули ще му даде сладко кексче.

– Господин Отис Парадийн, господин Кули Парадийн – обяви Робъртс.

Бил се предаде. Като добавка към принудителното пребиваване в една и съща стая с чичо Джаспър и братовчедката Ивлин присъствието на Отис и малкия Кули беше нищо работа. Той се обърна отново към полиците, като преди това отбеляза, че чичо Отис бе надебелял още

повече, а малкият Кули – лъчезарно дете, ухилено като пача – съвсем определено добива вид на земноводно.

– Мили Боже! – извика чичо Джаспър, втрещен в новодошлите. – Да не е седмицата на семейството? Какво правите всички тук?

– Двамата с Кули получихме телеграма да дойдем – отвърна с достойнство Отис.

– Иий, чудничко! – възкликна братовчедката Ивлин.

– И аз така.

– На него пък са му се обадили по телефона – озадачено посочи с пръст към Бил чичо Джаспър. – Какво ли е станало?

Само Кули не се включи в общия коментар, а се умълча на един фотойл, дращейки по кожата му с писалка. На равни интервали го разтърсваше хълцане, сякаш му се искаше да извика „Ура!“, но не можеше да събере кураж. Останалата част от семейството се зае да гадае.

– Що ли пък ни е събрал чичо Кули всичките?... – поде братовчедката Ивлин.

Чичо Отис се огледа предпазливо и сниши глас:

– Ако питате мен, става нещо. Според мен Кули вероятно осъзнава, че е вече доста стар, и се кани да уреди наследствата ни.

– О, наистина ли! – възкликна възторжено братовчедката Ивлин. – Много е стар, наистина. Винаги съм казвала, че като мине шейсетата, човек вече се готви за края...

– Аз навърших шейсет и две – отвърна студено чичо Отис.

– Наследства? – чичо Джаспър замислено почеса брадичката си. – Хм, идеята не е лоша. Ще спестим доста от данък наследство.

Бил не издържаше повече. Съвестта му съвсем недвусмислено бе показала какъв кръвопиец е, но поне беше благодарен за получената кръв. За тия вампири човешката признателност очевидно бе нещо непознато.

– Повдига ми се от вас – викна той изведнъж. – Трябва да ви напъхат в газова камера. Не спряйте да заговорничите за парите на бедния чичо Кули...

Неочакваното нападение предизвика известно вцепенение.

– И таз добра! – възкликна братовчедката Ивлин.

– Безсрамен хлапак! – изръмжа чичо Джаспър.

Чичо Отис подхвана насмешливо:

– А ти, ей Богу, не си взел и пени от него, нали!

Бил хвърли горд смразяващ поглед в неговата посока:

– Прекрасно знаеш, че ми дава издръжка. И сега ме е срам, че съм я

вземал. Като ви гледам как се събирате около него като лешояди...

– Лешояди! – вирна брадичка братовчедката Ивлин. – Никои не ме е нагрубявал така.

– Оттеглям си думата – каза Бил.

– О, добре – успокои се братовчедката Ивлин.

– По-точно е да се каже пиявици.

Не особено единно иначе, семейство Парадийн се обедини срещу атаката. Библиотеката прокътня от възмутени крясъци. Трябваше да се намеси един друг глас, за да се усмири врявата. Гласът прозвуча, или поточно изрева от прага и произведе върху спорещите въздействието на полицейска свирка върху улични побойници.

– Тишина!

Гласът ни най-малко не отговаряше на ръста на собственика му. На прага стоеше дребен слаб мъж с червено гладко избръснато лице и благородна бяла коса и гледаше събралите се през пенсне.

– Типична сцена за семейство Парадийн! – отбеляза той язвително.

Появата му даде сигнал за нова задружна маневра от страна на чичовци и братовчеди. След първоначалната изненада те наскочаха радостно.

– Здравей, Кули. Колко съм щастлив да те видя. (Чичо Джаспър.)

– Добре дошъл у дома, Кули. (Чичо Отис.)

– Миличкият ми, колко добре изглеждаш! (Братовчедката Ивлин.)

Тишина. (Малкият Кули.)

Тишина. (Бил.)

Дребният човек на прага сякаш не се зарадва от този порой на привързаност. Сега устата му мълчеше, застрашително стисната, погледът, отправен към излятелната сбирщина през стъклата, можеше да обезсърчи по-наблюдателен човек. Роднините подновиха екзалтираните си приветствия.

– Получих телеграмата ти, Кули – каза чичо Джаспър.

– И аз – каза братовчедката Ивлин. – Много се трогнахме с малкия сладък Уили.

– Надявам се, че си прекарал добре, Кули – каза чичо Отис. – Много земи обиколи, а?

– Как ти се стори Япония? – попита братовчедката Ивлин. – Винаги съм казвала, че японците са много сладки.

– Много ни липсваше, Кули – каза чичо Джаспър.

Неразговорливостта на отрочето му в този задушевен миг ядоса Отис и той смъкна малкия Кули от фотьойла, преди да е довършил

ученолюбивата си операция.

– Поздрави любимия си чичо, момченцето ми.

Малкият Кули прекърши този изблик с безстрастен опулен поглед:

– Здравсти – изговори най-сетне отчетливо и отново млькна, разтърсван от хълцане.

Чичо Джаспър отново взе думата:

– Би ли ми отделил пет минути насаме по-късно, Кули? Трябва да обсъдим нещо дребно.

– Аз също искам да помоля за малка услуга от името на малкия Кули – побърза да не остане назад Отис.

Братовчедката Ивлин се хвърли напред:

– Дай целувчица на чичо Кули, миличко – извика тя и протегна към благодетеля пухкавото псе със закръглените си ръце.

Сдържаността на мистър Парадийн не издържа на атаката:

– Разкарай го! – извика той, отстъпвайки бързо. – Значи не сте доволни от живота на мой гръб и вече с кучета ме преследвате?

Лицето на братовчедката Ивлин посърна:

– На твой гръб, чичо Кули!

Господин Парадийн изсумтя. Очилата му се смъкнаха и той ги намести раздражено:

– На мой гръб, я! Ако този помяр може да се изправи на задни лапи и да се моли, значи е станал достоен член на семейството. Нали само това правите и вие. Връщам се след двумесечно пътуване и първото, което правите, е да ме подгоните за пари.

Е, това никой не бе очаквал. Чичо Джаспър се нацупи. Чичо Отис замига. Братовчедката Ивлин доби надменен вид, като преди малко с Бил.

– Последното, за което си мисля – докачено обяви тя, – са тия отвратителни пари.

Господин Парадийн се изсмя. Очевидно бе отстъплението към предишния период, когато така трудно се разговаряше с него, преди събирането на стари книги да го усмири.

– Да – отбеляза той с горчивина, – първото всяка сутрин и последното всяка вечер. Омръзнахте ми. До гуша ми дойдохте. Вие сте една сбирщина, сбирщина...

– Лешояди – услужливо подсказа Бил.

– Лешояди! – повтори мистър Парадийн. – Подмилкващи се лешояди. От години сте се впили в мен като, като...

– Пиявици – промърмори Бил.

– Пиявици – повтори мистър Парадийн. – Откакто се помня, все ви раздавам пари, пари, пари. А вие ги попивате като, като...

– Попивателна – подсказа Бил.

Мистър Парадийн се втренчи в него.

– Млък! – изкрещя той.

– Добре, чичо. Само исках да помогна.

– И сега – продължи мистър Парадийн, след като отстрани Бил – искам да ви кажа, че ми писна. Толкоз! Край! Дотук! – погледна за миг крадешком към Бил, сякаш чакаше дали ще предложи нов синоним. – Днес ви извиках, за да ви съобщя нещо. Имам малка изненада за вас. Ще си имате нов роднина.

Семейството се спогледа с диво недоумение.

– Нов роднина! – повтори Отис преbledнял.

– Само не казвай – прошепна с погаснал глас чичо Джаспър, – че ще се жениш!

– Не – успокои ги господин Парадийн. – Роднината е осиновеният ми син Хорас! Ела тук!

Малка, обува в голф фигура се дотътри в стаята.

– Хорас, нека те представя на семейството!

За миг момчето застина безмълвно. Беше набито, с квадратно луничаво лице, къса златиста коса и насмешливи очи. Огледа изпитателно подред чичо Джаспър, чичо Отис, малкия Кули и братовчедката Ивлин.

– Това ли е семейството?

– Това е семейството.

– Леле, какви катили! – изрече натъртено момченцето.

4.

В тишината, последвала тази откровеност, се появи още една личност. Беше едър, благ на вид мъж в сенаторски редингот, в когото Бил разпозна по бялата брада придружителя на Хорас от ливадата. Отблизо човекът напомняше с внушителността си някой от малките библейски пророци. Усмиваше се доброжелателно. Това всъщност бе единствената усмивка в стаята, вероятно най-безутешната сега в цяла Америка освен в домовете с пресен покойник. Чичо Джаспър беше оклюмал като повяхнала лилия, очите на чичо Отис бяха изскочили, братовчедката Ивлин сякаш всеки момент щеше да експлодира. Дори у Хорас откритието в какво семейство попада бе изличило детската лъчезарност.

Той се обади пръв:

– Трябва ли да ги целуна всичките? – попита.

– Мен можеш да не ме целуваш – категорично отхвърли възможността чичо Джаспър, отърсвайки се от вцепенението си. После се обърна към господин Парадийн, запуфтян като влак по нанагорнище: – Какво означава това, Кули?

Мистър Парадийн махна с ръка към новодошлия:

– Професор Апълби ще обясни.

Малкият пророк се поклони. И да изпитваше някакво смущение, не му пролича. Усмивката му стана особено сияеща:

– Моят добър приятел Парадийн иска да ви съобщи...

– Как така вашият добър приятел Парадийн? – разпали се чичо Джаспър. – Искам да попитам откога го познавате?

– Запознах се с професор Апълби във влака от Сан Франциско – обясни господин Парадийн. – И той...

– Аз убедих – любезно се намеси професор Апълби – господин Парадийн да осинови това момче – той потупа момчето по главата и изглежда мило кипящата си аудитория. – Името ми – продължи той, изпреварвайки чичо Джаспър, който се канеше да заговори, – вероятно не ви говори нищо, но с цялата ми скромност мога да заявя, че в определени среди възгледите ми за евгениката са високо ценени. Радостен съм да обявя, че господин Парадийн стана мой последовател. Горещо подкрепям идеята на Бърнард Шоу за необходимостта от създаването на нова раса, която да се изгради с най-съвършените екземпляри от старата. Хорас е момче с чудесна физика, изключителна интелигентност, стабилен характер и ведър дух. Моето мнение, с което и господин Парадийн е съгласен, е, че е най-добре да посвети парите си на отглеждането и образоването на едно такова момче, отколкото да ги харчи по роднини, които, ако ми позволите така да се изразя, нямат бъдеще и би могла да се очаква, извинете ме, малка възвръщаемост. Господин Парадийн възнамерява да има семейство, гледащо напред, а не назад. Семейство от, въ, бъдещи, а не бивши величия.

Роднините завиха. През цялата тирада те се опитваха да заговорят, но не беше лесно да се прекъсне професор Апълби. Сега всички се хвърлиха напред – братовчедката Ивлин начело, след нея чичовците Джаспър и Отис:

– Нечувано!

– Той е опасен маниак!

– Наистина ли смяташ да направиш този... този дръвник твой

наследник вместо собствената ти плът и кръв!

Професор Апълби отново се намеси учтиво:

– Трябва да се признае, че засега Хорас не е дотам шлифован. И какво от това? Един добър наставник се справя с подобен незначителен дефект за няколко месеца. Важното е, че малкият е изключително здрав и извънредно интелигентен.

Малкият не реагира. Той все още се бореше с лежащата на сърцето му дилема.

– Няма да ги целуна! – обяви той твърдо. – Освен ако не е заради бас. Веднъж така целунах една коза.

Братовчедката Ивлин вдигна ръце и кученцето Уили плюсна на пода.

– Безобразник!

– Според мен, скъпи Парадийн – каза професор Апълби меко, – разговорът малко задебелява и ще е по-добре да изведе Хорас навън. Подобни приказки не са подходящи за неговото развиващо се съзнание.

Братовчедката Ивлин се наежи войнствено:

– О, моля ви се, не бива да безпокоим Хорас в неговия дом – окачи кашката на Уили и го затегли към вратата: – Сбогом, чичо Кули! Чувствам се възмутително и безсърдечно оскърбена.

– Ей! – възкликна Хорас, сочейки с пръст. – Изпусна си плетката и ти се влачи.

С дълъг безмълвен поглед на отвращение братовчедката Ивлин вдигна Уили на ръце и излезе. Чичо Джаспър пристъпи на свой ред към вратата.

– Довиждане, Джаспър – каза господин Парадийн.

– Сбогом. Незабавно ще се обърна към лекарска комисия, която да ти попречи да изпълниш налудничавия си план.

– А аз, Кули – заяви чичо Отис, – ще кажа само, че след пътуването дотук останах с три долара и седемдесет и девет цента в джоба. Адвокатът ми ще ти се обади – той дръпна малкия Кули за ръката: – Ела, Джон – каза с горчивина. – Вече ще ти викат на малко име.

– Виждам, че ме обичат като баята погача! – отбеляза малкия Хорас.

Бил пристъпи напред приветливо:

– Нямам нищо против теб, приятелю – каза той. – Приветствам те с добре дошъл в семейството!

– Ако това е семейството – отвърна Хорас, – ти самият си добре дошъл – и като постави ръчичката си в дланта на професор Апълби, той

излезе от стаята.

Господин Парадийн изгледа Бил мрачно.

– Е, Уилям?

– Е, чичо Кули?

– Осъзнал си, смятам, че не възнамерявам да подновя издръжката ти?

– Да, чичо Кули.

Спокойствието на младия му роднина малко смути господин Парадийн. Той заговори почти отбранително:

– Най-лошото нещо за момче на твоята възраст е да има пари, без да си дава труд да ги печели.

– Така мисля и аз – разпали се Бил. – Нуждая се от работа. Срамота е – продължи той сърдечно – човек с моите способности и интелигентност да не си изкарва сам хляба. Срамота!

Заруменялото лице на господин Парадийн стана мораво:

– Много остроумно! – изръмжа той. – Много остроумно и оригинално. На какво се надяваш, като...

– Остроумно! Нали не мислиш, че се шегувам?

– Точно това мисля.

– За Бога! Та аз дойдох тъкмо, за да те помоля за работа.

– Много рано го казваш...

– Нямах възможност по-рано.

– И каква работа очакваш да ти предложи?

– Във фирмата.

– Например?

Бил се позатрудни да отговори.

– Все едно каква – отговори той дръзко накрая.

– Мога да те назнача в отдела за надписване на пликове за десет долара на седмица.

– Чудесно! Кога започвам?

Господин Парадийн го загледа подозрително през очилата си.

– Сериозно ли?

– Разбира се!

– Е, трябва да призная – отбеляза леко объркан господин Парадийн след кратка пауза, – че доста ме изненадаваш.

Бил понечи да обясни, че чичо му не познава скритите дълбини на характера му, но се отказа.

– Чудно нещо, Уилям, единственият член на семейството, към когото все още пазя някаква искрица привързаност, си ти.

Бил се усмихна благодарно.

– Обаче ти – прогърмя гласът на мистър Парадийн – си мързелив, безполезен негодник. Все пак ще си помисля. Нали няма да се връщаш веднага в града?

– Не, ако ти трябва.

– Може да ми потрябваш. Остани още час.

– Ще се разходя до езерото.

Мистър Парадийн го изгледа свирепо.

– Хм, да ми искаш работа – промърмори той. – Не разбирам какво става с теб. Сигурно си влюбен.

5.

За петнайсетина минути, след като чичото и племенникът се разделиха, в дома и градината на господин Кули Парадийн се възцари пълно спокойствие. После икономът Робъртс, полегнал в стаичката си с пура в едната ръка и тъжен любовен роман в другата, бе изтръгнат от покоя си от силен метален трясък, дошъл, както изглежда, от пътя пред къщата. Верният служител остави пурата и книгата и тръгна на разследване.

В едната от колоните в ориенталски стил, поставени от архитекта, за да се постигне оригинално внушение, се бе забила смачкана червена двуместна кола. От останките тъкмо се измъкваше дългнеста фигура в редингот. Фигурата се разгърна в младеж с неугледен вид, забележителен гърбав нос и печални зелени очи.

– Здравейте – поздрави младежът, плюейки камъчета.

Робъртс го зяпаше безмълвен. Останките от двуместната кола бяха така намачкани, че телесната цялост на младежа изглеждаше истинско чудо.

– Май се блъснах – обясни младежът.

– Катастрофа ли, сър? – промълви Робъртс.

– Да не мислиш, че го направих нарочно! – той оглеждаше заинтригувано останките. – На тази кола – отбеляза далновидно – ще й трябва ремонт.

– Какво се случи, сър?

– Е ми, случи се. Карам си аз и по някое време гледам една птичка, кацнала отпред на пътя. Трябва да съм извъртял кормилото повече, отколкото трябва, изведнъж се завъртях, спухах гума и ударих къщата.

– О, божичко, сър!

– Няма нищо – успокой го младежът, – и без това тук идвам.

Той напипа парченца чакъл на лявата си вежда и се зае да ги почисти със синя копринена кърпичка.

– Нали това е къщата на господин Парадийн?

– Да, сър.

– Добре. Господин Уест тук ли е?

– Да, сър.

– Чудесно. Би ли му казал, че искам да го видя. Името ми е Коукър. Джъдсън Коукър.

– Много добре, сър.

Нещо в маниера на иконома, някакво спокойствие и липса на емоция, изглежда, подразниха младежа. Той леко се намръщи:

– Джъдсън Коукър – повтори.

– Да, сър.

Джъдсън го погледна очаквателно.

– Името ти е познато, а?

– Не, сър.

– Нали не искаш да кажеш, че никога не си го чувал?

– Не, сър, доколкото ми е известно.

– Боже мой!

Той протегна дългата си ръка и хвана оттеглящия се Робъртс за сакото. Дори в нормални моменти Джъдсън Коукър не се отличаваше с особена съдържаност – беше готов да говори винаги, навсякъде и с всекиго, – а инцидентът бе събудил у него още по-голяма словоохотливост. Шокът се отразява различно на различните хора. Джъдсън бе станал особено доверчив.

– Да не би да искаш да ми кажеш честно, като мъж на мъж – настоя той невярващ, – че никога преди не си чувал името Джъдсън Коукър?

– Не, сър.

– Не четеш ли „Говори се на Бродуей“?

– Не, сър.

– Нито „Градски клюки“?

– Не, сър.

– Боже!

Провалът на този тест за обща култура обезкуражи Джъдсън. Той пусна сакото на иконома и изпадна в унило мълчание.

– Да ви донеса ли уиски със сода, сър? – попита Робъртс. Вече му беше ясно, че младият посетител не е съвсем на себе си, и го обзе разкаяние. Помисли си, че най-подходяща за момента ще е ролята на

грижовен доктор.

Този въпрос неизменно предизвикваше оживление у Джъдсън.

– Разбира се, стари приятелю! Чудех се кога ще минеш на по-сериозна тема. Гледай да е силничко. Няколко капки вода и толкова уиски, колкото ще накара заек да ухапе булдог.

– Да, сър. Ще заповядате ли вътре?

– Не, благодаря. Ще седна тук, ако не възразяваш.

Икономът се оттегли и след минута се върна с благотворната течност. Откри младия си приятел замислено загледан в небето.

– Та казвам – Джъдсън въздъхна доволно, сваляйки полупразната чаша от устата си, – сигурно си се шегувал, че не знаеш името ми, нали?

– Не, сър, уверявам ви.

– Това е най-невероятното нещо, което съм чувал. Ти знаеш какво става по света, колкото едно теле е наясно с разписанието на железниците. Никога ли не си чувал за „Копринените“?

– „Копринените“, сър?

– Ами, да, „Копринените от Пето Авеню“.

– Не, сър.

– Боже! Много известен клуб. Събират се неделя сутрин и минават по Пето авеню в копринени ливреи, копринени чорапи, копринени шапки, а ако вали, с копринени чадъри. Наистина ли не си чувал за тях?

– Не, сър.

– Гръмнат съм. Ето я цялата суета на славата! Все пак има образован човек в тази страна, който не е чувал за „Копринените“. Имаше ни на цяла страница в неделната притурка на „Америкън“, когато ни спря полицията.

– Нима, сър?

– О, да. С моята снимка. Аз основах „Копринените“.

– Така ли, сър?

– О, да. Правил съм много такива неща. Веднъж летях с аероплан и хвърлях банкноти от един долар над града. Чудно е, че не си чувал за мен.

– Ние тук живеем извън големия свят, сър.

– Така трябва да е – отвърна Джъдсън, ободрен от това решение на нещата. – Да, очевидно е така. Е, може и да не си чувал за мен, щом е така. Но да знаеш колко много неща съм направил в живота си. Хората разправят за тях. Ако не бях аз, нямаше да се наложи в Америка обичаят да се носи къпичката в ръкава.

– Наистина ли, сър?

– О, да!

Някой можеше и да се развълнува от това, но Робъртс беше точно по средата на единайсега глава от „Пясъци и страст“ и много му се искаше да си я дочете. Той поотмести гарафата по-далеч от лапите на Джъдсън и тактично се опита да сложи край на разговора.

– Попитах и ме осведомиха, сър, че господин Уест се бил запътил в посока към езерото. Може би ако решите да го потърсите там...

Джъдсън се изправи.

– Ти си напълно прав – каза той сериозно. – Абсолютно прав. Трябва незабавно да видя стария Бил. Специално за това дойдох. Няма какво да губя време. Къде е езерото?

– Ей там, сър... Но ето, господин Уест се задава по алеята.

– А?

– Господин Уест, сър. Идва по алеята.

И като посочи приближаващата се фигура на Бил на госта, който се озърташе разсеяно във всички други посоки освен във върната, Робъртс се оттегли в къщата. Отби се във всекидневната, за да се обади в най-близкия автосервиз, че има работа за тях в предната градина на мистър Парадийн, след което се прибра в стайката си и потъна в четивото си.

Когато професор Апълби и Хорас се появиха на тревистия бряг на езерото, Бил побърза да се махне. Не му беше до разговори, трябваше сериозно да помисли. Събитията след пристигането му в къщата се развива толкова бързо, че едва сега започваше да осъзнава с какви проблеми и усложнения се бе изпълнил изведнъж животът му. Излизаше, че Съдбата го е изправила пред неприятната необходимост да бъде на две места едновременно. За да удържи новопоявилият се ентузиазъм за работата, трябваше да я започне незабавно. Но очевидно бе също, че ако започнеш незабавно работа, нямаше да може да заведе Джъдсън на риболовната ваканция. Ако отидеше сега за риба, какво щеше да си помисли чичо Кули? И, обратното, ако отменеше пътуването, как щеше да се почувства Алис Коукър, предадена в момент на нужда, след като я отрупа с празни обещания? Бил бе така затиснат от бремето на дилемата и така потънал в себе си, че Джъдсън трябваше да го повика два пъти, преди да чуе.

– А, здрасти, Джъдсън! Какво, за Бога, правиш тук?

Той стисна ръката на основателя на „Копринените от Пето авеню“ с въодушевление. От хладния им телефонен разговор сутринта отношението му към Джъдсън доста се бе променило. Сега, като практически приет кандидат на Алис, Бил чувстваше благоразположение към цялото

семейство. Откри, че целият гори от братска привързаност към Джъдсън.

Топло потуца Джъдсън по рамото. Изведнъж осъзна, че проблемът, който му тежеше, изобщо не беше проблем. Погрешно бе решил, че е изправен пред алтернатива. Със самото си присъствие Джъдсън налагаше темата „Коукър“ и той ясно видя, че пред него имаше само един път. На всяка цена трябваше да остане верен на Алис, така че гръмовното нахлуване в хартиения бизнес бе отложено за по-късна дата.

– Здравсти, момче – поздрави го Джъдсън. – За теб съм дошъл. Обаче стана малък инцидент – посочи той към смачканите останки.

– Небеса! – Бил потрепери от ужас при мисълта за автомобилна катастрофа, сподобила Нейния брат. – Нали не си ранен?

– Не. Само малко се пораздрусих. Слушай, Бил, Алис ми разказа какво е станало у дома. Нали не се отмяташ за риболова? Иначе съм загубен. Една седмица при старата ще ме довърши.

– Всичко е наред – Бил го потуца по рамото. – Обещах на Алис и това е достатъчно. Въпросът е уреден – Бил се поколеба за миг. – Джъдсън, приятелю – продължи той едва доловимо, – помолих я да се ожени за мен.

– Сутрин закуска в седем и половина, можеш ли да си представиш – каза Джъдсън, – и после целия ден работа във фермата.

– Да се ожени за мен – повтори Бил малко по-високо.

– А най-противно ще е да се разправам със свине и пилета.

– Предложих на Алис да се омъжи за мен.

– А и тия семейни молитви и псалмите! Няма да издържа, казвам ти, просто няма да издържа!

– Тя не ми даде твърд отговор.

– Кой?

– Алис.

– За кое?

Общото благоразположение на Бил към семейство Коукър започваше да търпи леки промени. Някои от членовете му, помисли си той, на моменти са трудно-поносими.

– Помолих сестра ти Алис да се омъжи за мен – каза той студено, – но тя не обеща.

– Е, това е чудесно – отвърна Джъдсън, – значи можеш лесно да се отметнеш.

Бил погледна приятеля си с ледено презрение, което би смразило някоя по-чувствителна душа. Решителността му обаче не отслабна.

Макар да бе с по-малко сърце и от най-дебелокожия африкански глиган, Джъдсън си оставаше брат на Алис.

– Чакай тук – каза той хладно. – Трябва да говоря с чичо си.

– Защо?

– За да му кажа за пътуването за риба.

– И той ли иска да дойде? – обърка се Джъдсън.

– Той иска незабавно да започна работа във фирмата му и трябва да му кажа, че се налага да отложим за по-късно.

Господин Парадийн не беше в кабинета си, но Бил познаваше навичките му и го откри в библиотеката, опасно покачен на една висока стълба.

– Чичо Кули!

Господин Парадийн погледна надолу. Остави книгата и слезе:

– Исках да си поговорим, Уилям. Седни. Тъкмо се канех да позвъня на Робъртс да те доведе – той се настани във фотьойла, привлякъл преди малко интереса на малкия Кули: – Имам предложение за теб.

– Искам да кажа, че...

– Млък!

Бил утихна. Чичо му го огледа внимателно. Имаше нещо одобрително в погледа му.

– Чудя се имаш ли някакъв ум в главата си...

– Аз...

– Млък!

Той изсумтя заплашително. На Бил му се искаше да има нещо друго за съобщаване на дребния лют старец освен новината, че отлага за по-късно постъпването на работа и заминава да лови риба.

– Винаги си бил мързеливец – продължи мистър Парадийн – като всички в семейството. Но не се знае дали няма да проявиш активност, ако получиш такава възможност. Какво ще кажеш, ако продължа издръжката ти за още няколко месеца?

– Чудесно, сър.

– Но трябва да направиш нещо, за да я заслужиш.

– Разбира се – съгласи се Бил, – веднага щом се върна от риба...

– Аз не мога да ида – каза мистър Парадийн замислено, – а трябва да се види на място. Нещо не е наред.

– Виждате ли...

– Млък! Не ме прекъсвай! От доста време приходите от лондонския клон намаляват. Не мога да разбера защо, директорът там е много точен човек. А печалбите спадат. Ще те пратя в Лондон, Уилям, да провериш

нещата.

– Лондон? – премигна Бил.

– Да.

– Кога искате да замина?

– Веднага.

– Но...

– Не ти е ясно – погрешно изтълкува колебанието на племенника си господин Парадийн – какво точно се иска от теб. Честно казано, и аз самият не зная и изобщо не знам защо те пращам. Май със слабата надежда да открия, че имаш някакъв ум в главата. Не очаквам да се справиш с нещо, което от две години се опира на човек като Слингсби...

– Слингсби?

– Уилфред Слингсби, лондонският ми директор. Много способен мъж. Едва ли ще пристигнеш там и веднага ще разрешиш проблем, който затруднява човек като Слингсби. Но ако си държиш очите отворени и се постараш да научиш нещо за работата, ако покажеш интерес към управлението ѝ, току-виж, си изтърсил някое предложение, колкото и глупаво да е, което да подсказе на Слингсби вярната посока.

– Ясно – оценката за способностите му при решаването на малките фирмени затруднения не беше ласкателна, но както трябваше да признае, в нея се съдържаха повече или по-малко истина.

– Ще бъде добро обучение за теб. Ще можеш да поговориш със Слингсби за бизнеса. Ще ти е от полза – подсмихна се мистър Парадийн, – когато се върнеш и започнеш да пишеш адреси на пликовете.

Бил се поколеба.

– Искам да отида, чичо Кули...

– В събота има кораб.

– Дали мога да помисля половин час?

– Да мислиш! – мистър Парадийн се изпъчи заплашително. – За какво има да мислиш? Не разбираш ли, че ти предлагам...

– Да, разбирам, но... Нека само отскоча до долу и да поговоря с един човек.

– За какво говориш? – настоя мистър Парадийн. – Защо долу? Какъв човек? Ти бълнуваш...

Щеше да продължи в този дух, но Бил вече беше на прага и с усмивка, обещаваща, че ей сега всичко ще се оправи, изхвърча навън.

– Джъдсън – извика Бил, когато стигна до всекидневната и се огледа.

Приятелят му говореше по телефона.

– Почакай – каза Джъдсън в слушалката, – тук е Бил Уест. Точно говоря с Алис – обясни той през рамо. – Татко се е прибрал и е съгласен да заминем на риба.

– Кажи й да го попита дали не е съгласен да те заведе в Лондон – каза Бил забързано. – Чичо ми иска незабавно да отида там.

– Лондон? – Джъдсън поклати тъжно глава. – Няма начин! Скъпи ми приятелю, пропускаш основната идея на начинанието. Идеята е да ме изпратят някъде, където да не мога...

– Кажи, че залагам честната си дума, че ти няма да получиш нито цент, нито капка алкохол от първия до последния ден. Кажи, че ще бъдеш точно толкова на сигурно място в Лондон с мен, колкото и...

Джъдсън не го остави да довърши.

– Гений! – промълви Джъдсън и усмивка на безгранична радост озари лицето му. – Истински гений! Никога нямаше да се сетя – и лицето му отново помръкна. – Съмнявам се, че ще мине. Баша ми не е будала. Все пак ще опитам.

Последваха телефонни преговори, в чийто край Джъдсън докладва за известен напредък.

– Отиде да го пита. Но се съмнявам, много се съмнявам... Ало? – той отново се обърна към телефона и послуша за момент, след което подаде слушалката на Бил. – Искате да говори с теб.

Бил пое слушалката с трепереща ръка.

– Да? – промълви той благоговейно. Беше невъзможно да изрече едно грубо „Ало“.

Звънливият глас на Алис прозвуча от другата страна на жицата.

– Кой е?

– Аз съм, във, Бил.

– О, мистър Уест. Говорих с татко Джъдсън да дойде с вас в Лондон.

– Да?

– Отначало беше против, но след като му обясних, че ще се погрижите Джъди да не...

– О, да, да!

– Наистина ли ще се погрижите да няма никакви пари?

– Нито цент.

– И нищо за пиене?

– Нито капка.

– Много добре тогава. Може да дойде. Много ви благодаря, господин Уест.

Бил понечи да изрази с особено изискани фрази радостта от мисълта, че има възможност да направи нещо толкова незначително за нея, когато далечно щракване му даде да разбере, че сладководието му би отишло на вятъра. Той остави развълнуван слушалката.

– Е? – попита Джъдсън нетърпеливо.

– Всичко е наред.

Джъдсън изкрещя възбуден:

– Бил, ти си чудо! Само как ги убеди, че няма да ми дадеш и цент! Сериозно като, как му се вика... Това наклони везните. Как бързо ти щрака пипето! – Джъдсън искрено се възхищаваше. – Божичко, как ще си прекараме в Лондон! Открай време ми се ходи в тоя град. Това „Романо“, „Савой бар“... всичко ще обърнем с главата надолу!

Ужасеният Бил осъзна, че господин Коукър младши е схванал съвсем погрешно ситуацията. Недостойният брат на божествената Алис бе взел обещанията му за шега, хитруване в помощ на приятел. Той се задави:

– Ти наистина ли смяташ – каза той бавно, борейки се с чувствата си, – че ще излъжа тази девойка?

– И още как! – отвърна Джъдсън весело.

Известно време Бил го гледа студено. След това, отново без да продума, се качи по стълбите, за да съобщи на мистър Парадийн, че е на негово разположение.

6.

Професор Апълби крачеше напред-назад с Хорас по тревата до езерото. Бялата му глава бе сведена и отдалеч картината бе умилна – достолепният мъдрец нашепва напътствия в ушите на младия си питомник. Така си и беше.

– Слушай какво ти говоря, момче – казваше той, – и си го набий в главата. Вкарах те в тази къща, сега е твой ред да действаш. Не си дошъл да береш маргаритки – момчето кимна. Малкият пророк продължи: – Джо ще се свърже с теб и ще бъде в готовност, ако се наложи. Няма да има нужда, ако си свършиш както трябва работата, но все пак е добре Джо да ти е подръка. Така че го очаквай.

– Ясно.

– И не се отпуская само защото си в хубава къща и вероятно ще те заринат с храна. Това ти е лошото на теб, прекалено много мислиш за

търбуха си. Ако те оставят, по цял ден ще лежиш и ще се тъпчеш, без да се сетиш за нашите хора. Така не се върши работа. Не забравяй, ние чакаме отвън и искаме бързи действия.

– Няма смисъл да ме пришпорваш – възпротиви се Хорас. – Може да минат седмици, докато успее. Трябва да има прием, да се съберат много жени с бижута.

Професор Апълби стисна брадата си от мъка.

– По дяволите! Наистина ли си толкова тъп, или само се преструваш? Десет пъти ти казах, че тоя път не ни интересуват бижута. Има да чакаш старият отшелник Парадийн да даде прием с жени! Обясних ти, искаме книгите му!

– Мислех, че се шегуваш. Кой се интересува от книги?

– Може да стане нещо само ако правиш каквото ти се казва, и не се опитваш да мислиш – каза професор Апълби сурово. – Тия книги може и да ти изглеждат нищо, защото ти за друго освен за плюскане не се сещаш, обаче за всяка от тях дават цифра с три нули, а за доста – и с четири.

– Вярно ли? – Хорас беше впечатлен.

– И още как. А от теб се иска да разбереш къде държат най-добрите и да се омъглиш с тях. Ясно?

– Ясно.

– Къщата е на твое разположение, дъртият те взе много насериозно.

– Боже! Като си помисля за всички неделни училища, в които ми тъпчеха главата!

Професор Апълби се намръщи.

– Хорас – смъмри го той, – няма да слушам и една дума против неделното училище! Разбра ли, дребосько, или трябва още да ти го набивам в кратуната?

– Разбрах – отвърна Хорас.

Глава 3. Флик прави посещение

1.

Пролетта идва в Англия като плахо кутре, което се опитва да си намери приятели. Пристъпва, дръпва се уплашено, пак пристъпва и пак се дръпва боязливо, докато накрая, добило увереност, се втурва буйно и радостно. След приятния следобед, подмамил господин Хамънд да седне в градината си, последваха онези обезкуражаващи априлски дни, когато слънцето се показва немошно сегиз-тогиз, подгонено от всеки облак, изпречил се на пътя му, а леден дъжд дебне осмелилите се да излязат без чадър. Но ето, че две седмици по-късно сутринта бе все едно юнска. Топъл ветрец подухваше от запад, слънцето къпеше в царствен блясък благодарния свят. Дори Уимбълдън комън, макар и незагубил напълно мрачината на големите публични пространства, по които пролетариатът всеки миг хвърля някоя смачкана хартия, някак просветля. Градината на Холи хаус от другата страна на пътя се превърна в истински рай.

Поне така се струваше на Флик, докато крачеше по ливадата. Дърветата край зида бяха забулени в зелена мъгла от млади листа, сняг от ябълков цвят покриваше тревата, нарцисите поклащаха златистите си главици. Носеше се освежаващият мирис на прясно разкопана земя, въздухът звънтеше от звуци – от медното гласче на един дрозд в храстите до далечния алт на госпожа Франсес Хамънд, която добросъвестно вземаше урока си по пеене във всекидневната. Така силна бе магията на деня, че сякаш нищо не можеше да потисне приповдигнатото настроение на Флик.

Опитваше се да не се вглежда в чувствата си. Защо всеки нерв в тялото ѝ трепваше с такава възторженост? Едва ли защото в 4.30 часа следобед щеше да се отбие в редакцията на Родерик и да бъде заведена от него на чай в „Кларидж“. Харесваше Родерик, но едва ли при всичките му достойнства мисълта за него можеше да опияни някоя девойка, дори ако ѝ предстояха годеж и женитба с него. Не, реши тя, просто ще се случи нещо хубаво. Както знаем, подобно предчувствие често спхожда младите в този сезон. Ние, с побелелите бради, толкова пъти

подмамвани навремето от шепота на пролетта, сме станали неподатливи за примамките на априлските утрини. Но на двайсет и една години е друго и Флик Шеридан бе подмамена.

Тя спря, за да погледа златните рибки в циментеното езеро. Вятърът се бе усилил и къдреше повърхността на водата, така че рибките в този момент се виждаха на пресекулки. Вятърът се засили още, обърна от западен на източен, пролетта сякаш съжали за разпалеността си и въздухът стана по-студен. Белите облаци взеха да се трупат пред лицето на слънцето. Флик тръгна към къщата, за да си вземе шала, когато от отворения прозорец на кабинета на мистър Хамънд на първия етаж долетя гневен вик, мигновено последван от куп листа, които игриво прелетяха над нея. В рамката се появи господин Хамънд с разрошена коса и мастилени пръски по челото:

– Тая магарика, прислужничката, забрави вратата отворена и стана течение. Събери ги, момичето ми.

Флик събра листата и му ги подаде. Мистър Хамънд изчезна и в същия миг времето отново се обърна. Вятърът позатихна, слънцето пак грейна силно и Флик, забравила за всякакви шалове, тръгна отново към градината. Точно пред ливадата зърна още един лист хартия. Подхвъркваше по тревата към езерото, а подир него яростно тичаше териерът Боб, очевидно решил, че е някоя от птичките, в чието преследване минаваше животът му. Листът се извърташе и изплъзваше като жив. Спираше за миг и Боб почти го настигаше, после игриво отскачаше нататък. Накрая, разбрал, че Боб няма да се откаже, кацна в езерото. Боб се позавъртя неуверено по ръба и реши да го остави на мира. Обърна се и припна към храстите. Последен полъх на замиращия ветрец залепи листа за една лилия и Флик успя да го извади с греблото. Докато се протягаше да го вдигне, погледът ѝ падна върху началните думи:

Господине,

Ако желаете да спасите един човешки живот...

Флик уважаваше неприкосновеността на чуждите писма и не прочете нито ред повече. Но сърцето ѝ тупкаше силно, докато тичаше през ливадата към кабинета на господин Хамънд.

– Вуйчо!

От другата страна на прозореца се зачу дълбоко изпъшкване. Господин Хамънд се мъчеше със статията си за „Фортнайтли“ на тема „Крошо и Франсис Томпсън, прилики и разлики“ и вече за трети път го

прекъсваха, откак бе седнал.

– Е? – появи се той в рамката на прозореца и лицето му се отпусна.
– Ти ли си, Флик. Ако обичате да изчезнете незабавно оттук, млада госпожице, за да може един мъж да поработи. Върви да си плетеш венчета.

– Но, вуйчо, много е важно – тя му подаде писмото. – Нямахме как да не прочета първия ред. Става дума за спасяване на човешки живот. Помислих си, че трябва веднага да го видите.

Господин Хамънд се пресегна зад гърба си. В следващия миг една гюдерия прелетя през въздуха и цапна Флик между очите.

– Добър изстрел! – затържествува господин Хамънд. – Това ще те научи да не ми прекъсваш работата с разни просяшки писма.

– Но...

– Спомням си го това писмо. Получавам ги с десетки. Във всяко пише, че ще продадат постелята изпод някоя бедна умираща женица, ако не изпратя една лира, седем шилинга и три пенса с обратна разписка, и всичките са писани от противни мърляви мъже, които се нуждаят преди всичко от бръснене. Ако някога започнеш така да си вадиш хляба, Флик, никога не искай кръгла сума, например пет лири. Никой никога не дава пет лири, но светът е пълен с идиоти, които ще си изпотрошат краката да изпратят една лира, седем шилинга и три пенса или две лири, единайсет шилинга и пет пенса.

– Но, вуйчо, откъде знаеш? – не отстъпваше Флик с настойчивата упоритост на своя пол.

– Проверил съм. Когато имам свободно време, ще ти покажа някои данни от благотворителните организации. Девет десети от писмата се пишат от професионалисти, които добре си живеят от това. Сега ме остави, дете, но първо ми върни гюдерията. Ако пак се появиш преди обяд, ще те замеря с ръжена.

– Но това може да е истинско...

– Не е.

– Откъде знаеш?

– Инстинкт. Изчезвай да играеш!

– Имаш ли нещо против да го прочета?

– Сложи си го в рамка, ако искаш. И не забравяй какво ти казах за ръжена. Аз съм отчаян човек, не знам какво върша.

Флик се върна на ливадата. Прочете писмото, както крачеше, а слънцето, колкото и старателно да предизвествяваше идването на лятото, постепенно чезнеше от небето. Хладна безутешност се прокрадна над градината. Лесно му беше на вуйчо Синклер да говори така, но как

можеше да е сигурен? Това беше първото просяшко писмо, което ѝ попадеше, и тя го попи със свито сърце, както толкова се искаше на авторите, но така рядко го постигаха. За Флик всяка дума беше истина и тя изтръпна от мъка при мисълта, че подобни неща съществуват на планетата, която десет минути преди това ѝ бе изглеждала преливаща от щастие.

Писмото беше с много грешки, но разказваше история. Написано от госпожа Матилда Пол от Мърмонт меншънс № 9, Батърси, то повдигаше завесата пред един свят, за чието съществуване досега Флик не бе и подозирала – свят на болести и отчаяние, на пресрочени наеми, на дебнещи на прага вълци и хазаи. Ужас и съчувствие обзеха Флик и гонгът за обяд, достигнал до агонизиращата ѝ душа, ѝ се стори като вик на присмехулен демон. Обяд! Горещо печено месо... салати... плодове... картофи... колкото хляб искаш... а госпожа Матилда Пол от Мърмонт меншънс № 9, Батърси, така притисната от съдбата, че само три лири, шестнайсет шилинга и четири пенса, изпратени незабавно, щяха да я спасят от бездната!

Изведнъж един глас – може би гласът на госпожа Пол – заговори на Флик и тя си спомни, че в спалнята си има разни дрънкулки – пръстенчета, огърлици, една брошка... Спусна се към къщата и на половината път зърна рипсените панталони на Джон, градинаря, наведен над една цветна леха. Джон беше приветлив човек, с когото почти се бе сприятелילה през февруари покрай едни луковици.

– Я ги лалетата! – обяви Джон не без известна родителска гордост, изправяйки се при шума от стъпките ѝ. – Ш'са поникнали, докато да мигнете, госпойце.

Преди час Флик щеше с готовност да заговори за лалетата, но сега пневмонията на госпожа Пол ги бе отпратила сред незначителните неща от живота.

– Джон – каза Флик, – някога залагал ли си нещо?

Джон се изпъна нащрек. Историята от миналия юли с оная липсваща ножица бе отшумяла и той смяташе въпроса за приключен. Но човек никога не знае, светът е пълен със сплетници, готови да наклеветят честните хора. Подръпна рипсените си панталони, за да спечели време, и заяпа вдървено в един аероплан, който мъркаше в небето като далечен котарак. Канеше се да поувърта още, подмятайки, че когато бил момче, не е имало такива неща, но Флик му спести тази необходимост.

– Прочетох в една книга и се чудех как се прави.

Джон се успокои. След като се установи, че въпросът е чисто

академичен, можеше да го подхване като експерт. Няколко минути по-късно Флик отиде на обяд, напълно осветлена за описаната от градинаря Джон процедура.

Обядът беше точно толкова добре сготвен и апетитен, колкото Флик очакваше. И не стана на пепел в устата ѝ. Тя бе открила начин.

2.

Нещо от кипящото щастие, което изпълваше Флик преди появата на госпожа Матилда Пол в живота ѝ, окриляше и Бил Уест в 1 часа същия следобед, докато крачеше весело по Пикадили – на кого ли му се вре в таксите и автобуси в такъв ден, – за да се срещне с господин Уилфред Слингсби, лондонския директор на „Парадийн – целулоза и хартия“. Тази сутрин за пръв път, откак потеглиха от Америка преди две седмици, Джъдсън Коукър излезе от тъмния си облак. Лекото повдигане на настроението изцяло преобрази атмосферата в малкия апартамент.

Джъдсън прие, разбира се, извънредно зле дисциплинарните мерки на Бил. След като корабът „Аквитания“ измина три мили от американския бряг, той мина през цяла гама от емоции – от пълно неверие до вцепенено отчаяние. Отхвърлянето на предложението му – направено точно преди „Аквитания“ да стигне трите мили – двамата с Бил да обърнат по едно малко в пушалнята, отначало му се стори пълен майтап. Бил, помисли си той, винаги е бил шегаджия. Как само успя да не се засмее! Но привечер взе да мисли, че шегата си е шегата, и той ги разбира тия работи, но преиграеш ли, вече не е толкова смешно. И когато Бил твърдо отказа да му съдейства за коктейла преди вечеря, без който, както всеки знае, организъмът просто не може да приеме храната, трагедията недвусмислено надигна зловещата си глава. От този миг затворническият мрак обгърна младежа и нашето перо няма желание да се впуска в подробности. Достатъчно е да кажем, че Джъдсън Коукър пристигна в Лондон съсипан и Бил трябваше почти непрекъснато да гледа снимките на Алис, за да се утеши за прекараните в обществото на страдалеца дни. Жалостивите молби на Джъдсън можеха да трогнат и най-коравото сърце. Животът бе нерадостен в апартаментата, който след двудневен опит в скъпи хотели Бил нае за три месеца.

Но днес нещата бяха различни. Дали пролетта си вършеше работата, или черният дроб на приятеля му най-сетне бе започнал да се възстановява – Бил не можеше да каже. Но така или иначе състоянието на

въздръжателя видимо се подобри. На два пъти Бил го видя да се усмихва, а на закуска тази сутрин дори се засмя за пръв път от две седмици. Кратък стържещ смях, от който прислужничката се спъна и изля каната с кафе в краката на Бил, но все пак смях. Нещата започват да се оправят, помисли си Бил.

Обядът с господин Слингсби дойде в резултат на едно посещение в канцеларията и два телефонни разговора. Господин Слингсби може и да бе допуснал приходите да спаднат, но явно не беше безделник. Времето за него беше пари и едва днес, пет дни след като Бил му се представи, успя да намери време за по-дълъг разговор.

При кратката им първа среща господин Слингсби завладя Бил. За няколко минути, които големият шеф успя да отдели за приказки, личността му остави дълбоко впечатление у младия мъж. Уилфред Слингсби беше от онези приветливи, сърдечни, силни спретнати мъже на възраст 40–50 години, които винаги изглеждат току-що обръснати, готвещи се след два часа пак да изтичат да се обръснат. Челюстта му бе широка, идеална за блестящата му усмивка.

Усмивката му блесна, когато Бил влезе във фойето на ресторанта. Господин Слингсби пристъпи напред с протегната десница, излъчвайки деловитост и добра воля, и Бил още веднъж помисли, че личността на този човек е необикновена. Почувства се като дете, нещо повече, като дете дюстабанлия и с липсваща половина от мозъка.

Мистър Слингсби го поведе през ресторанта, седна на запазената маса, покани Бил на един стол, оправи вратовръзката си и повика келнера. Показа се като един от ония властни мъже, които не се церемонят с келнерите. Даде поръчките със заповеднически глас. Апострофираше келнера, тормозеше го. Накрая се появи друг, а първият изчезна някъде. Нищо чудно на другия ден да извадеха тялото му с кърваво петно на гърдите от Темза, несъумял да преживее падението си.

– Да, сър! – представи се умело вторият келнер.

Той имаше молив и тефтерче, които липсваха на първия. Всъщност, като се замисли човек, какъв келнер беше първият, никакъв келнер дори не беше, а само някаква отрепка, която ще те изкара от кожата ти, като ти тръсне чиния с питки на масата. Новият беше друга работа и щом разпозна сродна душа, господин Слингсби поомекна. Дори благоволително му поиска съвет. Накратко, докато поръчката беше приета и ордьоврите – донесени, атмосферата се разпусна и господин Слингсби разказа виц

за ирландци. След ордьоврите, когато поднесоха рибата, той поде непинуден разговор:

– Значи си племенникът на стария, а? Страхотен е! И какво правиш, откак си в Лондон?

Бил разказа простичката история на първата си седмица в Лондон, спомена за Джъдсън, както и за две оперети, които бе гледал.

– О, значи видя „Момичето с розовата туника“? – заинтересува се господин Слингсби. – Как ти се стори? Смяташ ли, че може да се покаже и в Ню Йорк? Знаеш ли, аз участвам с дял в тази постановка.

Чувството на Бил, че принадлежи към по-низш биологичен вид, се засили. Той нямаше познанствата на Джъдсън в театралния свят и хората, които имаха дялове в театрални постановки, бяха за него важни личности.

– Наистина ли? – възкликна той.

– О, да – нехайно отвърна господин Слингсби. – Занимавам се с такива неща – и кимна приятелски на едно преминаващо конте. – Ренфрю – обясни след това, – играе главната роля в „Полезно е да се флиртува“ в „Риджънт“. Трябва да го видиш. Хубаво представление. Съжалявам, че не се включих, когато ми предложиха. Но някак не ми допадна либретото. Така човек пропуска шансовете си.

Бил беше объркан. Хартията сякаш не значеше кой знае колко за този директор на лондонския клон на една от най-големите американски компании. Взе да си мисли, че тайната на спадащите приходи може би е много по-проста, отколкото предполагаше чичо му Кули. Полази го чувство на известна неприязън към този чудесен човек. Господин Слингсби го гледаше отвисоко, а Бил не обичаше да го гледат отвисоко. При това точно този човек не успяваше да докара прилична печалба от един отличен бизнес. Изгледа критично сътрапезника си. Определено не го хареса. Ако този дръвник продължаваше да му се дуе със скапаните си театрални познанства, щеше да си получи заслуженото.

Всъщност, реши Бил, защо да не си го получи още сега? Вярно, че му беше гост и се тъпчеше с неговите ордьоври и меса, но всъщност нямаше основания за скрупули, защото обядът при всички случаи щеше да иде за сметка на фирмата.

– Чичо Кули – започна той, сменяйки темата рязко, може би дори малко брутално, докато господин Слингсби разказваше по повод на една забележителна млада дама, минала покрай масата, за момичетата от балета и как хубаво си прекарвал в тяхната очарователна компания човек с финансови интереси в театъра. – Чичо Кули – повтори Бил вече

съвсем студено – ме помоли, докато съм тук, да проверя защо печалбите на лондонския клон са спаднали толкова много. Много е загрижен.

Последва пауза. Внасянето на хладната делова нотка вцепени господин Слингсби. Той изглеждаше изненадан, наранен, изумен, засегнат, обиден, учуден и дълбоко наскърбен.

– Какво! – изпищя той, сякаш най-верният му приятел го бе ударил в гръб. От половин час удостояваше Бил със своята сърдечна дружелюбност, а ето какво получаваше. Уилфред Слингсби явно бе потресен. Но се съвзе и се изсмя. Исмя се ехидно.

– Печалбите да са спаднали! – и той дори не се опита да скрие, че Бил, допреди малко сътрапезник, сега слизаше до равнището на първия келнер. – Ако питаш мен, твоят чичо трябва да е благодарен, че изобщо има някаква печалба. Ще ти кажа, че не са много хората, способни на мое място да докарат толкова добър баланс. Никак даже, повярвай ми – той се вторачи мрачно в Бил.

– Ти, разбира се, си напълно наясно с хартиения бизнес?

– Не – простичко отвърна Бил.

Точно такъв въпрос можеше и да очаква от този човек. Съжали горчиво за зле прекараната си младост. Ако бе използвал както трябва времето си, за да научи всичко за хартиения бизнес – а има ли по-вълнуваща тема за един мъж в пролетта на живота му, – щеше да е в състояние да се справи с тоя Слингсби. Обаче сега май господин Слингсби се готвеше да го смачка.

Подозренията му се оправдаха. Господин Слингсби го размаза.

– Аха – започна джентълменът с отблъскващ тон на превъзходство, – в такъв случай едва ли си заслужава да се впускам в този въпрос. Все пак ще се опитам да ти го обясня най-простичко.

Представата на мистър Слингсби за най-простичко обяснение бе да залее Бил с порой от данни за условията на труда, валутните курсове и икономическите реалности, които накараха младежа да се задъха като риба на сухо още след първите пет изречения. Никой дънер, вкаран във фабриката на мистър Парадийн, не е бил така грижливо смилан на каша, както Бил в края на тези 15 минути. И когато, докато си поемаше дъх, домакинът му показа, че се кани да продължи с глава втора, той не издържа. Съзнаваше, че отстъпва панически и оставя бойното поле на врага, но не можеше нищо да стори. Погледна си часовника, измърмори някакво извинение и се изправи. Господин Слингсби, възвърнал предишната си веселост, отново стана сърдечен:

– Трябва да тръгваш? Май и на мен ми е време да ставам.

Той поиска сметката, подписа я със замах, хвърли няколко монети в чинийката, кимна като монарх към свелия глава келнер и тръгна напред:

– В моята посока ли си?

– Мисля да се върна в апартамента си. Трябва да напиша няколко писма.

– Няма ли да се отбиеш в клуба си?

– Не членувам в никой лондонски клуб.

– Надявам се, че си добре настанен в този апартамент. Ако решиш да се местиш, спомени името ми в „Регал“ и няма да имаш проблеми.

– Наех апартамента за три месеца – каза Бил, твърдо решен никога да не споменава името на този човек където и да било.

– Къде се намира?

– В Батърси. На Мърмонт меншънс.

Господин Слингсби свъси черните си вежди:

– Батърси? Защо, за Бога, си се заврял в тая дупка?

– Защото е евтино – отвърна Бил през зъби.

– Такси! – извика господин Слингсби, нежелаещ да навлиза по-надълбоко в тази принизяваща тема, и отмина като римски император в колесницата си.

Толкова чудно е устроена човешката природа, че неприкритото презрение към малкото му кътче окончателно затвърди омразата на Бил. Маниерът на индустриален магнат, театралното перчене, лекцията за хартиения бизнес – всичко това можеше и да се прости. Нелесно, но можеше. Но последното беше непростимо. Макар и само нает, домът си е дом и всеки достоен човек ще възроптае от подигравките на неделикатни хора по негов адрес. Докато стигна до апартамента си на Мърмонт меншънс № 9, Бил така се изнерви и настърви срещу господин Слингсби, че само една пура можеше да го успокои. Той захвърли самото, яката, враговръзката и обувките си; запали пура и седна на дивана в дневната. Потъна в мрачни мисли.

– Проклето плямпало, какви ги надрънка!

Помисли още малко.

– Убеден съм, че е мошеник. Ще го държа под око. Тъкмо когато взе това твърдо решение, на вратата се позвъни. Стана с неохота. Джъдсън винаги си забравяше ключа.

Не беше Джъдсън. Беше момиче.

3.

Настъпи пауза. Момичето беше много привлекателно. Бил, както знаем, бе влюбен в Алис Коукър и все пак успя да забележи колко необикновено привлекателно беше това момиче. Девојките, разбира се, се делиха на две категории – Алис Коукър и останалите, но посетителката несъмнено стоеше много високо във втората. Беше стройна и руса, с елегантна фигура, очарователно облечена в рокля от нещо кафяво. (Не беше кафяво, а бежово, но Бил нямаше око за такива подробности.) Особено го поразиха очите ѝ – яносини и необикновено големи. Тя се взираше в него – както му се стори в неговото смущение, с недоверие и ужас, като да я бе настъпил по някое чувствително място.

Бил се изчерви и направи опит да пхне стъпалата си под изтривалката. В магазина на „Бърлингтън аркейд“ чорапите му изглеждаха чудесно, но сега много му се искаше да скрие някак розовите им и зелени петна. Тъжно отбеляза наум колко неблагоприятно е в този превратен живот да си събуеш посред бял ден обувките. Така че в този първи миг Бил с нищо не допринесе за начеването на разговор.

Момичето заговори първо:

– О, Боже! – изрече то.

Бил почувства, че става все по-зле.

– Това, разбира се – продължи тя, премигвайки с огромните си сини очи, – е господин Уест!

На челото му изби студена пот. Не стигаше, че посреща тази толкова красива девојка необут, без сако и без яка, ами освен това, както в този миг осъзна, и с дупка на чорапа. На всичкото отгоре тя, изглежда, си спомняше, че вече са се срещали, а той нямаше представа къде. Не, не ѝ беше забравил името, просто не я познаваше.

– Ти си ме забравил!

– Забравил! – извика Бил, за да заглуши усещането, че му разбъркват вътрешностите с кол. – Аз да ви забравя! – изсмя се той звънко. – Хайде де! Аз... зле съм с имената.

– Фелиша Шеридан.

Бил почувства как лицето му просивява.

– Фелиша Шеридан – повтори той. – Шеридан. Разбира се...

– Е, след като ми спасихте живота – каза Флик, – щях да се обидя, ако ме бяхте забравили напълно.

Едно от предимствата да не се хвърляш често в геройски подвизи е,

че можеш лесно да си ги припомниш. Бил имаше късмета да е спасявал само един човешки живот. Усети как го залива вълна на дълбоко облекчение.

– О, Божичко! – извика той и я загледа също толкова вторачено, както тя него преди малко. – Но толкова сте се променила! – отбеляза той.

– Нима?

– Нима! Последния път, когато ви видях, бяхте кльощаво момиченце, само крака и лунички... Искам да кажа... Няма ли да влезете?

Влязоха в дневната. Бил бързо нахлузи обувките си, нехайно захвърлени до дивана, и трескаво започна да слага яката си. През това време Флик, която деликатно беше отклонила поглед по време на операцията, огледа стаята. Нямаше как да не забележи снимките на госпожица Алис Коукър. И да пропуснеше пет, другите шест стояха прекалено явно подредени.

Флик усети как отгоре ѝ пада някаква сянка. Опита се да бъде разумна. Откъде накъде младеж като Бил ще стои свободен пет години? Освен това бяха говорили едва десетина пъти, когато тя, както правилно отбеляза той, беше само едно кльощаво момиченце, цялото крака и лунички. А и беше сгодена за достоен млад мъж, когото много, много харесваше.

Междувременно Бил, обут и спретнат, имаше време да се замисли върху загадката на нейното посещение. Беше напълно озадачен.

– Предполагам – обади се Флик в този момент, – че се чудите как съм попаднала тук. Всъщност явно съм дошла на погрешен адрес. Полицаят на ъгъла ми каза, че това е Мърмонт меншънс.

– Така е.

– Мърмонт меншънс, Батърси?

– Мърмонт меншънс, Батърси.

– Номер девет?

– Номер девет.

– Тогава коя е Матилда Пол? – попита Флик. – Госпожа Матилда Пол?

Бил не разбра въпроса.

– Госпожа коя?

– Пол. Матилда Пол.

Бил поклати глава.

– Не съм чувал за нея.

– Но тя живее тук.

Предполагаемото петно върху почтеността на ергенския му дом предизвика у Бил ревностно отричане.

– Е, поне това е адресът, който тя е посочила в писмото – Флик по-рови в чантата си. – Ето. Това писмо пристигна тази сутрин за чичо ми. Нали го помниш?

Цялото същество на Бил, докато поемаше писмото, изразяваше единствено недоумение. И докато го четеше, недоумението му се засили, както се стори на Флик. И изведнъж настъпи рязка промяна. Лицето му се разтопи в усмивка. В следващия миг той едва се дотърти до дивана, за да потърси опора, смеейки се истерично.

– Джъдсън – най-сетне промълви той, когато срещна удивените очи на Флик.

– Джъдсън?

Бил махна с ръка към снимките.

– Човекът, който живее с мен. Джъдсън Коукър. Братът на момичето, за което съм сгоден.

– О!

Възклицанието бе унило. Непонятно нещо са жените. Нямахше причина за униние. Тя самата беше сгодена за достоен млад мъж, когото много, много харесваше, и дори сега бе тръгнала да го вземе от работа, за да пият чай в „Кларидж“. Какво значение имаше, че един почти непознат човек като Бил също се е сгодил? И все пак тя беше унила.

Бил си бършеше очите:

– Доведох Джъдсън с мен от Америка. Съвсем му беше отпуснал края и аз се явявам нещо като бавачка. Не му е позволено да разполага с никакви пари и ето как се надява да си ги намери! Тъкмо бе почнал да изглежда по-весел последните дни. Представяш ли си! Очаквах какво ли не от стария Джъди, но писането на просъшки писма е нещо ново.

Флик се присъедини към смеха му, но някак вяло. На никое момиче с характер не му е приятно да разбере, че е сгрешило, а възрастните са били прави.

– Да бях знаела... – каза тя. – Заложих си брошката, за да намеря пари за тази госпожа Пол.

Бил се трогна. Реши да запази смеха за себе си.

– Много мило от ваша страна. Не ги оставяйте на Джъдсън!

– Няма! И ако ви се прииска да ударите своя приятел с нещо твърдо и тежко, когато се прибере, не се колебайте. Дори ми се иска да съм тук, за да видя.

– Защо не? Той скоро ще се върне. Останете.

– Не мога, благодаря. След половин час трябва да съм на Флийт стрийт. Довиждане, господин Уест. Каква странна среща... Как е чичо ви?

– О, много добре. А вашият?

– Много добре, благодаря.

След сведенията за здравето на чичовците, изглежда, им стана трудно да намерят нова тема на разговор. Флик пристъпи към вратата.

– Ще сляза да ви спра такси – предложи Бил.

– Не се притеснявайте. Денят е прекрасен, мисля да похода до Слоун скуеър.

Бил усети, че му се отваря възможност да я изпрати. Но един кораб тръгнаше утре, а той още не беше написал писмото си до Алис. Тя беше на първо място.

– Е, довиждане – каза Флик. – Ще се срещнем отново, надявам се.

– Аз също. Довиждане.

Когато вратата се затвори, Бил внезапно осъзна, че е пропуснал да попита за адреса ѝ. За момент понечи да изтича след нея... Не. Крайно време беше наистина да седне да пише на Алис. Той се върна в дневната.

Навън Флик си помисли, че животът, колкото и обещаващ да изглежда сутрин, в действителност си е доста банален. Странно нещо – но жените са си странни, – улови се, че не мисли с особено добро чувство за Родерик.

4.

Писмото на Бил до Алис бе написано, прочетено, препрочетено, запечатано и адресирано, когато ключът щракна във външната врата. Влезе Джъдсън Коукър.

– Има ли поща за... ъъ, някого? – измънка той.

Физически въздържанието се отразяваше добре на Джъдсън. От лицето му бе изчезнала нездравословната бледност отпреди две седмици, сега страните му розовееха. Очите му сега гледаха ясно, бе изгубил тика си да върти врат насам-натам. Добил бе и една съвсем нова за него сериозност. Джъдсън имаше вид на човек, погледнал към живота си и съзрял там пълна разруха.

– Все за поща питаш напоследък – каза Бил.

– Ами защо не? – Джъдсън зае отбранителна позиция. – Не може ли

човек да попита за поща?

– Добре де, няма. Въръжи се с търпение, приятелю. Обратна разписка ли чакаш?

Джъдсън се сепна. Новодобитата розовина се оттегли от лицето му. Той облиза устни.

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че е срамота! – кипна Бил. – Щом имаш пневмония, закъсал си с наема и не си хапвал от три дни, защо, по дяволите, госпожа Пол не вземе да ти помогне?

Джъдсън зяпна слисан. Като през мъгла видя, че приятелят му се отдава на неуместен смях.

– Как разбра? – преглътна той.

Бил се посъвзе. Седна отмялял. Имаше моменти, в които съжаляваше, че е взел Джъдсън със себе си, но лицето му в този миг многократно възмездяваше малките неприятности, които се налагаше да преживее.

– Тук преди малко беше едно момиче, което така се развълнувало от писмото ти, че заложило брошката си, за да ти набави пари.

Джъдсън потрепери.

– Къде са? – попита той нетърпеливо.

– Кои?

– Парите, които донесе момичето – лицето му доби студен израз. – Едва ли е нужно да ти напомням, Уест, че парите ми принадлежат по право. Така че, ако си ги прибрал, ще съм ти благодарен да ми ги предадеш незабавно.

– За Бога, нали не мислиш, че съм ги взел? Щом се разбра, че ти си писал писмото, й казах да не оставя парите.

Джъдсън му хвърли смразяващ поглед.

– И ти си ми приятел!...

Обърна се и тръгна по коридора, а Бил го последва, без ни най-малко да се трогне. Искаше да изясни още някои моменти:

– Как се сети за този номер? – попита той, докато Джъдсън отваряше входната врата. – Не съм чувал за него.

– Баща ми непрекъснато получава такива писма – отвърна Джъдсън студено. – Няма причини да не опитам и аз.

– Но как избра госпожица Шеридан?

– Не съм писал на никаква госпожица Шеридан. Тя сигурно има някакъв сродник, чието име започва с „Х“. Написах писма на всички с „Х“ от „Кой кой е“.

– Защо „Х“?

– Защо не? На тази буква отворих.

Той издърпа надменно ръкава на палтото си от ръката на Бил и заслиза по стълбите. Бил се надвеси над парапета, все още незадоволил докрай любопитството си:

– Чакай малко! – извика той. – Откъде взе пари за марките?

– Заложих един златен молив.

– Ти нямаше златен молив.

– Ти имаше – отвърна Джъдсън и изчезна.

Глава 4. Заниманията на Джъдсън Коукър

1.

Джъдсън Коукър мразеше да бърза. Когато стигна края на Принс ъф Уейлс роуд и установи, че не го преследват, забави ход. Със спокойна крачка зави по Куинс роуд и след малко се озова на моста Челси. Тук спря, защото му предстоеше работа. Искаше да преброи парите си.

Извади ги и ги подреди на три малки купчинки върху лявата си длан. Да, точно както тази сутрин, миналата вечер и предишната – четиринайсет шилинга и пет пенса. Изгледът от моста Челси е сред най-живописните в Лондон, но Джъдсън нямаше очи за него, изцяло погълнат от гледката на лявата му длан. Четиринайсет шилинга и пет пенса – солидна сума. Деловата му кореспонденция бе погълнала средства, които за съжаление съкратиха първоначалния приход от продадения молив на Бил, но той не съжаляваше. Който не рискува, знаеше Джъдсън, няма да спечели. Отдаде се на насладата още няколко минути, след това пусна счовището в джоба си и продължи разходката.

Вероятно на това място съвестният читател, следящ Джъдсън Коукър от появата му на тези страници, ще установи пропуск в историческото свидетелство поради необяснимия факт, че след като преди два дни е разполагал с четиринайсет шилинга и пет пенса, сега отново има точно толкова. Но той избързва, не проявява достатъчно задълбоченост. Джъдсън не беше от ония мухълъвци, които ще прахосат пени тук, шест пенса там, докато не се събудят и открият, че капиталът им се е изпарил напразно. Той възнамеряваше, колкото и трудно да бе, да се съдържа, за да изхарчи накрая всичко в епичен запой, който ще може да си спомня в сухите дни след това.

Вървеше, замаян от сладостното терзание на жаждата, която нарастваше с всяка крачка. Отмина Челси баракс и малките уютни къщички по Лоуър слоун стрийт. До слуха му стигна шумът от натоварено улично движение. Беше величав, сладък химн, защото означаваше, че е стигнал до желаната цел – Кингс роуд, където кръчмите са на всяка крачка.

Първото примамливо убежище стърчеше с гостоприемната си фасада току пред него. Когато се изправи пред входа му обаче, попадна на

заклучена желязна врата.

Докато стоеше и буташе безсилен непредвидената преграда, един минувач се спря – мъж с бохемска външност, облечен в редингот, трикотажни панталони, с розова шапка за крикет на главата и платнени пантофи на краката, от които свенливо надничаше бос пръст. Джъдсън се обърна за обяснение на неприятната ситуация. Човекът изглеждаше осведомен за всичко, свързано с кръчмите.

– Не мога да вляза – оплака се Джъдсън.

Другият се прокашля.

– Ще отворят чак в шест и половина – обясни той. Удивен, че в сърцето на Лондон, тази люлка на цивилизацията, по улиците може да върви човек, непознаващ този кардинален житейски факт, непознатият попита: – За пръв път ли идваш?

Джъдсън потвърди.

– Чужденец, а?

– Да.

– Откъде?

– Америка.

– Ясно! – кимна бохемът и се изплю важно. – У вас, чувам, капка не можеш да намериш.

Джъдсън понечи да опровергае тази чудовищна клевета срещу обичната родина, като представи списък с местата в Ню Йорк, където: а) дават на всеки, и б) където само трябва да споменеш името му, но събеседникът му си тръгна, оставяйки го сам в пустинята.

Злокобна сянка легна върху Джъдсън. Шест и половина означаваше след един век, неопределена дата, изгубена в мъглявото бъдеще. Мисълта, че трябва да изкара някак дотогава, обви душата му като лондонска мъгла. Накрая реши, че след като така или инак трябва да убие времето, може би ще е по-добре да го направи в Уест енд, така че тръгна към метрото на Слоун скуеър и си купи билет за Чаринг крос.

Замъкна се до вестникарския павилион, където заглавната страница на „Светски клюки“ привлече погледа му. Не знаеше много за лондонските седмичници, но заглавието на този звучеше примамливо и той се лиши от два пенса. Пристигна влак, той се настани и се зачете.

Двата пенса се оказаха отлична инвестиция. „Светски клюки“ го погълна още от първата страница. Въпреки усилената намеса на малодушния Родерик колегата му Пилбийм все пак бе успял да инжектира живец. Статията „Порокът в църквата“ просто преливаше от съдържание, не липсваше сочност и в „Адът на нощните клубове“. Джъдсън

усети как духът му просветлява.

И изведнъж цялото му тяло се разтресе като от електрически удар. Все едно го удариха с торба пясък по главата. Сърцето му замря, косата настръхна, изкривените му устни простенаха и събраха всички погледи. Но Джъдсън нищо не забеляза, вторачен в едно писание на шеста страница.

Пилбийм го беше изровил набързо от архивите, когато ветото на Родерик върху серията за букмейкърите отвори в последния момент дупка. Заглавието бе „Разюздана младеж“, разказваше се за поведението и навичките на разхайтените отроци на американските плутократи. Поразилият Джъдсън пасаж гласеше:

Друг пример, който може да се спомене, е с небезизвестните „Копринени от Пето авеню“ – клуб, чиито членове дефилират неделя сутрин по Пето авеню в копринени куртки, копринени чорапи, копринени шапки и копринени чадъри. Клубът е основан от познатия „Тоди“ ван Райтър, всепризнатия лидер и духовен предводител на „Копринените“.

Джъдсън се разтрепери. Дори на сутринта след новогодишна нощ не се бе чувствал така разнебитен. Та нали с това най-много се гордееше, с него се надяваше да остане свързано името му за поколенията – основаването на „Копринените от Пето авеню“. Сега това гениално дело се приписваше на друг, и то на Тоди ван Райтър, смирения му последовател и оръженосец. О, не, познатия „Тоди“ ван Райтър (Ха!)... „Всепризнатият лидер и духовен предводител“ (Ха, ха!)... Чудовищно! Тези вестници пишат пълни глупости.

Влакът отнасяше разярения Джъдсън на изток. Трябваше да се направи нещо, и то веднага! Само отмъщението можеше да го удовлетвори. Но какво да е то?

Можеше да заведе дело. Първо, нямаше пари и освен това можеше ли да е сигурен, че справедливостта ще възтържествува? Оставаше само един начин – незабавно да се срещне с редактора и да поиска извинение и опровержение още в следващия брой.

Прелисти вестника, но не откри името на редактора. Узна само, че издателят е група „Мамут“ с адрес Тилбъри хаус на Тилбъри стрийт. Е, и това бе достатъчно.

Влакът спря и той слезе, преливащ от стоманена воля, устремен към величава цел. Служителите на подземния транспорт още повече

засилиха праведния му гняв с дребнавото искане да доплати едно пени, задето, погълнат от мислите си, бе пропътувал две спирки извън обхвата на билета му. След като им хвърли пенито и един свиреп поглед, излезе на улицата и попита за най-краткия път до Тилбъри хаус.

2.

Оказа се, че Джъдсън е почти до Тилбъри хаус, както го осведоми един полицаи, и бързо стигна по една мръсна алея до неприветлива грамадна сграда от потъмнели тухли. Отвътре се чуваше шум от преси; мирис на печатарско мастило и хартия безуспешно се опитваше да надмогне миризмата на варено зеле, неотделима от всяка по-второстепенна лондонска улица. Все пак Джъдсън реши да попита униформения портиер на прага:

– Това ли е Тилбъри хаус?

– Ъхъ – отвърна портиерът. Беше кисел мрачен мъж с проскубани мустаци, стаил някаква скрита мъка, която появата на Джъдсън не успя да разсее. Той вторачи в Джъдсън печален поглед.

– Тук ли се издава „Светски клюки“?

– Ъхъ.

– Искам да говоря с редактора.

Портиерът сякаш се пребори за миг с мъката си.

– Господин Пайк ли имате предвид?

– Не му знам името.

– Господин Пайк е редакторът на „Светски клюки“. Ако желаете да се срещнете с него, трябва да попълните фиш с името и професията си.

Тази формалност допълнително го раздразни. Искаше да действа незабавно. Написа разгневен името си на формуляра. Едно момче в ливрея изникна отнякъде и го изгледа с безмълвен присмех, както се стори на възбудените му сетива. Не хареса това момче. Нищо чудно и то да бе замесено по някакъв начин в заговора за възвеличаване на Тоди ван Райтър за сметка на истински достойните люде.

– Отнеси това на господин Пайк – нареди Джъдсън високомерно.

– Гусинът иска среща с господин Пайк – добави портиерът, все едно превеждаше бълнуванията на някой странник.

Момчето изгледа листчето с нетърпимия маниер на учител, преглеждащ ученическо съчинение.

– Не сте попълнили графата с професията – каза то не по-малко

надменно.

Джъдсън нямаше намерение да слуша литературни критики от момчета в ливреи. Без да каже нищо, злобно замахна към юношата с бастуна си. Момчето се извъртя ловко, подсвирна подигравателно и изчезна. Портриерът взе вечерния си вестник.

– Ще трябва да почакате – каза той и се зачете в страницата с конните надбягвания.

На третия етаж, в редакцията на „Светски клюки“, потънал в същото униние като портриера, Родерик скръбно наблюдаваше как Пилбийм освежава новия брой. Родерик намираше радостното усърдие на колегата си за отблъскващо. Чувстваше се като човек, затворен в една стая с лунатик, който жонглира с пръчки динамит. Подкрепен от височайшето одобрение, заместник-редакторът на „Светски клюки“ даваше свободен израз на представите си как трябва да се осигурява поне по един скандал седмично. Някои от темите смразяваха Родерик до мозъка на костите и той очакваше нашествие на възмутени граждани с пушки. Често си спомняше за краткото съдържателно известие на господин Айзък Булет относно бъдещите действия на неговите момчета и сърцето му примираше.

Сравнително чест посетител на хиподрумите край Лондон, Родерик знаеше за тия момчета. Обикаляха в банди, въоръжени с чукове. Торбичките с пясък и боксовете бяха просто част от облеклото им. Издебваха в засада онези, които по някакъв начин ги бяха засегнали, и ги риташа с тежки ботуши. С една дума, ако съществуваше група философи, чиито предразсъдъци трябва да се уважават от всеки, замислен за доброто на застрахователната си компания, това бяха въпросните момчета. А сега Пилбийм всячески се опитваше да ги подразни.

Родерик изстена вътрешно и се обърна разсеяно да поеме листчето, което в този миг му подаде момчето в ливреята:

– Какво е това? – попита той, без да отгества очи от Пилбийм, който тракаше на една пишеща машина в ъгъла.

Пилбийм тъкмо се бе изкикотил с детинска радост на някаква сполучлива фраза. „Сатанински смях“, помисли си Родерик. Разкъсваше се между желанието да разбере какво бе написал асистентът му и предчувствието, че е по-добре да не знае.

– Един гусин иска да се види с вас, сър.

Родерик се вторачи в листчето. Вниманието му веднага бе

привлечено от пропуската, забелязан преди това и от момчето.

– Не е написал с какво се занимава.

– Не иска, сър – обяви бодро момчето.

– И защо? – запита той тревожно.

– Знам ли, сър. Не щя и това е. Викам му: „Професията не сте си писали“, пък той ме удари с бастуна си...

– Удари те с бастуна си! – повтори Родерик като ехо.

– Удари ме. Н'нам к'во му стана, ама май доста е ядосан, сър. Направо не е на себе си.

Родерик пребледня.

– Кажу ми, че съм зает.

– Зает? Добре, сър. Веднага, сър.

Момчето изчезна. Родерик заби поглед в нищото. Тракането на пишестата машина продължаваше да изпълва стаята, но той вече не го чуваше. Ето, мислеше, отмъстителят пристигна. Кой точно абзац, отпечатан под негова редакция, му го бе докарал на главата, не знаеше, но беше убеден, че всеки ред е могъл да свърши тая работа. Най-страшният му кошмар се сбъдваше...

Родерик Пайк, както достатъчно недвусмислено обяви и леля му Франсес, не беше замесен от героично тесто. Беше плахо, крехко създание. Веднъж един редактор в едно миньорско градче, както си седял зад бюрото, видял как един куршум се забива в стената срещу отворения прозорец. На лицето му се изписало блаженство и той възкликнал: „Какво ви разправям? Знаех си, че тая лична колона ще има успех!“ В пълен противовес на този сърцат мъж Родерик Пайк обичаше тишината и спокойствието и избягваше всички по-буйни форми на живот. По-корав човек би посрещнал с радост възможността да поговори с някакъв размахващ бастун непознат, но Родерик само се сви на стола си.

Сърцето му тупкаше все така уплашено, когато се появи Флик, за да излязат на чай.

3.

Флик не забеляза състоянието на Родерик, беше изцяло заета със себе си. Откак се раздели с Бил, я завладя необяснима раздражителност, съчетана с някаква особена мечтателност. Тя поздрави механично Родерик, също толкова механично поздрави и Пилбийм, ценител на нежния пол, който веднага спря да пише и се изправи, щом тя влезе.

Пилбийм бе в крак със събитията в Тилбъри хаус и отдавна бе научил за годежа на Родерик. Значи това беше племенницата на шефа. Очарователно момиче, прекалено добро за Родерик. Той се поклони вежливо, изрече една-две любезности и отвори вратата. Младата двойка излезе. Пилбийм въздъхна тежко и се върна към статията си. Прекалено добра за Родерик, повтори си той.

Родерик поведе Флик към задния изход. Надяваше се, че посетителят си е тръгнал, но не искаше да рискува.

Двамата се появиха по-надолу на улицата и след като се огледа неспокойно, той с облекчение установи, че нищо не го заплашва. Тилбъри стрийт беше празна, ако не се брои местната фауна – разгърдени мъже с опушени лица. Поуспокоен, Родерик продължи по пътя си.

За нещастие точно в този момент портиерът, изчел спортната страница, реши да излезе навън за глътка въздух. И за още по-голямо нещастие Джъдсън, уморен от чакането и осъзнал, че крепостта се пази добре, реши, че няма смисъл да виси повече, и тръгна да си ходи. Двамата излязоха почти едновременно от сградата и Джъдсън беше на не повече от метър зад портиера, когато старателният служител зърна Родерик и вероятно с надежда за малък бакшиш докосна шапката си и изрече съдбовните думи:

– Да ви повикам ли такси, господин Пайк?

Щом чу това, Джъдсън замръзна на място.

– Не, хайде да повървим до Виктория ембанкмънт – възрази Флик – и да отидем в „Савой“ вместо в „Кларидж“. Денят е толкова хубав.

Портиерът бе разочарован, но разбираше, че в този свят на страдания това е в реда на нещата, и се оттегли. Флик и Родерик отминаха, а Джъдсън се отърси от вцепенението си и се втурна да ги настигне, но точно в този миг един огромен камион спря посред улицата и работниците се втурнаха да разтоварват хартия. Когато го заобиколи, жертвата вече не се виждаше.

Но той чу думите „Виктория ембанкмънт“ и друго не му трябваше. Забърза към реката и свари следната картина: мъжът стоеше пред едно такси и явно убеждаваше младата жена да се качат. Джъдсън се хвърли напред:

– Вие ли сте редакторът на „Светски клюки“? – изрева той.

Родерик се извърна. Можем снизходително да допуснем, че тъкмо внезапността на нападението го извади от равновесие, защото спешно се

нуждаем от някакво извинение, от смекчаващо вината обстоятелство. Всъщност Родерик направо обезумя. Сякаш му се бе явила самата смърт. Фаталната боязливост – това пагубно наследство от „бедната Люси“ – го овладя изцяло. Той погледна ужасен Джъдсън, загърби всякакво рицарство и кавалерство, скочи в таксито и изчезна като Омиров воин, грабнат в облаците посред разгара на битката.

Изпаряването му, естествено, остави Флик и Джъдсън в недоумение. Джъдсън се окопоти пръв. С яростен рев хукна след таксито, оставайки Флик на тротоара.

Няколко минути Флик остана неподвижна, загледана в тичащия Джъдсън. Лека розовина пропъгълзя по бузите ѝ, стоманен блясък превърна сините ѝ очи в твърдо стъкло. Махна на едно приближаващо такси и се качи.

4.

Ако се беше забавила една минута, Флик щеше да види безславното завръщане на Джъдсън. Дори в студентските години атлетичните изяви не го привличаха, а днес двайсет метра спринт бяха пределът на възможностите му. Поради особените обстоятелства сега се напрегна до петдесетина метра, придружени в края от истински саботаж от страна на краката и дробовете му.

Но това беше само шах, не мат. Докато стоеше превит, облегат на оградата на Ембанкмънт гардънс, го осени блестяща идея. След като си поемеше дъх, щеше да се върне в Тилбъри хаус и да поиска домашния адрес на тоя Пайк.

Портиерът все още дишаше чист въздух навън, когато Джъдсън се появи в познатото преддверие. Там пак имаше момче в ливрея, но не същото, с което преди малко се бе разправял, а друго, по-приветливо на вид.

– Ей, слушай! – заговори го Джъдсън.

– Сър?

Джъдсън се наведе към него и сниши глас:

– Трябва ми домашният адрес на господин Пайк.

Момчето поклати глава с известно съжаление.

– Не ми е разрешено да съобщавам домашните адреси.

Джъдсън таеше надеждата, че няма да се наложи да прибягва до крайности, но, изглежда, нямаше друг начин. Извади от джоба си

шилинг и шест пенса и протегна мълчаливо ръка.

Момчето се подвоуми.

– Забранено е – каза най-сетне то.

Джъдсън подрънкваше замислено монетите. Интересът на момчето видимо се покачваше.

– За к'во ви е? – гласът му потрепери.

С майсторски жест Джъдсън подхвърли шилинга, който се завъртя във въздуха, улови го и парите отново звъннаха в дланта му. Момчето беше човек от плът и кръв. То изтича до подножието на стъпалата, послуша се за миг, после дотича обратно при Джъдсън и му прошепна нещо в ухото.

Монетите смениха собственика си.

5.

Флик се прибра към седем и половина. Таксито я откара в хотел „Савой“, където остана дълго в едно от фоайетата, като през повечето време само дъвчеше писалката си и гледаше пред себе си. Най-накрая придърпа един лист хартия, надраска няколко реда и без да ги прочете, запечата плика и го пусна в кутията. Настроението ѝ определено се повиши, тя излезе и взе метрото до Уимбълдън. Чувстваше се уверена. Докато крачеше по улицата, сърцето ѝ пееше героични песни, стари и примамливи като самата Пролет.

Госпожа Хамънд се появи от дневната:

– Колко късно се връщаш, Фелиша. Бързо иди да се преоблечеш. Вуйчо ти Джордж и Родерик ще дойдат на вечеря в осем.

Това беше ново за Флик.

– Така ли?

– Родерик трябваше да ти е казал – отвърна госпожа Хамънд. – Още на обед се уговорихме по телефона. Днес е единствената свободна вечер на вуйчо ти, защото утре заминава за Париж и ще отсъства поне една седмица. Поканили сме семейство Багшот и още няколко души. Много странно, че Родерик нищо не ти е казал.

– Доста бързаше – каза Флик. – Сигурно щеше да ми каже, ако не го бяха прекъснали.

– Горкият Родерик! Трябва да е много зает – въздъхна госпожа Хамънд. – Как ти се видя?

– Бързокрак.

– Бързокрак? – госпожа Хамънд премигна. – Какво искаш да кажеш?

Флик спря на стълбите:

– Лельо, имам да ти съобщя нещо. Няма да се омъжа за Родерик. Изпратих му писмо, че развалям годежа.

Глава 5. Нощни маневри в Холи хаус

1.

Докато в щабквартирата на „Мамут“ се развиваха тези вихрени събития, Бил Уест стоеше мрачен и умислен на малкия балкон на всекидневната. Излезе навън, защото безмълвният укор в прекрасните очи от дванайсетте снимки на Алис Коукър се оказа непосилно изпитание за чувствителната му съвест. Изчезването на Джъдсън го изпълни с угризения, че не е изпълнил дълга си като закрилник, а снимките го съзерцаваха като наскърбени ангели и още повече задълбочаваха терзанията му.

„Как може да си толкова нехаен? – питаха те. – Нали си пазител на брат ми. Защо не му наби един, та и да не помисли за бягство?“ Въпроси без отговор. Един Господ знаеше какво може да се случи сега, кога и в какъв вид щеше да се появи наследникът на семейство Коукър.

Гледката беше приятна. От височината на балкона погледът стигаше чак до Батърси парк и стига човек да имаше настроение, можеше да се наслади на деликатно оформената зелена картина. Прекрасно се виждаха и двата края на улицата и така се случи, че точно на здрачаване, когато разцъфтяха златистите лампи, Бил съзря позната фигура, която се мъкнеше към входа на Мърмонт меншънс.

Отначало не повярва на очите си. Не, в момента Джъдсън сигурно давеше двуседмичната си жажда на километри оттук, някъде в Уест енд. Но силуетът попадна в светлината на един фенер и се оказа наистина Джъдсън. Бил избърза да го посрещне на входната врата и дочу запъхтаната му полемика със стълбите. Апартаментът се намираще на петия етаж и Джъдсън неведнъж бе протестирал страстно срещу липсата на асансьор. Довлече се запъхтян, с изкривено лице, и на първо време не обърна никакво внимание на въпросите на Бил.

– А? – сепна се той, когато най-сетне успя да си поеме дъх.

– Ето те и теб – започна възможно най-неутрално Бил.

Джъдсън се потътри към хола, строполи се на дивана и си събу обувките.

– Май някакво пиронче е изскочило – обясни той.

– Хубаво си изкара, а? – повдигна тона Бил.

Джъдсън не трепна.

– Ако искаш да знаеш – сонна се той, – не съм и помирисал алкохол. Представяш ли си, кръчмите в тоя гаден град отварят в полунощ или в още по-дяволска доба. Значи, първо, не можах да намеря нищо за пиене, а след това ми се отвори работа.

– Работа, за да си намериш пиене! – извика Бил, докато с известно недоумение наблюдаваше как Джъдсън се помъкна към спалнята си, за да си намери по-удобни обувки.

– Нямахше как.

Джъдсън напълни умивалника с вода, изми от ръцете и лицето си лондонския прахоляк и приглади косата си пред огледалото.

– Много шантав следобед, Били.

– Колко пари ти останаха?

– Изобщо не е въпросът в парите – отметна нетактичния въпрос Джъдсън. – Сега ще ти разкажа – запали цигара той и се върна обратно във всекидневната. – Имам обаче само една минута, трябва да изляза за малко.

Върху лицето на Бил се появи ледена усмивка:

– Аха, значи за малко...

– Трябва... Честта ми е поставена на карта. Трябва да си поприказвам с един човек и да си потърся дължимото.

– Тръгнеш ли да си търсиш дължимото – ехидно заяви Бил, – току-виж си попаднал в поправителен дом.

Джъдсън дръпна дълбоко от цигарата си. Сякаш изобщо не чу парливата забележка.

– Много шантав следобед – продължи той. – Да ти е попадал вестник „Светски клюки“?

– Не. И какво?

– Нищо. Представяш ли си, написали са тая седмица в него, че Тоди ван Райтър бил основател на „Копринените от Пето авеню“. Тоди ван Райтър! – изкиска се той зловещо. – Ти, Били, знаеш по-добре и от мен, че в главата на безгръбначна амеба като Тоди такава мисъл не може да се пръкне и веднъж на милион години. Аз създадох „Копринените“ и няма да позволя цяла Англия да остане в заблуждение. Тоди ван Райтър! – озъби се Джъдсън. Цигарата опари пръстите му и той я запокити в камината. – Прочетох го в метрото и веднага отидох в редакцията, за да поискам среща с редактора. Но тоя нещастник явно много го гризе съвестта и отказа да ме приеме. Причаках го зад ъгъла на улицата, а той побърза да се шумугне в едно такси и изчезна. О, няма лесно да се отърве

от мен! – зловещо се закани Джъдсън. – Ако ще земята да продъни, ще му натрия аз носа на тоя цапач на тоалетна хартия. Имам му домашния адрес. Сега ще ида право при него и няма да мирясам, докато не публикува извинение и опровержение в следващия брой.

– Никъде няма да ходиш.

– Охо, и още как! Бъди спокоен.

Бил се опита да призове здравия му разум:

– Какво значение има, че са нарекли Тоди основател на „Копринените“?

– Какво значение има ли? – очите на Джъдсън се разшириха като палачинки. За миг той дори онемя от възмущение. – Какво значение има! Да заблуждаваш цяла Европа! Ако ти беше Маркони, щеше ли да си подсвиркваш, докато някой разправя насам-натам, че не ти си изобретил радиото? Но стига съм се мотал тук. Тръгвам!

От камината шест образа гледаха умолително Бил. Още три на етажerkата, два на масичката и един на поставката до вратата търсеха погледа му и настояха да бъде строг.

– Къде живее този редактор? – попита той.

– На Слоун скуеър, Лидърдейл меншънс № 7 – отговори незабавно Джъдсън, без да поглежда към гърба на плика във вътрешния си джоб. – Отивам.

– Никъде няма да ходиш без мен! – отсече Бил и се прокашля. – Какво ще каже Тя, ако те оставя да хукнеш из Лондон и да се забъркаш в някоя каша?

Джъдсън май не се трогна особено от движението на ръката му към камината. Твърде малко братя на този свят ще се размекнат от снимките на сестра си. И все пак мисълта, че известна предпазливост не е излишна, си проправи път до съзнанието му.

– Всъщност нямам нищо против да дойдеш – призна той. – Много е вероятно она да вземе да се опъва. Тогава ти ще му седнеш на врата, а аз ще го ритам по задника. С такива така се разговаря. По мъжки!

Бил не беше във възторг от перспективата.

– Няма да стигаме дотам – отсече той. – Ще оставиш всичко на мен. За такива неща трябва спокоен и трезв ум. Отсега да сме наясно, че ще действам аз. Ти ще стоиш настрана, аз ще говоря с него. Никакво насилие!

– Няма да има насилие, ако се държи прилично. Иначе ще му източим карантите на този помияр!

– Сигурно няма да стане нужда. Най-вероятно и той ще бъде

доволен да поправи една грешка във вестника си.

– Препоръчвам му го – злостно подхвърли Джъдсън.

2.

Ако голяма бомба пробиеше покрива на Холи хаус и избухнеше на килима в гостната, вероятно щеше да предизвика известна възбуда и изумление у обитателите на този слънчев дом, ала тези хипотетични вълнения изобщо не можеха да се сравнят с изумлението, настъпило, след като Флик обяви, че е разтрогнала годежа си с Родерик Пайк. Сър Джордж се появи в луксозната си лимузина броени минути след „взрива“, точно навреме, за да се включи в свиканата от сестра му комисия, натоварена с разследване на трагедията.

– И не даде никакво обяснение! – за десети път извика госпожа Хамънд.

Не ѝ се бе случвало на тази царствена жена да излезе извън кожата си. В състояние бе да овладее всяка нормална криза, но това си беше бедствие. Вероятно най-влудяваща бе убийствената му ненадейност. Ни сянка от предупреждение. Малко след два часа следобед Флик излезе от къщата напълно и изцяло сгодена за Родерик, а в седем и половина се върна с решителен поглед в сините очи, отхвърлила всякакви сантиментални окови. И това беше всичко, защото както за единайсети път отбеляза госпожа Хамънд, Флик не даде никакво обяснение. Освен ужасно, случилото се беше и крайно загадъчно. Госпожа Хамънд особено се вбесяваше от това, че под носа ѝ се е мътила някаква тайна. Когато сър Джордж най-сетне се появи, въведен с възмутителна двусмислена мрачност от иконома Уейс, тя вече за втори път през последните три минути безмилостно хокаше нещастния Синклер.

След тази втора словесна атака Синклер Хамънд се оттегли от дискусията. По принцип, ако не прекъснаха четенето му или ако не изкажеха някое некомпетентно мнение по литературен въпрос, не беше лесно нервите на господин Хамънд да се опънат. Но тази вечер въздухът бе зареден с напрежение и след като на два пъти го скастриха да не приказва такива глупости, за Бога, той се оттегли наранен в един ъгъл и потъна в първото издание на „Шотландски поеми“ от Робърт Бърнс, отпечатано от Джон Уилсън в Килмарнок през 1786 г., с оригиналните сини платнени корици. Но дори и тогава не се успокои напълно, което показваше колко дълбоко е наранен.

Сър Джордж зае подобаващото му се място в дебата, изтъквайки една особено драматична страна на нещата – клетият Родерик още не бе прочел писмото на Флик и щеше всеки миг да се появи, напълно неосведомен. Как, питаше сър Джордж, да му кажат?

Въпросът породи множество други въпроси. А как, заскуба си косите госпожа Хамънд, ще запазят скандала в тайна от важните гости, поканени на вечеря, за да им бъде представена „щастливата“ двойка. Та това са семейство Уилкинсън от „Хийт проспект“, семейство Бинг-Джървис от „Дъ Тауърс“, господин и госпожа полковник Багшот от „Пондичери лодж“. Какво обяснение би могло да се даде на тези достопочтени люде за отсъствието на Флик?

– Отсъствието на Флик? – опули се сър Джордж. – Какво имаш предвид?

– Отказва да слезе за вечеря.

– Кажете им, че я боли глава – подхвърли господин Хамънд, надигайки очи от четивото си.

– О, моля ти се, Синклер, млъкни! – изохка покрусената му съпруга.

Господин Хамънд отново се скри зад книгата си.

Сър Джордж пуфтеше, лицето му, както казваха подчинените му в Тилбъри хаус, бе покрито с гъста мъгла.

– Отказва да слезе за вечеря? Що за приумица! Трябва да си поговоря с нея. Пратете да я извикат.

– Няма смисъл – въздъхна госпожа Хамънд. – Заключила се е в стаята си и не иска никого да чуе.

– Коя е нейната стая?

– Втората вляво на горния етаж. Какво възнамеряваш да правиш, Джордж?

Сър Джордж се обърна от прага:

– Ще разговарям с нея.

Изминаха три, може би четири минути. В гостната цареше напрегнатата тишина. Госпожа Хамънд не смееше да мръдне във фотьойла си. Териерът Боб дремеше на изтривалката. Господин Хамънд остави книгата, стана, отиде до остъклените врати към верандата и ги разтвори. Постоя известно време, вперил поглед в тихата нощ. Градината спеше, озарена от звездите, ветрецът се носеше над поляната. Навред извън поразения дом цареше покой. Глух тропот на горния етаж показа, че сър Джордж „разговаряше с нея“.

След малко тропотът замря. По стълбите закънтяха стъпки, сър

Джордж влезе. Лицето му беше червено, дишаше запъхтяно.

– Девојката е в умопомрачение – кратко съобщи той. – Засега друго не можем да направим, освен да измислим някакво извинение за пред хората. Най-добре да им кажем, че страда от силно главоболие.

– Чудесна идея! – подскочи ентузиазирано госпожа Хамънд.

– Полковник Багшот и госпожа Багшот – обяви икономът Уейс. Леко изцъклените му очи обходиха хората пред него със смирено съчувствие. Погледът му сякаш казваше: „Топката е у вас, справяйте се.“

3.

Пред вратата на Лидърдейл меншънс на Слоун скуеър спря такси. Бил Уест изскочи от колата и се наведе към прозореца.

– Чакай тук – нареди той на Джъдсън. – Сега ще се разбере с този човек.

Джъдсън сякаш не изглеждаше убеден.

– Ами не знам – колебливо каза той. – Едва ли ще е толкова просто. Сигурен ли си, че ще успееш?

– Ако стоиш мирно, ще уредя всичко за две минути – заяви твърдо Бил.

Чувстваше се необичайно уверен, когато влезе в сградата. Да се обърнеш към съвсем непознат и да поискаш да изпълни нещо е изнервяща задача, но Бил не изпитваше никакви съмнения. Очакваше забавен разговор. Едва след като момчето в асансьора го попита след няколко етажа къде желае да слезе, осъзна, че е пропуснал да попита Джъдсън за името на въпросния редактор. Леко раздражен от заядливия тон на момчето, когато го помоли да го свали обратно, изтича до таксито.

– Е? – Джъдсън се подаде нетърпеливо през прозореца като кукувица от часовник. – Какво каза?

– Още не съм говорил – обясни Бил. – Забравих да те попитам за името му.

Вратата на Джъдсън в парламентърските умения на Бил, изглежда, бе спаднала до нулата.

– Ти сигурен ли си, че ще се справиш? – попита тревожно той. – Може би все пак трябва и аз да се намеся?

– Стой тук, дяволите да те вземат! – Бил почваше да губи ведрото си разположение.

– Имам чувството, че ще оплетеш конците.

– Не ставай глупав. Как се казва?

– Пайк. Но...

– Пайк. Това исках да знам.

Той отново се качи с асансьора и слезе на третия етаж само за да се натъкне на нова засечка. Ако беше суверен, това струпуване на лоши предзнаменования може би щеше да го накара да се откаже. Слугата, който се показа, го осведоми, че господин Пайк е излязъл.

– Току-що, сър.

– Но и аз току-що се качих – възпротиви се Бил. – Защо не го срещнах?

– Вероятно господин Пайк е слязъл по стълбите, сър.

Обяснението изглеждаше достоверно. А и тъй или инак човека го нямаше. На Бил не му се искаше отново да вижда момчето от асансьора и също хукна по стълбите надолу. Завари Джъдсън да се тръшка на тротоара.

– Знаех си, че всичко ще объркаш! – извика Джъдсън. – Нашият човек се измъкна. Опита се да влезе в моето такси!

– Как така?

– Не осъзна, че вътре има човек. Надникна и щом ме видя, пребледна като мъртвец и... – Джъдсън млъкна и посочи напред: – Ето го! Качва се в онова такси! Скачай вътре!

Операцията, започната така хладнокръвно и обмислено, придобиваше известна трескавост. Рязкото движение, с което Джъдсън бутна Бил към таксито, още повече обърка мислите на пазителя на брата на Алис. И когато спътникът му, наведен през него, изкрещя към шофьора познатата на всеки читател на детективски романи реплика: „Карай след онова такси!“, експедицията недвусмислено се превърна в кошмар наяве.

Едно е любезно да помолиш непознат човек да вмъкне във вестника си поправка на допуснатата от небрежност грешка и съвсем друго – да го преследваш по лондонските улици. Като всеки добре възпитан човек Бил ненавиждаше сцените, а това преследване заплашваше да завърши с неприемлива сцена. Джъдсън бълваше груби думи по адрес на преследвания. Беше твърдо убеден, че Тоди ван Райтър му е платил. Защо иначе така упорито ще бяга от него? Ясна е работата! Той кипеше от възмущение и дори обяви намерението си, ако го настигнат, да му прасне един по мутрата.

Изглежда, заплахите достигнаха по телепатичен път до човека от другото такси, защото то сякаш май нямаше намерение да спре. Версията, че пътникът е тръгнал на вечеря, пропадеше. Вече бяха на Фулъм

роуд, профучаха по моста Пътни, изкачиха хълма Пътни. Таксито пред тях продължаваше и продължаваше. Дори на Бил, колкото и да се опитваше да се придържа към здравия разум, взе да му се струва, че преследваният възнамерява да стигне до брега и там да се хвърли в морето.

Преследвачите грешаха. Вярно е, че Родерик едва ли не обезумя, когато оня поглед през прозореца на колата му показа, че загадъчният непознат още е по петите му, но в таксито почти се успокои. Изобщо не подозираше, че го преследват. Пред Холи хаус плати на шофьора и позвъни, без да се огледа. Но докато чакаше Уейс да отвори, шумът от автомобилни гуми по ситния чакъл зад гърба му го накара да се обърне. Едва не получи удар, когато зърна задаващото се по алеята такси. Слабата надежда, че може да е миролюбиво такси, карашо невинни гости за вечерята на леля му, мигом се изпари, защото различни вътре разяреното лице на Джъдсън. Той отново натисна отчаяно звънеца и зачака Уейс, както при една друга криза херцог Уелингтън е чакал Блюхер.

Таксито спря. От едната врата изхвърча Джъдсън, от другата Бил. Вторачил оцъклен поглед през рамо, Родерик натискаше ли, натискаше звънеца.

Всъщност тъкмо видът на Бил окончателно го изкара от равновесие. Ако знаеше, че намеренията му са миролюбиви... Бил се втурна само за да изпревари Джъдсън и да предотврати нанасянето на тежката телесна повреда, така цветисто описана в таксито. Но на Родерик той се стори най-страшното нещо през целия този страшен ден.

В Джъдсън Родерик виждаше въплъщение на злото, доста страшничко. И все пак фигурата му се отличаваше с хилавост и видима липса на внушителни мускули. В краен случай, ако го притиснеха до стената, би могъл и да се справи с него. Но Бил беше друго нещо. Не може да си бил ляво крило на футболния отбор на Харвард, ако нямаш железни крака, гърди като хладилен шкаф и плещи на професионален борец. И Бил ги имаше. На метър и осемдесет над чоралите му се извисяваха 88 кила живо тегло. Нищо чудно, че докато го наблюдаваше как лети по алеята, Родерик без колебание му отреди ролята на звездата в сцената на гибелта си от предумишлено убийство.

И когато Бил стигна до стълбите, а Уейс най-сетне отваряше вратата, притиснатият и отчаян Родерик вече бе решил, че не му остава друго, освен да продаде скъпо живота си. Замахна широко с бастуна си и го стовари с известна сила върху главата на Бил. Съвършено неподготвен

за удара, Бил се спъна и падна. Търчащият след него Джъдсън се спъна в Бил, а Родерик тутакси се възползва от шанса да осъществи майсторско оттегляне, втурна се в къщата и тръшна вратата зад себе си.

Май няма по-неподходящо средство за просветляване и помъдряване на погледа върху живота от ненадеен удар по черепа с тежък бастун. В случая паниката на нападателя чувствително подсили мощта на замаха, а тъй като по време на тичането шапката на Бил бе паднала, нищо не смекчи този удар. Нашият герой остана известно време зашеметен на земята и когато най-сетне се изправи, нагласата му бе претърпяла цялостна и недвусмислена промяна. Нямаше и помен от живота му допреди малко намерение да предотврати насилието. Тъкмо за насилие жадуваше сега. Светът се мерзелееше пред погледа му като през кървавочервена мъгла.

В това ново разположение на духа видът на суетящия се наоколо Джъдсън допълнително го вбеси. Бил бе изпаднал в онова състояние, когато хора, обикновено толерантни към себеподобните си, изпитват внезапна антипатия към всеки, който се мерне. Хвърли му кръвнишки поглед:

- Заминавай в таксито! – изкомандва през стиснати зъби.
- Ама, Бил, о, Божичко...
- Изчезвай!
- Ама какво ще правиш?

Пръстът на Бил вече бе върху звънеца и не помръдваше от там. Само допреди няколко часа животът му бе изпълнен с безброй мечти и планове: да натрупа състояние, да се ожени за Алис Коукър, да си разчисти сметките с Уилфред Слингсби... Сега всички блянове се бяха изпарили, една-едничка цел владееше цялото му същество – да влезе в тази къща, да спипа човека, който го бе ударил по главата, и методично да изтиска гръбначния му мозък през шийния прешлен. Намираше се в онова състояние, при което древните викинги сечели наред, а днешните малайци рггат съгражданите си с дълги ножове. Подобно на повечето силни мъже Бил Уест беше добродушен и не се докачаше лесно. Но удариш ли такъв човек изневиделица по главата с бастун, отрицваш истински ураган. Той продължи да натиска звънеца.

- Само да ми падне това приятелче! – закани се мрачно.

Джъдсън започваше да се чувства като дете, безгрижно подмятащо джобно ножче около пълен с бензин резервоар, докато внезапно не

установи, че е пробило дупка. Бе отприщил гибелни страсти. Независимо от разпалените описания на ужасните неща, които ще сполетят презрения Родерик, Джъдсън всъщност не възнамеряваше да ги осъществи наяве. Сега дори бе сигурен, че щеше да се задоволи със словесно възмездие. Но в програмата на Бил словото очевидно отсъстваше. Напълно объркан, Джъдсън гледаше този мил и сърдечен младеж, застанал на прага със стиснати зъби, святкащи очи и тънка струйка кръв на челото. Чувстваше се безсилен да се справи със ситуацията. Бял като мъртвец, той се върна с треперещи нозе в таксито. Вратата на къщата се отвори.

Раздразнен от пронизителния звън, икономът Уейс възнамеряваше сериозно да порицае натрапника. Но приготвените думи останаха неизречени. Нещо едро и могъщо го изблъска встрани и докато отстъпваше, той зърна как един висок мъж без шапка се втурна бясно по коридора към всекидневната.

– Добър вечер – плахо поздрави той.

Нашественикът не му обърна внимание. Спря за миг, сякаш се чудеше накъде да поеме, но гласовете зад вратата го насочиха по дирята. Дланта му легна върху дръжката.

– Добър вечер – поднови поздравя си Уейс. – Спрете!

Бил не спря. Нахлу с гръм и трясък във всекидневната.

Вътре беше пълно с издокарани мъже и жени, нетърпеливи да седнат на трапезата. Тук бяха господин Уилкинсън от „Хийт проспект“, обсъждащ времето с госпожа Хамънд, госпожа Бинг-Джървис от „Дъ Тауърс“, която разправяше на домакина за най-новата постановка, полковник Багшот надигаше чаша шери и забавляваше госпожа Уилкинсън, разказвайки й как наскоро натрил носа на ония от градския съвет. Сър Джордж и господин Бинг-Джървис разговаряха за политика. Самотната фигура на Родерик стърчеше до отворения прозорец.

Бил нахлу сред тази изискана колекция от личности като разярен бик. Щом зърна призрачното му лице, Родерик реагира незабавно и адекватно. Вече за четвърти път този ден почувства повелителна нужда да се отдалечи възможно най-бързо от неподлежащи на контрол сили. Каквато и устременост и ловкост да бе показал при предишните отстъпления, сега на краката му сякаш израснаха криле. Изхвърча в градината като гюлле от топ. Бил го погна по петите.

4.

Към младите хора е нужно особено внимание. В живота и на най-хрисимата и възпитана девойка настъпват кризисни моменти, когато само тактът и разбирането могат да предотвратят катастрофа, а откак Флик Шеридан направи своето изявление, тактичността и разбирането съвсем отчетливо липсваха в отношението на близките ѝ към нея. За зла участ госпожа Хамънд, винаги склонна да изпреварва съпруга си при разрешаването на деликатните домашни въпроси, доста брутално не позволи любвеобилният Синклер да поговори с племенницата си. Така бе отстранен единственият човек, когото Флик поне би изслушала. Вместо вуйчо ѝ да поговори спокойно с нея, двете с леля ѝ Франсес се счепкаха в люта схватка, от която, макар непобедена, Флик излезе силно разстроена. Като капак дойде разправията с вуйчо Джордж през заключената врата. Приблизително по времето, когато двете таксита едно след друго се изкачваха по хълма Пътни, тя седеше на леглото си, вторачена в бъдещето.

Доста мрачно бе това бъдеще, особено за жизнерадостно и сърцато момиче с независим дух като Флик. В него се очертаваха шумни разпри, ледено мълчание и постоянно напрежение. Освен ако не се омъжеше за Родерик. При мисълта да се омъжи за Родерик Флик изскърца със зъби и пред погледа ѝ се мярна духът на революцията. За нищо на света! Тя обичаше Бил Уест. Вуйчо Синклер се бе изказал с пренебрежение за младежките влюбвания, но необичайната среща с Бил този следобед ѝ бе разкрила, че това съвсем не бе шега.

О, тя знаеше, че е безнадеждно, че Бил обича някаква американска кукличка, но това нямаше значение. Щом няма да е Бил, няма да е никой друг. Най-малкото пък Родерик, готов да я зареже на тротоара с някакъв мъж, напомнящ ерделтериер.

Цялото ѝ същество потрепери от решителност. Бе взела решение. Отвори чантичката си и извади парите, предназначени да облекчат страданията на госпожа Матилда Пол. Остави банкнотите на леглото. Гледката бе окуражителна. Дори да бе помисляла да се предаде, видът на тези пари ѝ вдъхна сила. С тяхна помощ едно момиче със скромни изисквания, като нея можеше цяла вечност да се бори със света. А за онова далечно бъдеще, когато ще изхарчи цялото това богатство, ѝ оставаха всичките бижута. Тя не се колеба повече.

Отиде до скрина, прерови чекмеджетата. Измъкна изпод леглото

един куфар.

След кратък размисъл какво ще ѝ е най-нужно, напълни куфара. Надраска набързо една бележка и я забучи на игленика. Смъкна чаршафите от леглото и ги завърза един за друг, а после за леглото и тъкмо когато отваряше прозореца, до ушите ѝ долетя внезапен шум от градината. Тихата нощ ненадейно се изпълни с тропот и крясъци.

Силно заинтригувана, Флик се надвеси през прозореца. Ако изобщо има на света място, защитено от бойни тревоги и набези, това е аристократичният квартал Уимбълдън. Тук охолството и редът са застинали сякаш в мечтателно вцепенение, далеч от безумния свят. За всичките пет години, през които бе живяла в Холи хаус, Флик не можеше да си спомни никакво драматично събитие. А сега, ако можеше да върва на ушите си, в нощта се разхождаше голата драма, както в най-посещаваните части на Москва. Тъмни фигури се шураха по моравата, виеха продрани гласове. Различаваха се острият тенор на полковник Багшот от „Пондичери лодж“ и тънкото джавкане на господин Бинг-Джървис от „Дъ Тауърс“. Вуйчо ѝ Джордж крещеше на някого да извика полиция.

Тази неправдоподобна суматоха накара Флик за миг съвсем да забрави за проблемите си. Тя се наведе още по-напред, за да надникне отвъд покрива на пристройката точно под прозореца ѝ. Преди минути беше извънредно благодарна, че providението е сложило точно там този покрив, та по-лесно да избяга, но сега му се ядосваше. Духът на младостта я призоваваше да не пропуска и частица от разиграващото се.

Крясъците се усилиха. Сенките се защураха още по-бързо. Изведнъж нещо изпляска тежко. Дори без да вижда, Флик моментално отгатна какво бе станало. Някой беше паднал в езерото.

Надяваше се да е вуйчо ѝ Джордж.

5.

Беше вуйчо ѝ Джордж. Разпалената реч, която незабавно след това произнесе от водните дълбини, доведе до моментно спиране на гонитбата. Всички се струпаха, за да му помогнат и да го утешат.

Всички без Бил. Той беше зает с друго. Стоеше встрани от блъсканицата на ливадата, сврян в сянката на един голям храст, и обмисляше положението си.

Яростта, която го тласна през входната врата в гостната и оттам през френските прозорци в градината след Родерик, трая около две

минути. След това ръчната количката, зарязана от градинаря Джон в края на моравата, по недвусмислен начин го накара да осъзнае колко безумно е да преследваш някого на тъмно в непозната градина. Количката беше ниска, съвсем невидима в мрака и той налетя на нея с оглушителен трясък. За миг си помисли, че Уимбълдън и околностите му са разтърсени от земетресение. Човек, нетрениран да пада по футболното игрище, вероятно би останал дълго време проснат на моравата, но Бил почти веднага се изправи замаян на крака и точно в този миг осъзна, че бесът му напълно го е напуснал.

Докато стоеше там и много му се искаше да е някъде другаде, осъзна, че в света наоколо е настанала и друга промяна. Преди миг бе сам на открито с Родерик, но сега едва ли не навсякъде гъмжеше от народ. Колкото и обширна да бе, градината му се стори неуместно пренаселена, а гонитбата, започнала като личен проблем между него и Родерик, се превръщаше в публичен въпрос. Все едно бе попаднал във Валпургиевата нощ. Призраци профучаваха насам-натам. Демонични гласове ревяха наставления и закани. Невидимо куче се давеше от лай.

Бил се ужаси от положението си. Най-лошото на гнева е, че те вкарва в потресавачи прояви на безразсъдство и после хладнокръвно те зарязва да се оправяш, както можеш. Заля го студена вълна на угризение. Осъзна къде бе сгрешил. От самото начало трябваше да се държи със студена сдържаност – вместо да нахълтва в една съвсем непозната къща като огнедишаш змей, преследвайки плячката си, гордо да се оттегли и на сутринта да потърси добър адвокат, за да повдигне обвинение срещу този Пайк за нападение и побой. И сега, призна той тъжно, положението му бе твърде неприятно.

Падането на сър Джордж в езерото със златните рибки позволи на Бил да си поеме глътка въздух, но затишието очевидно нямаше да е дълго. Опасен дух на вендата цареше във вражеския лагер, отново разни гласове призоваха да се извика полиция. Трябваше да изскочи от тая проклетата градина, и то преди да е започнало систематично претърсване. Но пък ставаше все по-ясно, че ще трябва да си пробива път с бой, защото някой вече подвикваше да се завардят изходите. Реши на първо време да си намери убежище, усамотено местенце, където можеше и да не го открият.

Нощта, както необяснимо се случва, след като постоим навън известно време, бе започнала да изсветлява. Тук-там от здрача изплуваха невидими досега обекти. Показа се и една пристройка пред къщата, само на 2–3 метра от храста, в който се криеше. На Бил не му трябваше

много време, за да реши, че само там ще бъде в безопасност. В момента вниманието на цялата групичка изглеждаше насочено към езерото със златните рибки, откъдето се чуваха плясъци, възгласи и пуфтене. С далновидността на стратег Бил се измъкна предпазливо от храста, набра се на ръце, метна се върху покрива на постройката и се просна там неподвижен.

Изглежда, никой не го видя. Едно отделение на вражеските сили мина току под него, повело сър Джордж, който шляпаше в средата. Останалите си подвикваха и опипваха храстите. Слава Богу, на никого не хрумна да погледне нагоре. След известно време, десет минути или десет часа, преследването постепенно замря. Ту един, ту друг преследвач се отказваше и се оттегляше в къщата, докато накрая градината отново потъна в сънния си унес.

Но Бил остана неподвижен. Силните емоции ни хвърлят в крайности и след отшумяването на яростта последва пълно отпускане. Нощта бе пред него и не му се рискуваше. Колкото по-дълго изчака, толкова по-големи ще бъдат шансовете да се измъкне безпрепятствено. За тази нощ не му се преодоляваха повече препятствия.

Накрая, когато започна да му се струва, че лежи на покрива от сто и петдесет години, реши да предприеме нещо. Внимателно седна и разтри схванатите си крайници. Тъкмо се нахрани да се смъкне на земята, когато всичките му нерви се изопнаха едновременно и се усухаха на кълбо. Нещо тупна на не повече от половин метър зад гърба му. Обърна се, зае отбранителна позиция и откри, че беше куфар. Не успя да си представи каквато и да е основателна причина за изхвърлянето на куфар през прозореца в този час.

Размишленията му по въпроса бяха прекъснати от нещо още по-смайващо – една тъмна фигура, която се спускаше по стената на къщата.

6.

Човек с целия свят или поне с част от Уимбълдън по петите, естествено, е склонен да вижда навред врагове. Тъй че реакцията на Бил към фигурата, очевидно устремена към покрива, който вече бе започнал да възприема като свой, първоначално бе войнствена. Той отстъпи няколко крачки и се приготви за битка. Но дори в тъмното различи, че пълзящата надолу фигура бе дребна, и се поуспокои. Не се страхуваше и от най-едрия враг, но винаги е по-приятно, щом опре до бой, да е с някой от по-

долна категория.

Фигурата стигна до покрива и в същия миг Бил скочи. Едва когато в мрака се разнесе уплашен писък, откри за свой срам, че се е нахвърлил върху момиче. Войнствеността му моментално се изпари и той се облещи. Обществото справедливо гледа с недобро око на мъж, посягащ на жена. Какво да кажем за мъж, който налита, сякаш тя бе футболист, опитващ се да го задмине на терена? Бил заекна от срам.

– Ммммоля да ме извините! – извика той.

Флик не отговори. Стоеше срещу него, полуприпаднала от ужас.

– Страшно съжалявам – разкайваше се Бил. – Помислих... Не знаех... Нямах представа...

– Изпуснах си портмонето – промълви вцепенената Флик.

– Ей сега!

Пламна клечка кибрит и освети лицето на Бил, опипващ на четири крака покрива.

– Господин Уест! – зяпна Флик.

Бил, току-що намерил портмонето, подскочи. Това бе по-стряскащо от всички странни събития през тази нощ.

– Аз съм Фелиша Шеридан.

Бил така се бе слисал, че на първо време не свърза името с нищо. Изведнъж се сети.

– Мили Боже! – възкликна той. – Какво правите тук?

– Тук живея.

– Искам да кажа, защо се спускате по въже от прозореца?

– Бягам.

– Бягате?

– Бягам от къщи.

– Бягате от къщи! – Бил съвсем изумя. – Не разбирам...

– Говорете по-тихо – прошепна Флик. – Може да ни чуят.

Разумността на предупреждението достигна до Бил. Той снижи глас:

– Защо бягате от къщи? – попита Бил.

– Какво правите на този покрив? – отвърна Флик.

– Къде отивате? – настоя Бил.

– Какво стана в градината? – не му остана дължна Флик. – Защо бяха тия шумове и кръсци?

Бил реши, че положението може би ще се изясни, ако отговори на въпросите ѝ, преди да зададе своите. Иначе можеха цяла нощ да продължат диалога си. Не беше лесно да обясни какво го е довело в тази къща,

но нататък всичко изглеждаше ясно и логично. Разказа накратко.

– И мъжът ме удари по главата с бастун – завърши той, – затова трябваше на всяка цена да го настигна. Беше си лудост, разбира се, но тогава не можех да мисля за друго.

– Удари ви по главата с бастун! – учуди се Флик. – Кой?

– Същият. Името му е Пайк.

– Родерик!

– Не, Пайк.

– Казва се Родерик Пайк – обясни Флик. – Затова бягам.

Бил онемя. Жените са способни на какво ли не, но и най-темпераментната едва ли ще тръгне да бяга от дома си само защото някакъв мъж се казва Родерик Пайк.

– Искаха да се омъжа за него.

Учудването на Бил се изпари. Потръпна от ужас и съчувствие. Преди миг определено не одобряваше плана на Флик за бягство и се канеше да се опита да я разубеди. Но последното съобщение изцяло промени нещата. Разбира се, че ще избяга. Всеки на нейно място ще избяга. Всичко е по-добро от женитбата за тоя тъпанар, който го удари с бастун. Бил мигновено и изцяло промени отношението си и реши да стори всичко възможно, за да помогне на Флик.

– Да се омъжите за тоя мухльо! – възкликна невярващо.

– Е, в някои отношения е много мил.

– Не е! – разгорещи се Бил и внимателно попипа главата си. Във въображението му цизината под косата му се извисяваше като планински връх.

– Добре де, така или иначе няма да се омъжа за него – примирително каза Флик. – Затова бягам. Въпросът е – продължи тя тъжно, – че нямам представа къде да отида.

– Идвате с мен в Мърмонт меншънс – отвърна Бил.

– Там можем да обсъдим на спокойствие положението и да решим нещо.

– Май така е най-добре.

– Стига сме стояли на този покрив. Всеки момент може да цъфне някой.

– Дали ще можем да се измъкнем?

– В градината като че ли няма никой.

– И аз не чувам нищо. Сигурно всички са на масата. Канени са на вечеря, а щом е за ядене, полковник Багшот не е склонен да отлага каквото и да се случи. Колко ли е часът?

– Нямам представа. Сигурно отдавна е минало осем. Горедолу това пристигнах тук.

– Знаете ли какво, скочете долу и заобиколете къщата, докато стигнете до предния вход. Ако прозорците до него светят и чуete гласове, значи вечерят.

– Добра идея. Ако всичко е наред, ще свирна.

Флик остана да чака в мрака. Кипящото негодувание, което я накара да се спусне с помощта на чаршафите, отстъпваше на по-спокойно и разсъдливо настроение. Явно самите небеса изпратиха Бил точно в този миг, за да ѝ помогне. Допреди малко съвсем смътно си представяше какво ще прави, след като избяга от Холи хаус, а ето че сега имаше на кого да се облегне. Бил беше толкова силен, излъчваше такава увереност. Същинска канара! Леко надценявайки умствените му способности, мислеше, че няма въпрос, който да не може да разреши.

Тихо изсвирване прозвуча откъм изпълнената с беззвучен нощен шепот градина. Тя надникна през стряхата.

– Всичко е наред – внимателно прошепна Бил. – Пуснете ми куфара.

Флик пусна куфара. Той го улови сръчно. Тя се провеси от покрива, две силни ръце я хванаха и внимателно я поставиха на земята.

– Вечерят – потвърди Бил. – Отпред ли ще излезем, или знаете по-добър изход?

– Има една вратичка в стената. По-добре да минем оттам.

Внимателно прекосиха ливадата. Нещо дребно и белезникаво изджафка в тъмното. Флик се спря и глухо изахка.

– Боб! – изправи се тя с куче в ръце. За първи път ѝ домъчня. – О, не мога да го оставя.

– Вземете го – предложи Бил.

Сърцето на Флик преля от обожание към този богоподобен мъж, който отстраняваше всички пречки по пътя. Тя се задави от вълнение. Извънредно въодушевен от събитията през нощта, Боб трескаво облиза лицето ѝ, докато минаваха през вратата.

Резето щракна кратко зад тях. Холи хаус се превърна в минало. Флик стоеше изправена на улицата с целия свят пред себе си.

– Всичко ли е наред? – попита разбиращо Бил.

– Да, благодаря – гласът ѝ леко потрепера.

7.

Бил стоеше, опрял гръб на камината във всекидневната, и замислено пушеше лула. Радваше се на сигурността в апартамента на Мърмонт меншънс, който сега му се струваше като крепост. Към облекчението от успешното измъкване се добавяше и насладата от огъня в камината. Веднага след като двамата напуснаха Холи хаус, задуха пронизващ източен вятър, настана леден студ. При това се наложи да изминат треперещи цял километър, преди да намерят такси. Сега бяха под покрив, огънят гореше, всичко бе наред.

Погледна към Флик. Тя се бе отпуснала в един фотьойл със затворени очи, териерът Боб дремеше в скута ѝ. Гледката едновременно разпръсна доволството му и го засили. Сякаш два гласа се обадиха едновременно в него. Единият питаше: „В каква каша се забърка, глупаво магаре?“ Другият настояваше: „Колко уютна изглежда къщата с момиче без шапка, заспало в креслото с куче в скута.“ Той претегли разноречивите твърдения. Несъмнено въпросът на първия глас беше съвсем основателен. Не от гледна точка на закона, може би дори не и от гледна точка на морала, но той все пак бе отговорен за това момиче. Боговете на приключението не позволяват на млад мъж да отвлече една девойка в пролетна нощ от дома ѝ, а после любезно да я отпрати и да не помисли повече за нея. Бил, както вече на няколко пъти споменахме, бе винаги обречен на Алис Коукър (чиито дванайсет снимки го гледаха отвред, може би с известна суровост), но определено се усещаше отговорен за Флик. Подробностите трябваше да се обмислят впоследствие, но общата картина бе неоспорима. Тя беше тук, под негова закрила, и той бе длъжен да се грижи за нея, да внимава да не ѝ се случи нещо лошо. След известно време успя да усмири първия глас, изтъквайки, че едно момиче едва ли ще тръгне да бяга от дома си без някакъв предварителен план. След като живееше в такава разкошна къща, вероятно разполагаше и с пари. О, ще се оправи, убеждаваше се той, за да се отдаде на нашепването на втория глас.

Защото истината в това нашепване бе неоспорима. С Флик домът несъмнено бе станал по-уютен. Е, разбира се, тя не беше Алис Коукър, но някак си в момента това нямаше особено значение. Бил усети особен покой, докато я гледаше. Глупаво беше само защото Алис Коукър изцяло владееше душата му, да отрича, че Флик разкрасява всекидневната му. Той спокойно призна естетическите ѝ достойнства. Без ни най-малка

нелоялност можеше да признае, че в момента нейната свежа хубост притежаваше определени предимства пред царствената красота на Алис, способна да смути един по-нерешителен мъж. Въпрос на виждане. Флик, така да се каже, леко и хармонично се сливаше с атмосферата на мъжката всекидневна, докато разкошното великолепие на Алис, все едно ерихонска тръба, разпукуваше като яйчена черупка пространството.

Преди Бил да успее да се потопи по-дълбоко в бездните на анализа, Флик въздъхна леко и стана. Огледа се объркана.

– Отначало не осъзнах къде съм – рече тя. – Заспала ли бях?

– Задряхахте за малко.

– Много невъзпитано от моя страна.

– Нищо подобно – увери я Бил. – Как се чувствате?

– Умирам от глад. Не съм слагала нищо в уста от обед.

– О, Боже!

– И тогава хапнах съвсем малко, защото си мислех, че е неприлично да се тъпча, когато хора като госпожа Матилда Пол от три дни не са яли. А това ме подсеща, че вие живеете тук с вашия приятел. Къде е той?

Лулата на Бил клюмна от учудване.

– Ей, съвсем забравих за Джъдсън! – призна той направо. – Боже Господи! Къде ли обикаля!

– Кога го видяхте за последен път?

– Когато този Пайк ме удари по главата, му казах да чака в таксито. Дали не седи още там?

– Много скъпо ще му излезе. Мисля, че престоят е по три пенса на минута.

– Не, тръгнал си е, разбира се. Един Господ знае къде се е запилял – унило каза Бил.

Флик беше здраво момиче със здрав апетит. Въпросът къде е отишъл Джъдсън, не можа да пропъди у нея мисълта за ядене.

– Дали не ви се намира някоя бисквита? – попита тя с копнеж. – А може би агнешко бутче, език, телешко задушено, малко сирене или нещо друго?

– О, моля да ме извините – сепна се Бил. – Трябваше отдавна да ви донеса нещо. Ще потърся в килера.

Той излезе от стаята и след няколко минути се върна с отрупан поднос, който едва не изпусна на прага, стреснат от звука на приглушено хлипане. Все пак изтърва един нож и две вилици, а звънът им сепна Флик и тя извърна обляното си в сълзи лице.

– Няма нищо – успокой го тя.

Бил постави таблата на масата.

– Какво се е случило? – запита той развълнувано. Като повечето мъже той много се притесняваше от плачеща жена. – Какво мога да направя?

– Няма нищо – повтори Флик. Избърса очите си и се усмихна плахо. – Отрежете ми малко шунка. Прилошава ми от глад.

Флик пристъпи спокойно към храненето. Явно притежаваше женската дарба да минава без преход от едно настроение към друго.

– Това кафе ли е? О, чудесно! – и отпи глътка. – Заплаках, защото ме достраша. А и се сетих за вуйчо Синклер.

– Вуйчо Синклер?

– Помните ли го? С него бяхме у вашия чичо, когато ми спасихте живота. Тогава още не беше женен за леля Франси и през цялото време бяхме заедно – тя се задави. – Кафето е горещо – промълви тихо.

– Спомням си го – Бил се замисли: – Мили Боже, не е ли странно как се повтарят нещата. Харесваше ми.

– А аз го обичам – простичко каза Флик.

Настъпи мълчание.

– Още малко шунка? – предложи Бил.

– Не, благодаря.

Флик се втренчи в огъня.

– Ужасно е, като си помисля, че се разделям с него – продължи тя.
– Но какво да направя?

Бил кимна примирено.

– Не можеше да не избягам.

Бил се позакашля. Искаше възможно най-деликатно да подхване въпроса за бъдещите планове.

– Като заговорихме за това – поде той, – питам се... искам да кажа, имате ли нещо конкретно предвид?

– Само да избягам.

– Ясно.

– Питате ме – продължи Флик – дали съм наясно какво ще правя после?

– Нещо такова – призна Бил.

Флик се замисли.

– Всъщност – започна тя, – когато тръгнах да бягам, май няха никаква представа. Сега това-онова ми се прояснява. Май няма да е зле да им напиша писмо. Оставих им бележка, забодох я на игленика, но само

че си отивам, защото няма да се омъжа за Родерик.

– За нищо на света не бива да се омъжвате за него! – отсече решително Бил. Главата още го наболяваше.

– Разбира се, никога! Но ако им напиша, че ще се върна, стига да обещаят, че няма да ме омъжват насила за него...

– Как така изведнъж решихте, че не можете да се омъжите? – попита Бил.

– Днес следобед един човек се затича към него, докато бяхме двамата на Виктория ембанкмънт, и Родерик така се уплаши, че се метна в едно такси и изчезна, сякаш беше въпрос на живот и смърт, а мен ме заряза самичка.

– Божичко, това е бил Джъдсън! – възкликна Бил и й наля още една чаша кафе: – Ще ви кажа какво да направите – продължи той. – Пишете им, ако са съгласни да се върнете при вашите условия, да пуснат съобщение на страницата за лични обяви в „Дейли мейл“. Имате ли пари?

– О, да, достатъчно, благодаря.

– Значи трябва точно така да направите. За една седмица ще клекнат.

– Не знам – поколеба се Флик. – Вуйчо Джордж и леля Франси са ужасно непреклонни. Вуйчо Джордж е от ония мъже с квадратни челюсти, които не отстъпват и на сантиметър. Точно той плъсна в езерото.

– Е, страхотен плясък беше! – засмя се Бил.

– Жалко, че не беше през деня, за да го видя.

– През деня нямаше да падне.

– Хм, вярно – съгласи се Флик и се изправи: – Е, сега се чувствам много по-добре. Имах нужда да хапна. Май е време да тръгвам. Въпреки че не ми се ще да напусна този огън. Забелязали ли сте колко уютна изглежда една стая точно на излизане?

– Да тръгвате? – попита Бил. – Как така?

– Нали трябва да си намеря стая, за да преспя тази нощ – тя погледна тъжно териера, който гризеше кокал от пържола на килима. – Май с Боб няма да е лесно. Хазайките обикновено имат котки, а Боб става особено темпераментен, види ли котка.

Бил каза решително:

– Съвършено немислимо е да тръгнете сега да си търсите стая. И дума да не става! Тук ще останете. Аз ще изляза да пресрещна Джъдсън и ще го отведа някъде.

– Къде?

– О, поне на десетина места можем да идем.

– Колко сте мил! – зарадва се Флик.

– Ами. Една възрастна жена идва да готви и да чисти. Щом я чуете сутринта, извикайте ѝ да ви донесе закуска.

– Току-виж умряла от страх.

– О, тя е сърцата старица. Е, казвам ви лека нощ.

– Лека нощ, господин Уест.

Бил се поколеба.

– Не ми викайте „господин Уест“ – помоли той. – Когато гостувахте у чичо ми, не ми ли викахте Бил?

– Май да – тя се наведе и погали Боб, който повдигна едно око към нея, без да изпусне кокала. – А вие ме наричахте Флик.

– Флик! – възкликна Бил. – Ама разбира се! Как забравя човек!

– О, аз помня – увери го Флик.

– Е, лека нощ, Флик.

– Лека нощ, Бил.

– Ще дойда сутринта по някое време и тогава можем да обсъдим какво ще правиш – той се поколеба на вратата. – Между другото, въз, имаш ли... – погледна куфара ѝ и реши, че вероятно имаше. – Лека нощ. До утре.

– Лека нощ, Бил, хиляди благодарности за всичко.

– За нищо – рече скромно Бил.

Той слезе на улицата. Вече съжаляваше, че се налага тук да чака Джъдсън. С пари в джобовете Джъдсън едва ли щеше да се появи преди раздавача на мляко. Навън бе настанал адски студ. За да не замръзне, Бил се заразхожда напред-назад по тротоара и тъкмо потрепваше сковано с крака, когато през петното светлина, хвърляно от уличната лампа, се затытрузи една окаяна фигура, мърлява и с прашни обувки. Сърцераздиращото кихане привлече към нея вниманието на Бил.

– Джъдсън!

Фигурата спря и се облегна немощно на парапета.

– О, Били – изпъшка Джъдсън и отново кихна. – Божичко, Били, какъв ужас!

– Какво стана?

Джъдсън избърса с кърпичка челото си и се оплака от мазолите, излезли на краката му.

– Седях цяла вечност в онова такси и се чудех какво, по дяволите, правиш. По някое време шофьорът попита докога ще стоим. Викам му: „Трябва да изчакаме джентълмена, Джордж“, а той изведнъж стана много неприятен. Настоя да си получи парите. И аз му снесох всичко, дявол

да го вземе! Всичко ми обра, остана даже да му дължа три пенса. От него да минело, каза, и издими, като на това отгоре ми пожела лека нощ, а аз трябваше да извървя пеш целия този път. Представяш ли си! Боже, през живота си не съм ходил толкова. Грохнал съм. А и тия мазоли... Е, слава на Господа, стигнах. Сега ще се гушна в моето си креватче...

– Не – заяви Бил. – В него има едно момиче.

Джъдсън зяпна.

– Момиче?

– Ще ти обясня, докато вървим. Тази вечер ще спим в турските бани на Джърмин стрийт.

– Момиче в моето легло? – повтори невярващо Джъдсън.

– Е, може и да е в моето. Както и да е, дадох й апартамента за тази нощ и ние трябва да идем на друго място. По пътя ще ти разкажа.

Джъдсън изпъшка.

– Вече нищо не ме учудва – примири се той. – Всичко се обърка напоследък. Нямам късмет, откакто загубих моето весело прасенце. Така и не го намерих. Между другото, Бил...

– Какво има още?

– Таксито. Тринайсет шилинга и нещо струваше, кажи го една лира. Ще се радвам да си я получа.

– Предполагам.

– Ще ми я върнеш, нали?

Бил се обърна изненадан.

– Да ти я върна? – извика той. – Аз?! Нали ти извика таксито.

Двамата потънаха в нощта.

Глава 6. Хорас се отмята

1.

Тихото царство на господин Кули Парадийн в Уестбъри, Лонг Ай-лънд, се приличаше на априлското слънце. В такъв ден всеки би излязъл, за да се порадва на галещия ветрец, но господин Парадийн както винаги се бе заровил в библиотеката си.

На бюрото пред него лежаха най-новите му придобивки. Насладата от прелистването, галенето и разглеждането им го бе накарала да изостави писмото до стария си приятел Синклер Хамънд, което бе започнал. Всъщност бе написал само „Скъпи Хамънд“.

С решително изражение господин Парадийн натопи перото в масличницата и се захвана за работа:

Скъпи Хамънд,

Благодаря ти за писмото и за любезната покана отново да ти гостувам. С радост ти съобщавам, че най-накрая съм в състояние да я приема. Ако нещо ненадейно не промени плановете ми, възнамерявам да отплавам за Англия в средата на следващия месец. С голямо нетърпение чакам отново да се видим.

Имам да ти показвам няколко невероятни образеца. На разпродажбата на колекцията „Мортимър“ имах късмета да се сдобия доста евтино, само за осем хиляди долара, с личния екземпляр на Браунинг на „Полин“ („Сондърс и Отли“, 1833 г.), с „Парацелз“ (Е. Уилсън, 1835 г.) и „Страфорд“ (Лонгманс, 1837 г.). Уверен съм, че ще оцениш и друг мой трофей – ръкописа на „Дон Жуан“, песен девета, несъмнено с почерка на Байрон. Това е единствената част, която липсва в колекцията на Пирпонт Морган. Не бих я дал и за двайсет хиляди долара. Когато се видим, ще ти покажа още това-онова.

Ще ти бъде интересно да научиш, предполагам, че осинових едно прекрасно малко момче...

Чукане на вратата прекъсна писането му. Господин Парадийн вдигна глава:

– Влез.

Няма да си свършим добре работата, ако опишем звука, който изтъргна господин Парадийн от творческото му занимание, с общото понятие „чукане“. „Блъскане“ би било много по-близо до истината. Господин Парадийн свъси вежди. Не беше свикнал на подобни покушения срещу отшелническата му обител. Каква бе изненадата му, когато на вратата се показва икономът Робъртс.

Както е известно, класата на икономите е превърнала чукането по вратите в изтънчено изкуство. До този момент дискретното почукване на Робъртс винаги по-скоро се бе сливало с мислите, отколкото да ги прекъсва. Господин Парадийн си рече, че само нещо изключително би го принудило да налага вратата така ожесточено, и в следващия миг слънчевият лъч, попаднал върху лицето на крачещия към него иконом, потвърди подозренията му. Робъртс имаше пяна на устата.

Изразът „пяна на устата“ обичайно се използва за описание на чисто душевни състояния, затова се налага да уточним, че в настоящия случай употребата му е съвсем буквална. Жълто-бели мехурчета покриваха цялата долна половина от лицето на Робъртс. Той злобно ги обърса с носната си кърпичка, но веднага се издуха нови. Ако беше куче и господин Парадийн го бе застрелял на място, несъмнено щяха да го оправдаят. Но понеже Робъртс беше човек, на това отгоре доверен служител, господарят на дома просто се втренчи онемял в него.

– Мога ли да говоря с вас, сър? – изрече Робъртс с пълна уста.

– Какво, за Бога, се е...

– Бих искал да попитам, сър, дали младият господин Хорас ще остане за постоянно у дома.

Господин Парадийн подуши бурята на хоризонта. Думите на иконому му прозвучаха многозначително и зловещо. В тона им се долавяха нотки на неодобрение спрямо това чудесно момче, неговия осиновен син. Сви устни. Той беше упорит човек, а неодобрението към Хорас го засягаше лично. То означаваше критика към решението му да го доведе в този дом, а той ненавиждаше критиката, все едно дали само намекната или открито изразена.

– Разбира се, че ще остане – отвърна любезно.

– В такъв случай – запени се още повече икономът – трябва да ви помоля да приемете оставката ми, сър.

Изключителната рядкост на подобни изявления красноречиво говореше за обстановката в дома на господин Парадийн. Неговите служители по правило бяха предоволни да останат. За четиринайсет години

само веднъж бе сменил готвача. А преданият Робъртс, постъпил преди около осем лета, досега изглеждаше побит непоклатимо като колоните на предната веранда. Докато наблюдаваше как от устата на неговия всеотдаен прислужник изскачат балончета заедно с приказки за напускане, господин Парадийн бе завладян от мъчителното усещане, че сънува някакъв кошмар.

– Какво?! – успя да изрече само той.

Мъчителността на предстоящата раздяла след тези благополучни години явно тормозеше и иконома. Стойката му леко се отпусна, в гласа му прозвучаха патетични нотки:

– Съжалявам, сър, дълбоко съжалявам – започна той. – Да бъде на вашите услуги, е истинско щастие за един иконом. Но не мога да остана в този дом, при положение че младият господин Хорас продължи да живее тук.

Припряната и властна страна в природата на господин Парадийн го подтикваше да приключи незабавно разговора, като скастри човека с няколко цветисти израза и го прати да си гледа задълженията. Но ако Робъртс излезеше, без да обясни какво е докарало пияната на устата му, можеше да почине преждевременно от любопитство. Знаем, че подобни исторически загадки не оставят на мира хората с векове.

– Какви възражения имаш срещу господин Хорас? – подпита той.

В продължение на няколко мига Робъртс грижливо сгъваше кърпата си.

– Имам, сър, както общи, така и конкретни възражения.

– За какво, по дяволите, говориш? – настоя за нещо по-определено господин Парадийн.

– Ще разрешите ли да обясня, сър.

– Разрешавам.

– Долу, сър, не харесваме поведението на младия господин Хорас. Един от по-младшите прислужници го изрази накратко само преди няколко дни, като нарече младия джентълмен „тиква зелена“. Вас, ако позволите, сър, така искрено ви обичаме, че се опитвахме да го търпим без оплаквания. Но сега нещата отидоха твърде далеч.

Господин Парадийн се наведе. Любопитството бе прогонило всякакво друго усещане у него. Ей сега, усети той, Робъртс ще си каже за пияната.

– Преди няколко дни отказах да пусна младия господин Хорас да опустоши килера с припасите.

– Правилно – съгласи се господин Парадийн. – Ще надобелее.

– В първия момент възприе зле отказа. Нарече ме с няколко обидни прозвища – Робъртс се замисли, – които не съм забравил. Но днес следобед, точно преди да излезе на разходка с господин Бастабъл, така добросъщедно ми поднесе извинение, с такава искреност, че нямаше как да не го приема. Предложи ми и един сладкиш, сър. Приех и него. Обичам сладко. Не го изядох веднага отчасти защото току-що бях хапнал, отчасти защото младият господин Хорас ме помоли да го запазя за по-късно. Но когато го...

Господин Парадийн бе човек в напреднала възраст, но и той някога е бил момче. Ослепителна светлина проблесна в мрака.

– Мили Боже! – възкликна той. – Нима искаш да кажеш, че е сложил вътре сапун?!

– Точно така, сър – бълбукна икономът.

Настана тягостна тишина. Колкото и да е странно, в този миг господин Парадийн беше не толкова шокиран и ужасен, колкото изпълнен с остра меланхолия – чувство, което древните римляни наричали *desiderium*.

– Сигурно са минали петдесет години – промълви той, – откак не съм правил този номер.

– Аз – обяви икономът сухо – никога не съм го правил. Нито на мен го бяха правили. Пълна изненада.

– Много лошо – господин Парадийн се завърна от миналото, преодолявайки с известно затруднение желанието да се изкиска, което явно би било ненавременно. – Много лошо. Малък негодник! Ще трябва да поговоря с него. Разбира се, човек може да погледне историята и от неговата гледна точка.

– Опасявам се, че не съм в състояние да го сторя, сър – отсече Робъртс.

– Искам да кажа, момчетата са си момчета.

Икономът изрази неодобрението си към тази философия на търпимостта с такова смразяващо повдигане на едната вежда, че господин Парадийн побърза да продължи:

– Не че го оправдавам. Нищо подобно. Такова нещо не можем да търпим. Категорично не! Но, за Бога, Робъртс, нали няма да зарежеш една отлична служба само защото...

– Напускам с най-искрено съжаление, сър, уверявам ви.

– Глупости! Изобщо няма да напусках! И един ден не мога да изкарам без теб.

– Много мило, че го казвате, сър – икономът започваше да омеква.

– Ще го накарам да ти се извини най-смирено. Това ще оправи нещата, нали?

– Ами, сър...

– И ще си избиеш от главата тая глупост за напускане?

– Е, ако желаете, сър.

– Разбира се, че желая. Та ти си с мен от осем години! Връщаш се долу и си наливаш едно хубаво питие.

– Много сте любезен, сър.

– А, да, Робъртс! Справедливо е да ти дам някакво възмездие. Като на страна, в която нечий чужд поданик е направил беля, нали? От следващия месец в плика ти ще има по още десет долара. Щял да напуска! Пфу, такава глупост не бях чувал!

Икономът, влязъл подобно на месец март като лъв, а излязъл като агне, остави работодателя си да гризе писалката. Господин Парадийн бе неспокоен. Не му се искаше да го признае дори пред себе си, но бе разочарован от Хорас. Още не бе приключил с формалностите по осиновяването, но разгласяването на намерението бе отрязало пътя назад за човек с неговия инат, а започваше да мисли, че всъщност прави грешка. Царствен жест, вярно, стоварил се като гръм върху главата на зет му Джаспър и останалите стръвни слагачи, но все пак глупав. Май постъпи припряно. От детинство припряността си беше основен негов недостатък. Опита се да отклони мислите си от този неприятен въпрос, като довърши писмото до Синклер Хамънд, когато гледката през отворения прозорец го върна към Хорас.

Момчето се връщаше от следобедна разходка с учителя си, господин Шърман Бастабъл.

Той проследи с поглед двойката, докато тя прекоси моравата и изчезна зад ъгъла на къщата. Хорас, отбеляза той, изглеждаше посърнал и мрачен, в ярък контраст с жизнерадостната енергичност на господин Бастабъл. Учителят, слаб и ентузиазизиран младеж, току-що завършил университета, просто не можеше да ходи бавно. Ако се съдеше по изражението и по отпуснатото влачение, с Хорас бе обратното.

Неведнъж господин Парадийн изпитваше раздражение, защото въпреки набитото си и атлетично телосложение осиновеният му син очевидно най-обичаше да си прекарва времето в клатене на краката. С такъв дух не се става свръхчовек, помисли си той, и раздражението отново го обхвана. В този миг отвън се разнесе шум и в стаята неочаквано нахълта господин Бастабъл.

– Господин Парадийн! – извика учителят с възбуден фалцет. – Не

мога да приема това!

Господин Парадийн се встрещи. Досега винаги бе смятал Шърман Бастабъл за изключително благовъзпитан и тих човек. Учителят се бе преобразил. Тонът му би предизвикал възражения и в спалното помещение на товарен кораб, дори с него да си послужи самият боцман. Лицето му беше зачервено и изкривено и докато говореше, удряше по бюрото.

– Достатъчно търпях! – изрева той.

Господин Парадийн зяпна. Зяпвайки, забеляза нещо, което в първоначалното си учудване беше пропуснал. От самото начало смътно бе доловил нещо нередно във външния вид на учителя и сега установи какво е то. Шърман Бастабъл бе влязъл в личната свещена библиотека на работодателя си с шапка! Кошунството доведе къкрещия гняв на господин Парадийн до точката на кипене.

– Не може повече така! – изкрещя учителят.

– Свалете си шапката! – изкрещя господин Парадийн.

Думите, които трябваше да отрезвят младия мъж, да го накарат да се почувства засрамен, най-неочаквано го разсмяха. Беше жлъчен, дори отблъскващ смях, сякаш изцеден през зъби.

– Много на място! – изхили се той. – Да си сваля шапката! Как не!

– Вие сте пиан – господин Парадийн почервения.

– Не съм!

– Нахлувате тук с шапка на главата...

– Да – съгласи се господин Бастабъл с горчивина, – точно така. И може би ще попитате защо. Защото не мога да я сваля, без да си сваля скалпа. Този отвратителен хлапак взел, че намазал с лепило вътрешния ръб! И искам да ви кажа, господин Парадийн...

Нещата, които господин Бастабъл искаше да каже и каза, бяха толкова много и изречени с такъв груб и непремерен език, че сме принудени да ги пропуснем. Заслужава да отбележим последните му думи, изречени в краткия миг, преди да затръшне вратата.

– Това е! – обяви господин Бастабъл. – Поднасям ви оставката си. Няма да стоя и ден повече, дори и един милион долара да ми давате.

Трясъкът на вратата откънтя, оставяйки трептяща тишина. Господин Парадийн постоя за миг, потънал в мисли. След това отиде до килера, извади дълга тънка пръчка и след като замахна веднъж-дваж музикално във въздуха, излезе забързано от стаята.

2.

Навън в градината под сянката на една голяма акация, недалеч от красив рододендронов храст, причината за всички тези домашни сътресения си почиваше след усилията на следобедната разходка. Малкият Хорас лежеше със затворени очи в шезлонг с лениво вдигнати на една масичка крака и се възстановяваше. На тревата до него празна чаша с бучка лед говореше, че с наслада е изпил една лимонада, а по-внимателният наблюдател би забелязал и трохи от сладкиш върху жилетката му. Живот си живееше малкият Хорас.

Топлото слънце предразполагаше към дрямка и тихото подсвирване от храстите не стигна веднага до съзнанието му. Отначало момчето приписа звука на някой от пернатите обитатели на градината, но след малко подсвиркването стана толкова настоятелно, че наруши съня му. Отвори очи и се загледа сънливо в посоката, от която идваше. Едно лице се пулеше насреща му от рододендроните.

Тук думата „лице“ е използвана в най-широк смисъл. Онова, което очите на Хорас срещнаха, бе само набор от черти, криво-ляво съединени от неумела ръка, сякаш без да подозират една за друга.

Носът очевидно е бил предназначен за значително по-дребен човек, докато брадичката, щръкнала като предната скара на локомотив, не би останала незабелязана и у великан. От двете страни на челото – тясна необрасла ивица между веждите и скалпа – гордо стърчаха под прав тъгъл огромни уши.

Мнозина биха се стреснали, ако видят нещо толкова невъзможно да наднича от рододендронов храст. Хорас понесе гледката спокойно, почти с безразличие. Дори се прозя.

– Здравсти, Джо – поздравя той. – Ти ли си?

– Аз съм, я – подчертано недружелюбно отвърна привидението. – Дойдох да проверя к'во прайш и те сварвам да прайш к'вот си знайш – нищо.

– Мисла – нехайно отвърна Хорас.

Джо Джебчията – както е отгатнал читателят, това беше именно той – огледа стихналата градина и предпазливо се подаде от храста си. Когато целият излезе на открито, общественият му статут стана още по-очевиден. Освен това някой веднага биха познали, че е по-скоро от изпълнителния, а не от организационния отдел на бандата си. Трябват ли ви хора за тънка работа, няма да се сетите за Джо. Но има ли в

програмата пребиване с пясъчно чувалче по тъмно, моментално ще извикате „Еврика!“ и ще пратите да извикат Джо. По телосложение беше якичък, среден на ръст, с широки сведени рамене и големи плоски ходила.

– Мислиш, а? – отбеляза той с горчивина. – И друго не прайш, нали? Слушай, фъстък, много път бих до тая къща и искам да знам к'во става. Шефът взе да се нерви.

– Ами?

– Всички взехме да се нервим. Намъкна се в тоя палат и се разплу, само лапаш тлъсти мръвки...

– Не ям тлъсто.

– Вярно, само това не ядеш. Задника си не помръдваш. Аз да бях, откога да е станало, каквото има да става.

– Така ли!

– Така, я. К'во те спира? К'ъв ти е проблемът?

Хорас се настани по-дълбоко в шезлонга и изгледа невъзмутимо надзирателя си.

– Нали ти казах, мисла.

– Нема време за такива неща – скастри го Джо Джебчията. – Действие тря.

– Мисла – продължи Хорас – дали верно да ошмулваме тоя Парадийн.

– К'во? – зяпна Джо.

– Гледам аз кино долу в селото и по филмите все така става. Поправи ли се бандюгата, накрая го дават облечен във фрак. Тря да е истина.

Джо трескаво облиза устни. Явно мислеше, че е нужна по-строга цензура във филмовата индустрия.

– Снощи гле'ах един... – продължи Хорас замечтано. – Некъв гаден злюбен катил караше едно дете да обере дърт джентълмен. Идентична случка, а?

– Глей сеа...

– Обаче дъртият се усеща и му вика, че той самият е много печен, и праща хлапето да иде в не'къв град и там да се прави на честен, пък после ще дойде дъртият и шъ напра'ят двамата голямата далавера. И хлапето отива и прави к'вот тря, накрая идва дъртият и му вика: „Хайде сега!“ Обаче хлапето – не! Аз съм честен човек, вика, и не ща да си цапам ръцете, па съм и шеф на банката. И оня дъртият вика: „Е, слава на Господа, сичко беше, за да те направя честен човек!“ К'во шъ каиш, а?

– Мисли му! – развълнува се Джо.

И загледа младия си приятел, дишайки тежко.

– Майтапи ти разпраям, бе – ухили се непринудено Хорас.

Джо въздъхна облекчено.

– Е, ми така кажи...

– Друга е работата...

– А? – стресна се Джо.

– Викам, друга е работата, туй, дет' сам го рече. Хубавичко се нареших аз тука. Тъй си е, ей Богу! Тряя съм най-големият тъпанар, че да изхвърча от такъв палат. Лошо ли ми е! Дадохте ме за осиновяване на тоя тежкар и шъ си остана осиновен. Пък вие, ако искате книгите, елате си ги земете. Аз пет пари не давам.

Както вече бе изтъкнато, Джо Джебчията не бе човек на бързия ум. Проблемите, които това ужасно предателство пораждаше, му дойдоха в повече. Почувства се съвсем замаян. Питаше се как ще съобщи новината на шефа и какво ще каже той, когато една фигура излезе от къщата и той побърза да се оттегли в уханното си скривалище. Клекна там нещастен.

3.

Фигурата, прекъснала мисловния поток на Джо Джебчията, бе на господин Парадийн, допълнена с пръчка. Разстоянието по стълбите и отвън в градината само усили гнева на този раздражен човек. Докато крачеше през ливадата, очите му бляскаха зловещо, устните му бяха стиснати. Господин Парадийн отиваше на война.

Удобно настанен в своя шезлонг, Хорас наблюдаваше приближаването му без опасения. Никакво предчувствие за надвисваща заплаха не наруши спокойствието му. Съвестта на младите не е особено чувствителна, а Хорасовата не обели и думичка, за да го предупреди.

– Здравсти, тате – поздрави той жизнерадостно.

Господин Парадийн беше човек на действието.

– Сега ще те науча аз теб как се дава сапун на иконома ми и как се маже с лепило шапката на учителя! – обяви той.

И незабавно пристъпи към изпълнение на обещанието си. Не беше лесно да се всадят послушание и благост в коравия характер на Хорас, но все пак господин Парадийн постигна каквото бе по силите на човек, въоръжен с ръбеста бамбукова пръчка. Случаен човек би оценил физиката на Кули Парадийн като твърде крехка за сериозно мускулно

усилие. Само след няколко мига Хорас бе готов с ръка на сърцето да обори подобно твърдение. При това информацията му бе от първа ръка.

– Така! – изпъшка господин Парадийн накрая.

Това, че осиновителят на Хорас не остана съвсем доволен от свършената работа, показва колко диаметрално противоположни могат да бъдат две гледни точки по един и същ въпрос. Според господин Парадийн, раздразнен от попъльзновенията на годините върху жиливото някога тяло, тежестта в ръцете и недостигът на въздух го принудиха да спре твърде рано. Хорас не смяташе така. Каквото и да мислеше за дадения от господин Парадийн урок – а той мислеше разни неща, – никой не можеше да го убеди, че му е малко.

– Така... – повтори запъхтян господин Парадийн и се запъти обратно към къщата.

Джо Джебчията не посмя да напусне скривалището си, докато господин Парадийн не се скри напълно от полезрението му. Най-сетне се показа с лице, изкривено в непривична за него усмивка. Скимтенето на Хорас беше като музика за ушите му. Съжаляваше само, че обществените норми не препоръчваха да се появи и да помогне в доброто дело. Огледа доволно Хорас.

– Голям майтап, а! – с тихо задоволство изръмжа Джо. – Хак ти е, изменник такъв!

Хорас стисна зъби. Все още не бе дошъл съвсем на себе си след стоварилия се изневиделица пердах. Подведен от добронамерения вид на господин Парадийн, изобщо не заподозря бушуващите под повърхността пламъци.

– Кой е изменник? – пусна той най-милото си гласче.

– Ти – отвърна Джо Джебчията. – Ако аз държах тая пръчка, нямаше да се отървеш с такова галене. Няма по-вредна гад на тоя свят от она, дет' предава приятелите си.

Хорас гледаше кръвнишки. Сега вече укорът го засегна като незаслужен. През последните няколко минути възгледите му за живота в дома на Парадийн претърпяха коренна промяна. Един твърде прибързан анализ го бе накарал да го сравни със земен рай; ала сега виждаше, че го съпътстват неоспорими несгоди.

– Нищо не съм предал! – викна той разпалено. – Вър'и да речеш на шефа, че ще ги пипне тия скапани книги, ако ще с пирон да пробия стената. Само стой, та гледай!

– Евалла ти праим, мъжки! – ентузиазирано го похвали Джо Джебчията. – Така те искам!

Глава 7. Слингсби предизвиква подозрения

Една от възхитителните особености на английската пролет е, че в нея има дни – всъщност почти всичките, – когато температурите вечер правят огъня в камината желан и дори нужен. Десетина дни след внезапното изнасяне на Флик от Холи хаус в апартамента на Бил се извисяваха високи весели пламъци. Те къпеха в златисто сияние заспалия на килима териер, пушещия в един фотьойл Бил и удобно настанената на канапето Флик, която къпеше чорап на Бил. Лулата теглеше чудесно и Бил се бе отдал на приятни мисли.

След трескавата нощ в градината на Холи хаус животът отпусна юздите. Флик си намери хубава стая на съседната улица, при това попадна на хазайка, която не само нямаше възражения срещу кучетата, но и прие Боб с майчинска топлота и понастоящем провеждаше кампания за системно угояване, чиито печални последици се забелязваха по фигурата му. Готварското умение на тази възхитителна жена бе изключителна рядкост сред посестримите ѝ. Независимо че след разкоша на Холи хаус едва ли можеше да приеме стаичката си за луксозна, Флик нямаше основания за оплакване. С изключение на някой спорадичен пристъп на угризения, докаран от спомена за вуйчо ѝ Синклер, тя се радваше на живота. Харесваше ѝ новото чувство на свобода. Харесваше ѝ чувството за приключение. Особено ѝ харесваха всекидневните посещения в дома на Бил и Джъдсън. Единственото, което не харесваше в новия си живот, бяха дванайсетте снимки на Алис Коукър, които се вторачваха враждебно в нея всеки път, щом пристъпеше прага на всекидневната. Беше стигнала до недвусмисленото заключение, че ненавижда Алис Коукър.

На Бил също му допаднаше този ход на нещата. Смътно долавяше, че няма да е задълго, но от това щастието му не намаляваше. На неговата възраст човек не гледа много далеч в бъдещето и той се радваше на мига, успокоен от припукващите искрящи пламъци и кърпенето на чорапите му. Не можеше да си спомни някой да му е кърпил чорапите. В дните на нехайно безгрижие просто ги носеше, докато дупките станеха прекалено големи дори за неговото безкритично великодушие, и тогава ги изхвърляше. Отпусна се във фотьойла, загледан в сръчните пръсти на Флик, и си рече, че ей така трябва да се живее. Пръстите на Флик спряха. Тя вдигна глава:

– Какво става с господин Коукър?

Тя харесваше Джъдсън. Той малко по малко преодоля притеснителния си навик да я гледа със зяпнала уста, сякаш от нейното присъствие му се завива свят, и приятелството помежду им от ден на ден се засилваше. Отношенията им бяха от модифициран тип Отело и Дездемона. Тя го харесваше заради трудностите, които изживяваше, той нея – задето го съжаляваше. Джъдсън не бе срещал момиче, по-благоразположено да изслушва проблемите му. В този черен свят Флик възвръщаше вярата му в човека.

– Каза ми, че ще потърси Слингсби – отговори Бил и усети лекото пробуждане на съвестта, което неизменно го спохождаше, когато се споменеше за шефа на лондонския клон на „Парадийн – целулоза и хартия“.

За момента бе позволил на дейния господин Слингсби да изчезне от полезрението му и мисълта за това го караше от време на време да се чувства неудобно. Не бе направил нищо, за да изпълни поверената му от чичо Кули мисия, и пребиваването му в Лондон все повече заприличваше на приятна ваканция. Това, разбира се, беше лошо. Но от друга страна, какво можеше да направи? Както справедливо бе отбелязал чичо му, щом Уилфред Слингсби не можеше да се справи с проблема за спадналите печалби, какъв шанс имаше новак като него да го разреши?

– Не знаех, че познава господин Слингсби – каза Флик.

– О, да, вчера му го представих.

Флик пак се наведе над чорапа.

– Помислих си – след малко се обади тя, – че този господин Слингсби не ми харесва, ако се съди по това, което ми разказа...

– А, върши си работата – телесното благополучие предразполагаше Бил към толерантност.

– Не знам защо си мисля, че може и да е мошеник.

Бил се усмихна снизходително. На това май му викат, предположи той, женска интуиция. Единственият проблем с нея е, че не действа. Благоразумието отдавна го бе накарало да отхвърли някогашните съмнения в почтеността на господин Слингсби.

– Не знам. Не мога да кажа, че ми харесва, но не го подозирам в нищо. Вярно, че е допуснал печалбите да спаднат...

– А разправяш, че бил много оправен.

– Да, но той ми обясни, докато обядвахме. Не можах да разбера всичко, но ми се изясни все пак. Икономическите условия и така натаък, нали разбираш?

– Разбирам.

Настъпи кратко мълчание. Бил смени темата:

– И аз си мисля нещо.

– Какво?

– Чудя се какво ли говорят в Холи хаус за твоето бягство. Нищо не се е появило във вестниците.

– Вуйчо Джордж никога няма да допусне в пресата да пише нещо. Много се страхува от скандал.

– Не отговориха на писмото ти в „Дейли мейл“. Започва да ми се струва, че не възнамеряват да се предадат.

– Така изглежда.

– Какво ще правиш, ако не отстъпят?

Флик извърна сините си очи. Нейното рязко и игриво повдигане на главата винаги очароваше Бил. Напомняше му за изплашено коте.

– Ще си намеря някаква работа. Пиша доста добре на машина, владея и малко стенография. Доста съм помагала на вуйчо Синклер. Но в никакъв случай няма да се върна, за да се омъжа за Родерик.

– Разбира се! Всичко друго – продължи убедено Бил – е по-добро от това, да се омъжиш за човек, когото не обичаш. Няма начин да не се влюбиш в някого.

– Така ли?

– Със сигурност! Като гръм от ясно небе ще ти дойде, нали разбираш, съвсем неочаквано.

– Така ли?

– Спомням си, когато за първи път срещнах Алис...

– Каква е госпожица Коукър? – прекъсна го Флик.

– Какъв тип ли?... – Бил усети, че му липсват думи. Трудно е да се опише една богиня. – Амии... Но аз толкова пъти съм ти разказвал за нея.

– Вярно – съгласи се Флик и пак се наведе над чорапа.

– Много е хубаво да има човек като теб, с който мога да говоря за Алис. Дждъсн изобщо не става. Но ти си друга, ти си истински приятел. Аз мога...

– Тя ще ти кърпи ли чорапите?

Въпросът очевидно обърка Бил. Напоследък приемаше кърпенето на чорапи като най-благородно женско занимание и сега не му беше приятно да долови в свършенството на госпожица Коукър нещо, което дори отдалеч приличаше на недостатък. Но нямаше как да отрече истината. Колкото и да се опитваше, не можеше да си представи Алис да

кърпи чорапи.

– Тя е по-скоро от оня тип светски момичета, дето все нямат време, нали се сещаш... – започна той, откривайки с недоумение, че говори някак извинително.

– Разбирам.

Настъпи тишина. Няколко искрящи въгленчета се посипаха в скарата. Заспалият териер тихо изскимтя, докато гонеше плъхове в страната на сънищата.

– Ти не й ли пишеш всеки вторник? – разсеяно попита Флик.

– О, Боже! – изпусна лулата си Бил. – Съвсем бях забравил.

– Най-добре да отидеш и да го направиш веднага, иначе ще изпуснеш пощата.

Обзе го странно чувство. За момент изпита нежелание да стане от фотьойла си – съвсем необичайно отлагане на удоволствието да напише дълго писмо на любимата си. За един ужасен миг задачата дори му изглеждаше досадна. Можеше да се пише само в трапезарията, защото там бе единствената маса, която не се разлюляваше като тръстика, щом се облегнеш на нея. Неизвестно защо перспективата да напусне уютния огън отблъскваше Бил.

Все пак по-добрата половина в него се наложи. Вдигна се и излезе от стаята. Флик остави недокърпения чорап и се загледа в огъня. След малко тръсна глава и отново се захвана с работата си.

Изминаха няколко минути, вратата се отвори и влезе Джъдсън.

– Здравей! – поздрави го Флик. – Чудехме се къде си. Нали не се е случило нещо?

Джъдсън се тръшна на напуснатия от Бил фотьойл с ясно изписано на изразителното му лице обезсърчение. Не можа да устои на женското съчувствие.

– Всичко ще ти разкажа – започна той. – Ти не си от ония, дето само се подиграват с хората.

– Надявам се, че наистина не съм от тях!

– Добре тогава, слушай. И ти си наясно като мен, че особено в тая дива страна понякога духа такъв източен вятър, че човек трябва да пийне глътка от съответното питие, за да не се разболе. Въпросът е медицински, всеки доктор ще ти го каже. Съгласна си, нали?

– Щом ти доставя радост.

– Е, с Бил Уест, който се държи като полицаи, съм в доста трудно положение.

– Той казва, че го прави само за твое добро.

– О, не се съмнявам, че си има своя версия – отвърна студено Джъдсън.

– Освен това е обещал на сестра ти да се грижи за теб.

– Има само една дума – обясни Джъдсън хладно, – която приляга към сервилниченето на Бил пред сестра ми Алис, и тя е „отвратително“. Сякаш й пука за него!

– Така ли?

– Пет пари не дава.

– Но аз мислех, че са сгодени.

– Може и да са. Но тя просто го използва, можеш да ми вярваш. Всъщност аз много я обичам, тя винаги се е държала добре с мен, но едно момиче може да бъде мило към брат си, без това да значи нещо. Колкото и да харесвам Алис, не мога да отрека, че тя е кокетка. Откак я знам, все води за носа по десетина мъже наведнъж. Помни ми думата, Бил има да пати. Скоро ще получи такъв шамар, че свят ще му се завие.

Колкото и да ѝ се искаше да научи повече по този въпрос, Флик реши, че не ѝ е работа да поощрява подобни откровения. С голяма неохота смени темата.

– А ти какво искаше да ми разкажеш? – попита тя.

– А, да – разпалеността, с която беше описал сестра си, го напусна и той отново изпадна в униние. Заговори тихо и тъжно: – Както ти казах, в такова нечовешко ветровито време човек трябва да пийне малко от време на време, иначе се разболява. Моят проблем е, че не знам към кого да се обърна. Този следобед реших да си опитам късмета навън.

– И какво направи?

Флик си представи как Джъдсън се преструва на припаднал посред улицата с надеждата да го свестят с глътка бренди.

– Отидох да опитам дали не мога да трогна този Слингсби.

– Господин Слингсби! Защо точно при него отиде?

– Ами той е тукашният управител на стария Парадийн, Бил е племенникът на Парадийн, а аз съм най-добрият приятел на Бил. Има някакви морални задължения. Както и да е, отбих се при него към четири часа следобед. Сега разбирам, че не съм избрал подходящ момент. Беше в ужасно настроение, току-що беше уволнил стенографката си.

– Защо?

– Не разбрах, макар че бях готов да го изслушам, ако реши да излее яда си пред мен. Абе не е сърдечен човек. Останах там час и петнайсет минути и атмосферата изглеждаше толкова нажежена, че се колебаех дали да не си тръгна. Само че много ми се искаше да пийна едно, нали

разбираш? Останах, докато той реши да затвори канцеларията, изкара котката навън за през нощта и си тръгна. Наближаваше шест часът и той каза, че си отива вкъщи. Казах, че нямам бърза работа и че мога да го придружа.

– Трябва да те е харесал – отбеляза Флик.

– Не знам – отвърна несигурно Джъдсън. – Изглеждаше кисел.

– Странно. Как си го обясняваш?

– Не си го обяснявам. Но всъщност това изобщо не ме притесняваше. Мислех само за пийване.

– Щастливо ли завърши историята? – попита Флик.

– А?

– Получи ли си пийването накрая?

Джъдсън се засмя тъжно.

– Да, да, получих го – той погледна навъсено към огъня. – Ще стигна и дотам. Тръгнахме с колата му...

– Той има и кола. Каква?

– Каза ми, но забравих. Уинч... нещо си.

– „Уинчестър-Мърфи“?

– Точно така. Голяма, сива.

– Скъпа?

– Май струва цяло състояние. И точно затова цялата история е толкова жалка. Червив с пари, аз всячески му давам възможност да ме покани на вечеря, а той не включва. Това в къщата му.

– Къде живее?

– На Бъртън стрийт? Не, на Брутън стрийт. Излиза на оня площад, как му беше името... до Девъншир хаус?

– Бъркли скуеър?

– Точно така, Бъркли скуеър. Завиваш надясно. Къщата му е малко по-надолу от лявата страна, доста голяма. Слязохме, той отключи вратата и май ме покани. Тогава вече, вътре, се обърнах направо към него като към мъж и го попитах мога ли да получа нещо за пиене. Той каза: „Разбира се.“

– Много странно – замислено каза Флик, – че има толкова скъпа кола и че живее на Брутън стрийт.

– И какво, мислиш, беше питието?

– Доста скъпо място.

– Какао – каза мрачно Джъдсън. – Чаша какао на поднос. И когато се облещих в нея, обясни, че Бил му бил казал, че съм строг въздържател. Представяш ли си, Бил ми е приятел повече от петнайсет години!

Обясних на този господин Слингсби, че не е разбрал точно, и направо го попитах намира ли му се глътка скоч. А той се ухили злобно и заяви, че какаото било много по-добро за мен от скоча, защото освен че топлело, съдържало и хранителни вещества. И тогава рече, че молел да го извиня, но трябвало да се облече за вечеря.

– Не разбирам – отвърна Флик. – Щом живее на Брутън стрийт и има скъпа кола, значи е много богат.

– Направо червив от мангизи. И това, което прави още по-гад...

– Но той не може да получава толкова пари като управител на господин Парадийн. Каква ли е заплатата на управител на клон на фирма като на господин Парадийн?...

Джъдсън засия.

– Разбирам накъде биеш. Искаш да кажеш, че е мошеник. Като нищо!

– Разбира се, може да има лични средства.

– Вярно – клюмна Джъдсън.

– Но ако е така, едва ли ще работи за някой друг. Щеше да започне нещо свое. Един управител не получава повече от хиляда лири годишно.

– Ако има и толкова.

– Не разбирам... Чакай да помисля. Доколкото научих от Бил, през последните години господин Парадийн позанемарил търговията си. Затънал е в старинните си книги и е оставил нещата да вървят на самотек. Това дава идеална възможност на някой мошеник да го лъже...

– А тоя не би я пропуснал.

– Умен ли е?

– Не е в това въпросът – каза Джъдсън. – Според мен човек, който ти поднася чаша какао преди вечеря, е способен на всякаква низост. Убеден съм. А и така нагло се хилеше през цялото време!

Глава 8. Работа за Пърси Пилбийм

Не само Флик Шеридан и Джъдсън Коукър проявяваха интерес към делата на господин Уилфред Слингсби. Механизмите на нашата усложнена цивилизация бяха докарали деянията на управителя на „Парадийн – целулоза и хартия“ в полезрението и на младия Пилбийм, истинския мотор на развлекателния седмичник „Светски клюки“, оглавяван проформа и без желание от Родерик Пайк.

На сутринта след предадения разговор между Флик и Джъдсън Родерик седеше зад редакторското бюро на „Светски клюки“ и вцепенен се блещеше в коректурата на поредната статия от напористия помощник, описваща нечестивите машинации на агентите по залаганята. Когато прочете за трети път името на господин Айзък Булет, споменато съвсем не в хвалебствена гама, напълно оклюма. Поредицата, започната от Пилбийм, преустановена от Родерик и възобновена по заповед на сър Джордж, от самото начало бе взела висок тон, но сега достигаше върха на жлъчта си. В предложението преглед на начините за измама, в който сочеше за основен пример разтегливостта на прилагания от Айк Булет търговски кодекс, Пилбийм далеч надминаваше жупела, пръскан от римския сатирик Ювенал.

Бледнината на Родерик комай се дължеше изцяло на възмущението от писанието, което четеше, и ни най-малко на тревога за сигурността и местонахождението на изчезналата му годеница. Заминаването на Флик, прието като земетръс от сродниците й, явно не притесняваше особено Родерик. Преди десетина минути той пристигна в редакцията във видимо ведро настроение.

Дори си тананикаше. Но след първия параграф от изобличителния опус на Пилбийм тананикането изчезна подобно на Флик.

В този миг цъфна и бодрият Пилбийм, преливащ от напористост и плам. Многообещаващият младеж, двацет и три годишен, бе дребен на ръст, с блестяща черна коса. Облечен бе в ярко карирано палто, на горната му уста се мъдреше някакво мъхесто подобие на мустак.

Поздрави бодро шефа си. Беше тактичен човек и досега не бе показал злорадство от наскорошната си победа над Родерик, който му се водеше началник и все така си получаваше дължимото.

– О – обади се Пилбийм, – четеш това писанийце, а?

Родерик се сепна и изпусна писанийцето, сякаш бе пепелянка.

– Харесва ли ти? – попита низшестоящият в йерархията и продължи, без да дочака: – Голям късмет извадих. По чиста случайност снощи присъствах на хубаво скандалче. Ще го вмъкнем в този брой.

Родерик облиза сухите си напукани устни. Представата за онова, което критик с високия мерник на Пилбийм смята за хубаво скандалче, предизвика парене под лъжичката му.

– За какво става дума? – попита той глухо.

Пилбийм си свали палтото, окачи го на закачалката, облече избеляло сако с цветовете на клуба по крикет, който се радваше на подкрепата му в съботните дни, и сърчно оформи с ножици от стар брой на „Клюки“ чифт хартиени ръкавели, каквито винаги благородно носеше на работното си място.

– Снощи вечерях в „При Марио“ – започна Пилбийм. – През няколко маси седеше мъж с една млада жена, облечена в розово. Приличаше на танцьорка. Мъжа съм го виждал и друг път там, казва се Слингсби. Познаваш ли го?

Родерик отговори, че не е имал удоволствието.

– Уилфред Слингсби. Влага доста пари в театрални представления – обясни Пилбийм. – Той е от хората, които можеш да срещнеш в „Романо“. Та по едно време, както вечеряше с тази танцьорка... Познаваш ли Прудънс Страйкър?

Родерик отговори, че и това удоволствие не е имал, и се постара да покаже със съдържаността си, че не общува с разхайтените слоеве на лондонското общество.

– Американка – поясни Пилбийм. – Няколко сезона играла във „Фоли“ в Ню Йорк, пристигна тук през януари и постъпи в „Алхамбра“. Едра и мургава, малко прилича на испанка.

Родерик потрепери. Госпожица Страйкър, изглежда, бе от типа жени, които старателно отбягваше, и той се надяваше, че помощникът му не я е поканил в редакцията, за да разкаже спомените си.

– Та Прудънс Страйкър се появи с някакъв мъж и щом видя Слингсби на масата с онова момиче в розово, изпищя, завтече се към тях, помете всички чинии и чаши от масата им и му извъртя едно дясно кроше право в окото. Какво ще кажеш, а? – просия Пилбийм, потърквайки длани. – Чудно! Лошото е само, че много бързо изведоха навън горката жена, та не можах да я разпитам за какво става въпрос.

Родерик само не можа да разбере защо Пилбийм нарича тази разбесняла се снажна фурия „горката жена“.

– Така че възнамерявам да подпитам Слингсби, току-виж излязла някоя хубава историйка за тая седмица. Разбрах, че кантората му е на Сейнт Мери екс. Ще отида и до утре на обед статийката ще е готова.

Паниката все повече завладяваше Родерик. Струваше му се, че съдбата специално си прави труд да вгорчава живота му. Статията на Пилбийм неизбежно щеше да разгневи госпожица Страйкър срещу него, главния редактор. А снощното изпълнение красноречиво говореше какво могат да очакват онези, които предизвикват с нещо гнева на въпросната Прудънс. Като в кристално кълбо той се видя да получава дясно кроше в окото.

– Не мисля, че тази история ще ни върши работа – измънка той. – Не виждам как можем да я използваме.

Пилбийм го зяпна недоумяващ.

– Но тя е бижу! – възкликна той. – Всеки читател на „Клюки“ знае кой е Слингсби.

Родерик се хвана за това изявление като за сламка.

– Щом е толкова известен – изтъкна той, – може да е приятел на баща ми.

– Няма начин!

– Защо да няма начин? – настоя Родерик. – Току-виж, излязъл някой от най-близките му приятели. Помниш ли как се ядоса, когато публикувахме онази история със сър Клод Молзи и бунгалото в Брайтън. На твоето място щях да си отворям очите на четири, за да не се повтори такова нещо.

Пилбийм се поумисли. Думите на Родерик поохладиха ентузиазма му. Споменатият инцидент беше единственото тъмно петно в неговата кариера. Най-страхотното скандалче, което беше пуснал в рубриката „Нещата, които искаме да знаем“, и изведнъж да излезе, че жертвата е близък приятел на сър Джордж. Нямахше да е приятно, ако се повтори. В този миг съзря спасителния изход.

– Ще се кача да питам шефа.

Смъкна хартиените ръкавели, навлече карираното палто и така парадно издокаран, тръгна да моли за височайша аудиенция.

Междувременно в кабинета на четвъртия етаж сър Джордж Пайк от половин час се съвещаваше със сестра си. Темата беше, както обикновено напоследък, изчезването на Флик.

– Помисли си колко време мина – обясняваше госпожа Хамънд, – а още нищо не сме направили. Продължаваме да тънем в неведение къде е.

– Така си е – въздъхна сър Джордж.

В този миг собственикът на издателския концерн „Мамут“ особено много напомняше препарирана жаба. Бягството на Флик силно го притесняваше.

– Не намекваш, надявам се – проговори той след няколко наполеоновски обиколки на стаята, – че трябва да отстъпим и да пуснем тази обява в „Дейли мейл“?

Последните две думи бяха изречени с едва овладяна погнуса. Флик и не подозираше, че от цялата злощастна история най-дълбоко ще го засегне нетактичната молба семейната капитулация да бъде обявена в чуждия „Дейли мейл“, а не в собствения „Дейли рекърд“.

– Не, разбира се – успокои го госпожа Хамънд. – Не съм и помисляла. Казвам само, че трябва да се предприеме нещо и ти, Джордж си ни единствената надежда. От Синклер няма никаква полза. Понякога дори се питам дали всъщност не е на нейна страна. Трябва да направиш нещо, Джордж, и то веднага.

Сър Джордж се намръщи.

– Възложих задачата на частен детектив.

– Частен детектив!

– Възможно най-дискретно, разбира се – увери я сър Джордж. – Обясних му, че Фелиша е дъщеря на стар мой приятел. Намекнах, че може би страда от амнезия. Но нищо не направи и го отпратих. Тия частни детективи за нищо не ги бива! Само вземат аванс и после пръста си не мръдват.

Телефонът звънна дискретно.

– Господин Пилбийм моли да го приемете, сър.

Сър Джордж остави слушалката с изражението на човек, пред когото внезапно са се разтворили небесата.

– Боже Господи!

– Какво има?

– Как не се сетих досега! Че кой друг ще свърши по-добре работата... Сега ще дойде младият Пилбийм – поясни той. – Помниш ли, оня, дето върти „Клюки“? Много е оправен, нищо не му се опира.

– Давай го насам! – изчурулика развълнувана госпожа Хамънд.

За набитото око на Франсес Хамънд бе достатъчен един поглед към помощник-редактора на „Светски клюки“, за да оправдае високата оценка на сър Джордж. Поклонниците на красотата сигурно нямаше да намерят за какво да се захванат у Пърси Пилбийм – нито за карираното му палто, нито за присвитите злобни очички или за мазната усмивка на

зле оформената уста. Всъщност външността му напълно съответстваше на онова, за което беше роден – да се рови в чуждите тайни и да ги вади на показ. Франсес кимна благосклонно, когато сър Джордж ѝ го представи.

– Слушам те, Пилбийм?

– Идвам по един дребен проблем, сър. По следите съм на доста пикантна история за един човек на име Слингсби, Уилфред Слингсби. Искам, преди да продължа, да ви попитам дали случайно не е ваш приятел.

– Слингсби? Слингсби? Не го познавам. Кой е той?

– Върти търговия в града и е доста известен в театралните и спортните среди. Участва в продуцирането на няколко музикални комедии.

– Точно от такива хора се интересуват нашите читатели.

– И аз така си помислих, сър.

– Каква е историята?

– Снощи бе замесен в доста зрелищен скандал в един от нощните клубове. Струва ми се, че си заслужава да поразничим историята.

– Несъмнено! Най-решително! На всяка цена я разнищи!

– Благодаря, сър.

– Почакай малко, Пилбийм – повика го върховният шеф, когато многообещаващият млад талант тръгна да излиза.

Сър Джордж извади от чекмеджето на бюрото си снимката на Флик, която си беше прибрал от детективска агенция „Раксхол“, след като се отказа от услугите ѝ.

– Погледни това лице.

Пилбийм взе снимката и почтително я разгледа.

– Това – сър Джордж пхна пръсти между копчетата на прословутата си жилетка и повиши глас до настойчивия безцеремонен тон на човек, който се кани да изрече голяма лъжа – е снимката на госпожица... госпожица...

Както се случва понякога, изведнъж засече, напълно неспособен да измисли достоверно звучащо име. Госпожа Хамънд умело прекъсна неловката пауза:

– Госпожица Фарадей – подсказа тя.

– Точно така – с облекчение въздъхна сър Джордж. Името му допадна и той го допълни: – Госпожица Анджела Фарадей. Пилбийм, искам да откриеш тази девойка. Тя е единствената дъщеря на мой много стар приятел...

– Неотдавна е напуснала дома си – намеси се пак госпожа Хамънд.

– Точно така – потвърди сър Джордж. – Изчезнала е.

– Всъщност е избягала – откровено поясни госпожа Хамънд. – Нали разбирате, Пилбийм, горкото момиче тъкмо се възстановяваше от тежък грип. Знаете как е, когато човек се възстановява от грип...

– О, да – промърмори Пилбийм, – знам.

– Ние мислим – каза сър Джордж, почувствал твърда почва под краката си, – че може да е получила амнезия.

– Да – потвърди госпожа Хамънд, – сигурно тази е причината за отсъствието ѝ. Нямаше... – ... никакви проблеми в дома си – добави сър Джордж. – Никакви. Изобщо не си мислете за нещо такова. Момичето беше доста щастливо... напълно щастливо и много доволно.

– О, да – съгласи се Пилбийм.

Външно той запази самообладание, но вътрешно бе покрусен. Имаше отлична памет за лица и начаса разпозна в девойката от снимката годелицата на Родерик, красивата племенничка на шефа, дошла в редакцията преди една-две седмици да търси Родерик. Надушваше най-великолепния скандал в цялата си кариера, а нямаше никаква надежда да му разрешат да го изнесе във вестника. Чашата бе особено горчива, по-горчива дори от онова злополучно изритване по стълбите, когато попита един едър мъжага какви мотиви са накарали съпругата му така ненадейно да замине за Източна Уганда.

– Ти постоянно се вреш насам-натам – обади се сър Джордж. – Имаш остро око. Вземи снимката и се опитай да намериш момичето. Не може да се е изпарило. Разбира се, ще те помоля да пазиш дискретност по въпроса.

– Е, да, да...

– Това е засега.

– Ще направя всичко възможно, сър. А по другия въпрос още днес ще видя какво мога да изкопча от този Слингсби.

– Точно така. А там, за тази госпожица... тъъ... Фарадей, естествено, ще представиш сметка, за да ти се възстановят всички евентуални разходи.

– О, да – отговори Пилбийм. – Да.

Някаква особена нотка в гласа му подсказва на работодателя му, че в това отношение може безусловно да разчита на своя служител.

Глава 9. Начало на преследването

1.

Сред суматохата и грохота на Лондон на четирийсетина метра точно от Ледънхол маркет се намира малък опушен ресторант, наречен „Пирандело“. В добавка към изкусителния аромат на разни ястия заведението примамва минувачите и с витрина, на която се мъдри свинска глава, обкръжена от два домата и посърнали листа маруля. Кокетният аранжимент се допълва от пръснати тук-там сладкишчета със съмнителен вид. През витрината можете да зърнете и известен брой членове на семейство Борджа с тъжни очи и лекьосани фракове, заети с продължаването на родовата традиция.

Близо три часа след като Пилбийм напусна кабинета на сър Джордж Пайк, пред тесния вход на този ресторант Бил Уест и Джъдсън Коукър въртяха глави и оглеждаха очаквателно улицата.

– Сигурен ли си, че е тук? – меланхолично попита Джъдсън. Усмихнатата като Мона Лиза свинска глава всяваше печал в душата му.

Така пишеше в телеграмата, ресторант „Пирандело“ на Ледънхол стрийт.

– Странно – намръщи се Джъдсън срещу свинята.

– Ето я! – Бил зърна Флик да си пробива път през движението от другата страна на улицата.

За разлика от Джъдсън Флик преливаше от ведро настроение. Махна весело на двамата, докато изчакваше един фургон, и с весел подскок се озова на техния тротоар.

– Значи получихте телеграмата ми? Чудесно! Хайде да влизаме, гладна съм.

– Не възнамеряваш да обядваш тук, нали? – не повярва Джъдсън.

– Защо не. Хенри много ми го препоръча. Винаги тук обядвал. Щеше да почерпи, но се наложи да отскочи до „Блейк“.

– Кой е Хенри? – учуди се Бил.

– Куриерът в моята служба.

Бил и Джъдсън се спогледаха недоумяващо.

– Каква служба? – попита Джъдсън.

– Каква служба? – попита Бил.

– Точно това дойдох да ви кажа. Затова пузнах телеграмата. Работя като стенографка в лондонския клон на „Парадийн – целулоза и хартия“.

– Каквооо!?

– Нищо няма да ви обяснявам, преди да хапна. Вие, богати лентяи, нямате представа какъв апетит отваря работата.

Двамата я последваха смутени в ресторанта. Пресрещна ги топъл, сладникав въздух. Флик подуши.

– Усещаш ли какаото! – обърна се тя към Джъдсън. – Обожавам какао! – и побърза да се настани на една от мраморните маси.

Бил зяпна слисан Джъдсън и видя, че той гледа Флик с укор като човек, внезапно разочарован от приятел. Безгрижната девойка явно нищо не забелязваше. Даваше поръчката на един келнер, който с целия си вид показваше, че не поема никаква отговорност, докато я записваше в един мазен тефтер.

– Така – обяви Флик, след като им донесоха пожеланото. – Вече можем да си поговорим. Избрах това място, защото е малко вероятно тук да влезе някой.

– Вярно, освен ако не се е побъркал – произнесе мрачно Джъдсън, оглеждайки с боязън чинията си.

Не толкова сърдечно обвързан с въпроса за храната, Бил нетърпеливо попита Флик:

– Постъпила си на работа при Слингсби? – изуми се той. – Защо, за Бога?

– Защото подозирам, че е лош човек, и искам да го държа под око.

– Какво е това? – не отстъпваше от своето Джъдсън, събрал достатъчно кураж да преглътне една хапка. – Че е парафин, парафин е, но какво е увито в него?

– Кога успя да постъпиш?

– Тази сутрин.

– Но как?

– Просто се явих и казах, че съм научила за свободното стенографско място.

– А откъде научи?!

– Господин Коукър ми каза снощи. Прекарал следобед при Слингсби. Явно нашият господин Коукър е много магнетична личност, защото Слингсби просто не можел да го пусне да си отиде. Нали така?

– А? – сепна се Джъдсън.

– Казах, че вчера господин Слингсби те е държал няколко часа в канцеларията си. Нали?

– Този човек не ме интересува – дебело подчерта Джъдсън. – Никаква полза от него.

– Ето, виждаш ли, господин Коукър също смята, че има нещо нередно в този човек. Снощи, докато ти пишеше писмо, двамата си поговорихме и стигнахме до заключението, че господин Слингсби е съмнителна личност.

– Защо, за Бога, решихте подобно нещо?

Флик отпи уверено от странната течност с цвят на кал, наречена „шоколад“.

– Какво друго да си помислиш за човек, който получава заплата от хиляда лири годишно, а кара „Уинчестър-Мърфи“ и живее на Бругън стрийт?

– Защо да не живее на Бругън стрийт? – озадачи се Бил. Познанията му за Лондон бяха слаби.

– Трябва да си доста заможен, за да живееш на Бругън стрийт или на Бъркли скуеър – допълни Флик. – С хиляда лири годишно не става.

– Но Слингсби е и театрален продуцент. Така ми каза. Сигурно изкарва доста от това.

– Чудесно, но откъде намира пари, за да ги влага в постановки? По-добре да не спорим. Този човек е мошеник. Няма начин. Освен всичко останало тази сутрин окото му беше насинено.

– Получил си го е – безсърдечно се зарадва Джъдсън. – Ех, защо не съм бил аз!

– Насинено? Какво имаш предвид?

– Това, което казвам. Ще ходи ли порядъчен човек – с насинено око? Не, разбира се. То е достатъчно да го видиш, за да разбереш що за птица е.

– Долен мошеник – съгласи се Джъдсън.

– Откъде разбра? – запита Бил.

– Няма значение – мрачно отвърна Джъдсън. – Имам собствени наблюдения.

Той изтика настрани чинията и обезсърчен захапа една питка. Бил отново се обърна към Флик:

– Разкажи какво точно се случи.

– Добре – съгласи се Флик. – Снощи дълго не можах да заспя, все си мислех за думите на господин Коукър. За Бругън стрийт и колата. И колкото повече мислех, толкова по-съмнителна започваше да ми се

струва цялата работа. По едно време се сетих, че когато вчера господин Коукър отишъл там, Слингсби бил в лошо настроение, защото тъкмо бил изгонил стенографката си. Реших, че ако отида рано сутринта, може и да ме вземе на нейното място, преди да се е обадил на някоя агенция. За щастие ми провървя. Представих се на господин Слингсби и той ме взе веднага. Изобщо не ми поиска препоръки.

Бил не познаваше тънкостите на обичайната процедура за наемане на стенографки, но все пак тази бързина му се стори необичайна.

Истината бе, че тази сутрин идеалът на господин Слингсби за женска красота бе възможно най-далеч от външния вид на госпожица Прудънс Страйкър. Слабата фигура на Флик, малко напомняща снажната физика на войнствената дама, веднага подежда успокояващо на опънатите му нерви. Дори да бе много по-лоша стенографка, пак щеше да получи мястото.

– И така – продължи Флик, – каза ми да започна веднага и аз започнах. В канцеларията от години работи един забавен стар чиновник. Сменил е трима шефове преди господин Слингсби и не след дълго сам взе да ми описва колко зле вървели нещата напоследък. Сигурно и аз съм го окуражила някак, но той и без това е готов да разкаже всичко, стига да има слушател. Научих разни неща.

Тя се сведе с победоносен вид над шоколада си. Бил беше убеден, че преливащата от добронамереност Флик е хукнала да си губи времето, но все пак не можеше да не бъде заинтригуван. Докато седеше замислен, се сети за една друга страна на въпроса.

– Но защо е всичко това? Защо си правиш целия този труд?

Флик хвърли на Бил един от котешките си погледи. Нещо в изражението й леко го сепна.

– Защо да не ти помогна? Нали сме приятели?

Настана мълчание. За миг на Бил му се стори, че въздухът се зареди с електричество. Доста особено го погледна Флик. Усети се на прага на неочаквано откритие.

– Държа – обади се Джъдсън, разваляйки магията – тялото ми да бъде изпратено на моите родители в Ню Йорк.

Особеното изражение на Флик изчезна. Тя се засмя.

– Стига си вдигал врява! Добре де, няма вече да ви вода на обяд така прибързано. Много си е добра даже храната. Аз си ям съвсем спокойно.

– Жените са особен вид твари – отказа да бъде развеселен Джъдсън.
– Стомасите им са от ковано желязо.

– Не ставайте груб, господин Коукър. Нали съм в компанията на джентълмени.

– Виждал съм сестра си – продължи Джъдсън – да поглъща с явно удоволствие неща, които незабавно ще съборят силен мъж. Женската представа за обяд е разни кълнове, чай и лимонада с лед.

Споменаването на отсъстващата госпожица Коукър предизвика нова кратка пауза. Флик побърза да я прекъсне:

– Та този стар чиновник очевидно няма високо мнение за деловите качества на господин Слингсби. Не си спомням всичко, дето изприказва, но едно ми се видя странно – почти всичката целулоза се продавала на някаква компания „Хигинс и Бенет“ на много ниски цени.

– Е? – не разбра Бил.

– Не ти ли се струва странно? С минимална печалба!

– Ти не разбираш. Точно това ми обясни Слингсби, докато обядвахме онзи ден. Икономическите условия...

– Това са глупости! – отсече Флик. – Мирише на нещо и ти сам го знаеш. Старият ми разказа още нещо. Било пристигнало писмо от някаква фирма с много по-изгодно предложение, отколкото на „Хигинс и Бенет“, но както забелязал, изобщо не било вписано във входящата книга. По една или друга причина господин Слингсби го скрил. Какво ще кажеш за това?

– Май не е редно.

– Радвам се, че го призна. За мен определено не е редно и ще си държа очите отворени... А сега май е най-добре да ме изпратите до канцеларията, за да не ме уволнят още първия ден. Хенри ме предупреди, че обедната почивка е четирийсет и пет минути.

Бил се замисли, докато крачеха към улица Сейнт Мери екс. Беше чистосърдечен човек и тези загадки не му се нравеха. Ненадейно се сети за още нещо.

– Чакай – каза той, – няма ли опасност в този район да се сблъскаш с някой познат?

– Не, разбира се. Вуйчо Джордж никога не стъпва в Сити. Както и в Батърси.

– Просто се питам.

Спряха пред сградата, в която на третия етаж се намираще канцеларията на „Парадийн – целулоза и хартия“. Отвътре изскочи млад мъж в палто на ярки карета, дребен на ръст, със сближени очички и някакво подобие на мустаци. Бе така вгълбен в себе си, че едва не се блъсна във Флик.

– О, извинете.

Флик се усмихна меко и се обърна към Бил и Джъдсън:

– Довиждане. Довиждане, господин Коукър.

– Довиждане – отвърна Джъдсън. – Нали ще дойдеш за вечеря?

– Разбира се.

Флик тръгна нагоре по стълбите. Младият мъж с карираното палто бе клекнал да си върже връзката на обувката. Изправи се и я последва, безшумен като леопард.

Невероятният късмет, дошъл като гръм от ясно небе, за миг изкара от равновесие Пърси Пилбийм. Веднага разпозна Флик, благодарен на невидимите сили, чието присъствие долавяме, когато нещата ненадейно потръгнат. Ако беше приключил разговора с господин Уилфред Слингсби само две минути по-рано – както той енергично го подканяше и с думите, и с отношението си, – нямаше да засече девойката. Всичко се нареждаше по мед и масло. Сигурен бе, че Флик не го позна. Изобщо не подозираше, че са по петите ѝ. Оставаше да разбере къде точно отива и ако се задържеше повече, да съобщи на сър Джордж Пайк да дойде да я прибере.

Предпазливо стъпваше на пръсти след нея по стълбите. Тя отмина първия и втория етаж. Стигна третия и Пилбийм, надничайки с безкрайна предпазливост, я видя да влиза през вратата, от която преди малко бе излязъл. Сега трябваше само да изчака.

След като измина доста време и Флик не се показва, той изтича надолу. При входа спря и надраска бележка. Дръпна някакво минаващо хлапе и му я даде заедно с един шилинг, после застана недалеч от входа.

2.

Всъщност Пърси Пилбийм допусна тактическа грешка. В първия миг Флик наистина не го позна, но после подсъзнанието ѝ, вярно на полезния си навик да работи на самотек, нададе тревога. Неясно, като през мъгла изплува усещането, че е виждала някъде този младеж с карирано палто.

Къде?

Кога?

Едва на втория етаж споменът изскочи на бял свят като изстрелян от пружина. Беше в редакцията на „Клюки“, когато отиде да изведе Родерик на чай, в деня, когато започнаха всички проблеми. Пилбийм? Май

така му беше името. Онзи, дето помагаше на Родерик в описването на вестника...

За късмет прозрението едва ли не действително я блъсна по главата и тя се разтресе като ударена. Тогава с крайчеца на окоото си зърна за миг своя преследвач, малко преди той да се плъзне в сенките на стълбището.

Ахна беззвучно. От всички отрицателни усещания, които могат да ни споходят на тоя свят, безспорно едно от най-неприятните е чувството, че ни преследват. Кратък пристъп на паника парализира Флик. Тя събра сили и продължи по стълбите. Опасността изостря ума и в главата ѝ мигновено се оформи план за действие. Успехът му изцяло зависеше от това, дали втората врата в кабинета на господин Слингсби, чието съществуване подсъзнанието ѝ, този възхитителен помощник, ѝ припомни, водеше нанякъде. Можеше, разбира се, да е врата на шкаф и в този случай тя бе в капан. Но надеждата ѝ нашепваше, че човек, който ходи с насинено око и продава целулоза на безценица, когато може да получи много по-изгодни условия, непременно ще си избере за кабинет помещение с таен изход в случай на нужда. Влезе уверено в канцеларията.

Ядните викове зад вратата я предупредиха още преди да натисне дръжката, че атмосферата вътре бе преобладаващо буреносна. Завари господин Слингсби да излива накипялата в гърдите му ярост върху горкия Хенри.

Не бива да бъдем прекалено строги към господин Слингсби за загубата на самообладание. Снощната злополучна среща с госпожица Прудънс Страйкър го бе довела до крайна раздразнителност. Добрият обяд донякъде го бе поуспокоил, но непредвиденото нашествие на господин Пърси Пилбийм наново опъна нервите му. В такова състояние особено влудяващо действа нечие весело подсвиркване наблизко. И стана така, че върху дотам погълнатия от работата си Хенри, че да забрави къде се намира, се стовари нещо като кавалерийска атака тъкмо когато за трети път подхващаше припева на последната модна песничка. В следващите мигове младият господин Смит – Хенри бе издънка на фамилията Смит от Съмърс – чу за себе си определения, които и приятелите му връстници – а те бяха разкрепостени момчета – нямаха в речника си. Речникът на освирепелия господин Слингсби се оказа по-богат и Хенри го отнесе кажи-речи целия.

Инстинктът за самосъхранение ръководи всички ни. Макар че го познаваше отскоро, Хенри допаднаше на Флик и ако собствените ѝ дела не бяха толкова належащи, може би щеше да се опита по някакъв начин

да отклони вниманието от него. Но в създалата се обстановка тя дори се зарадва, че господин Слингсби е зает извън кабинета си и без да губи нито миг, се вмъкна в убежището, устремена към втората врата.

Отвори я и въздъхна с облекчение. Не беше шкаф. Пред нея се откри коридор. Коридорът завърши със стълба. Стълбата я изведе в малък мрачен двор, пълен със сандъци и варели. Дворът пък, както стана ясно, след като си проби път през тези препятствия, имаше изход към улицата. Флик забърза надолу по нея, без да се обръща, и завинаги напусна работата си в „Парадийн – целулоза и хартия“.

3.

След половин час едно такси спря пред главния вход и от него изскочи сър Джордж Пайк. Пилбийм заподскача около него като вярно кутре.

– Къде? Вътре? – сър Джордж не беше човек на многословието.

– Аха!

Докато се качваха, Пилбийм обясни по-подробно развоя на събитията, защото нито времето, нито мястото му стигнаха, за да ги опише в изпратената бележка.

– Сигурен ли си, че е тя?

– Аха.

– Какво, за Бога – запита се на глас сър Джордж, когато спряха пред вратата, – може да търси тук това глупаво момиче?

Не по-малко озадачен, Пилбийм се въздържа да изкаже предположения. Влязоха в канцеларията. Хенри отнесе визитната картичка на сър Джордж на господин Слингсби, все така бушуващ вътрешно като вулкан, макар външно да се бе овладял. Известно време деловият мъж я изучава напрегнато.

– Кой е тоя?

– Н'ам, сър.

– Какво иска?

– Н'ам, сър.

– Покани го, дяволите да го вземат – каза господин Слингсби.

Колкото и изтормозен от съдбата да видяхме вече Уилфред Слингсби, в краткия интервал от последната ни среща тя бе успяла да му нанесе нов удар. Не му стигаха всичките бесни танцьорки, нагли вестникари и безмозъчни свирчовци, ами и стенографката му взе, че мистериозно

изчезна тъкмо когато най-много му трябваше. Цял куп важни писма чакаха да бъдат издиктувани и ако не е за завиждане положението на мъж, който се е облякъл официално, а няма къде да отиде, не по-добро е и положението на мъж, който е съставил куп писма, а няма на кого да ги издиктува. Нищо чудно, че светът изглеждаше черен за Уилфред Слингсби.

Сцената с „изчезналата стенографка“, както господин Слингсби би я нарекъл, ако беше автор на детективски романи, притежаваше оная крайна и налудничава необяснимост, която кара човек безпомощно да стене и да си скубе косите. Със собствените си очи я бе видял да влиза, а сега просто я нямаше. И точно когато усещаше, че ще се пръсне, видя омразната фигура на Пилбийм да наднича иззад сър Джордж.

Всеки, който е пускал сурово яйце в кипяща вода, ще потвърди, че понякога и съвсем леко въздействие преобразява клокочещо вещество в царство на поне наглед необяснимо спокойствие. Водата съска и се пени, а после изведнъж едва ли не вземе, че заспи. Точно така стана с господин Слингсби. Видът на Пилбийм сякаш го приспа. Той изгледа посетителите с неудареното си око, но не се хвърли от стола да ги хапе по краката. Само пръстите му обхванаха за миг тежката мастилница на бюрото, но сравнително бързо се отпуснаха.

– Сър Джордж Пайк от издателство „Мамут“, господин Слингсби.

– Вие ли издавате „Светски клюки“? – глухо попита господин Слингсби.

– Редом с голям брой други издания – с известна тържественост отвърна сър Джордж.

– Аха! – възкликна господин Слингсби и ръката му отново докопа мастилницата.

Пилбийм премина енергично на въпроса. Отвън бе научил от стария чиновник какво върши тук Флик.

– Току-що установихме, господин Слингсби, че младата ви стенографка е дъщеря на стар приятел на сър Джордж. Тя неотдавна е напуснала дома си...

– Амнезия – поясни сър Джордж.

– Да, да – потвърди Пилбийм.

– Така ли? – отвърна Уилфред Слингсби, все още в плен на злоещото спокойствие.

Сър Джордж гледаше страховито. Нямаше намерение да търпи никакви глупости от страна на този човек. Лилавата подутина под окото му и това, че знаеше как я е получил, му даваха неоспоримо

предимство.

– Дошъл съм да я отведа у дома.

– Така ли?

– Горкото момиче не бива да излиза навън само.

– Така ли?

– Затова – продължи сър Джордж заплашително, – ако обичате, доведете я, господин Слингсби.

Уилфред Слингсби разсъждаваше хладнокръвно по време на размяната на тези реплики и сякаш съзря начин да си върна поне нещичко, колкото и малко да е. Насили се да се усмихне победоносно.

– С радост бих я довел, както се изразихте, но нея я няма.

– Тя влезе тук.

– Точно така, но после излезе. Каза, че я боли глава, и аз я освободих за следобеда.

– Но аз наблюдавах входа, тя не е излизала – възпротиви се Пилбийм.

– Да – намеси се сър Джордж, – как ще обясните това?

– Ако желаете, претърсете помещенията. Ето ключовете от касата, чекмеджетата на бюрото не са заключени. Кошчето за боклук, както виждате, е празно. Предполагам – продължи той, озарен от решението на загадката, която го измъчваше, – че е излязла през онази врата, която води към задния изход. Вече трябва да си е у дома.

– Какъв е адресът ѝ?

– „Райска разходка“ № 7 Ърлсфийлд – побърза да отговори господин Слингсби.

Мястото не беше избрано случайно. Улица „Райска разходка“, Ърлсфийлд, се намира в една изключително неприятна част на Лондон, където съвсем наскоро се бе разиграло зрелищно убийство. Господин Слингсби хранеше надеждата, че ако обитателите ѝ нямат в този момент по-полезно занимание, може да насочат касапските си умения към неговите посетители.

– Благодаря – каза сър Джордж.

– За нищо – отвърна господин Слингсби.

– Много сме ви задължени – добави Пилбийм.

– Моля – отговори господин Слингсби.

Посетителите си взеха шапките. След като вратата зад тях се затвори, върху изопнатото лице на господин Слингсби се появи нещо, почти наподобяващо щастлива усмивка.

Глава 10.

Преследването продължава

1.

Безсърдечие то на природата в мигове на човешко страдание е коментирано толкова често от поети и други възвишени люде, че се е превърнало в клише. Ако природата имаше сърце, на другия ден след посещения то на сър Джордж Пайк и младия му помощник в кабинета на Уилфред Слингсби мрачните небеса щяха да плачат безутешно. Вместо това се случи най-топлият ден в Лондон от края на миналото лято. Тилбъри стрийт, чиито обитатели явно продължаваха да варят зеле, се давеше в слънчевия пек, конете клюмаха, запъхтени яки мъжаги брояха минутите до отварянето на кръчмите. Тротоарът пред Тилбъри хаус беше добил златист оттенък, врабчетата се наслаждаваха на топлината и весело чуруликаха, докато обядваха в канавките. С една дума, природата сияеше.

Но както бе загатнато в уводните думи, на Тилбъри стрийт имаше и разбити сърца. Първото бе на Пърси Пилбийм. В безрадостния половин час преди обяда го налегнаха особено нерадостни мисли. От всички скръбни словосъчетания в устното и писменото слово едно от най-безутешните е: „а можеше да стане“. Мисълта как пропусна на косъм шанса на живота си, кълвеше душата му като лешояд.

Ако Флик не се беше показала толкова неуловима, какъв успех щеше да бъде! Сър Джордж щеше да го похвали, а и от благоприличие едва ли би пропуснал този път чувствително да му увеличи заплатата. А сега...

Присъща за наполеоновците особеност на характера е, че изискват от подчинените си успех и нищо друго. Доближаването на косъм до победата изобщо не качва акциите. Обратно, обезценява ги. Пилбийм бе наясно, че нямаше да падне толкова ниско в очите на сър Джордж, ако изобщо не беше откривал дирите на Флик.

На улица „Райска разходка“ № 7, Ърлсфийлд, след дълго и скъпо пътуване с такси се натъкнаха на вонящ дюкян за птици и змии, собственост на мърляв старец веселяк със сиви мустаци и кепе, който отвърна на въпросите им за Флик с подканяния да разгледат стоката му. Сър

Джордж разчете думите му като подозрително увъртане и всъщност идеята да седнат и да почакат бе негова. Споменът за това бдение болезнено пареше душата на Пилбийм, а видът на дългата зелена змия, която тръгна да се навива в скута му, щеше да го преследва до гроб.

Накрая и двамата почти едновременно прозряха, че господин Слингсби с присъщата му подлост ги беше пратил на грешен адрес, и си тръгнаха, преследвани по петите от собственика на магазина, който настояваше да им продаде с отстъпка един папагал. Последното, което видяха от него, преди да извървят пътя си сред местните убийци и да се завърнат към цивилизацията, бе как стои на улицата с папагала на рамо и решително сваля цената.

От този миг насетне сър Джордж стана свадлив. Пилбийм въздъхна. Обидно му беше, че го коряха, без да е виновен. Твърдението на сър Джордж, че и малко разум би бил достатъчен, за да се разбере, че човек като Слингсби с едно насинено око, а другото – искрящо с чист измамнически блясък, разбира се, ще ги прати на погрешен адрес, му се стори неоснователно. Все пак провалът си е провал, а в Тилбъри хаус той се наказваше.

Захвана се с една статия за източниците на зараза в Уест енд – днес беше сам в редакцията, Родерик отсъстваше по болест, – когато влезе момчето в ливрея с бележка.

– Един гусин иска среща с вас, сър.

Пилбийм пое бележката с безразличие. Странанията бяха охладили устрема и плама му, искаше му се да е сам в този тъжен час и дори помисли да каже на момчето да предаде, че е излязъл. След това очите му попаднаха на името върху листчето: Джъдсън Коукър.

Нещо в ума на Пилбийм се размърда. Коукър? Откъде му беше познато това име? Коукър? Защо тези две прости срички му се струваха важни? Коукър?

Ахна, поразен от внезапно пронизалото го предусещане за откриваща се възможност. Спомни си. „Довиждане, господин Коукър“ – това бяха последните думи, които онова проклето момиче – кавалерското му отношение към Флик се бе поизпарило напоследък – изрече, преди да влезе в сградата. „Довиждане, господин Коукър.“ После я попитаха ще дойде ли на вечеря и тя отвърна „Разбира се“. Какво друго можеше да означава това, освен че имаше навика често да вечеря с този господин Коукър?

– Как изглежда? – изрева Пилбийм.

Момчето в ливреята се сепна. Не беше обичайно редакторският екип на „Светски клюки“ да изисква устни портрети на посетителите.

– Ами, човек – уклончиво отговори то.

Пилбийм разбра, че разпитът на този ненадежден свидетел би бил чиста загуба на време. Колкото и рядко срещано да беше името Коукър, той не се осмеляваше да се надява, че може да е същият човек. Ала все пак докато чакаше и нервно подръпваше мустачките си, надеждата не го напускаше. И когато вратата се отвори, обзе го такъв пристъп на въодушевление, че сърцето му почти спря. Сбъднал се бе шанс едно на милион. Същият този Коукър стоеше вчера на Сейнт Мери екс.

– Влезте, влезте – почти изпаднал в екстаз, покани той посетителя.
– Ще седнете, нали?

– Благодаря – сърдечността му пообърка Джъдсън, но пък го и зарадва. Мисията му започваше да изглежда не толкова неосъществима.

Снощи Флик им разказа как я бе преследвал Пилбийм и как тя се бе изплъзнала. Разказа го несъмнено живо и вълнуващо, но Джъдсън се въодушеви преди всичко от откритието, че Родерик не е единственият редактор на „Клюки“. Познанията му за вътрешната организация в редакциите на седмичните вестници бяха слаби и досега си мислеше, че единственият човек, към когото можеше да се обърне, за да се поправи грешката с Тоди ван Райтър и „Копринените“, е оня нещастник, дето се опита да разбие главата на Бил. А от такъв човек беше безнадеждно да търси справедливост. Откритието, че Родерик има партньор, променяше нещата.

Той, разбира се, бе зареден с изключителна предпазливост. Предпазлив човек беше Джъдсън. По никакъв начин, мислеше си той, не бива да изпуска и дума, която да го свърже с Флик. Както разбра от разказа на Флик, Пилбийм я бе преследвал съвсем любителски. Седна, развеселен от мисълта колко ли би дал редакторът, ако узнаеше, че преследваното от него момиче идва всяка вечер в апартамента, където живее посетителят му.

– С какво мога да ви бъда полезен? – любезно попита Пилбийм.

– Ами, става въпрос за следното – започна Джъдсън. – Преди няколко седмици публикувахте във вашия вестник статия...

Пилбийм си погледна часовника:

– О, не знаех, че е станало толкова късно – възкликна той. – Вие не сте обяждали, нали?

– Не – отвърна Джъдсън, изпълнен с неочаквана надежда. И в най-смелите си мечти не бе предвиждал такъв късмет.

– Какво ще кажете да излезем да хапнем? Виждам, че имате да ми кажете интересни неща, можем да си поприказваме на масата.

– Да! – въодушеви се Джъдсън. – Да, наистина можем!

– Вие сте американец, нали?

– Да.

– Тогава да отидем в „Чешърско сирене“. Заслужава си. Надявам се, че не сте въздържател, нали?

– Не! – изпищя Джъдсън.

– Попитях, защото там поднасят един много специален порт...

– Портвайн! – промълви Джъдсън.

– Тъмнозлатист.

Очите на Джъдсън за миг се затвориха в молитвен екстаз.

– Водете ме – произнесе той с тихо благоговение.

Странно е доколко различни могат да бъдат мненията за един и същ човек. В Лондон десетки хора не обичаха Пилбийм. Ако например попитате Уилфред Слингсби какво мисли за мозъка на „Светски клюки“, няма да му стигне и час, за да ви отговори, като малко от коментарите му ще са подходящи за печат. А на Джъдсън Коукър той се стори един от най-приятните младежи, които е срещал през живота си.

Историческата таверна „Чешърско сирене“ много допадна на Джъдсън. Вярно, че не прояви особен интерес към бележитите ѝ посетители в миналото, че почти не погледна към стола на доктор Джонсън, но пудингът с дробчета от чучулига – известният специалитет на заведението, – полят с няколко халби отлежало тъмно пиво, пробуди благодарствен отклик в дълбините на душата му. Още преди пристигането на тъмнозлатистия портвайн Джъдсън вече изпитваше известна трудност да се подсеща, че мъжът с леко замъглените очертания срещу него не е доверен приятел от детинство.

При това освен с портвайн и отлежало пиво Пилбийм изцяло спечели Джъдсън с проявеното разбиране по въпроса за „Копринените“. Станала е, съчувствено заяви Пилбийм, недопустима грешка. Но разумен човек като Джъдсън ще разбере колко трудно е изцяло да се предпази вестник като „Светски клюки“ от подобни, макар и редки грешки. („Разбира се, разбира се!“) Каквото и да се прави, от време на време се промъкват. („Точно така!“) И, разбира се, грешката трябва да бъде поправена още в следващия брой.

– Много мило от ваша страна – разнежи се Джъдсън.

– О, няма нищо, няма нищо!

– Така си е.

– Не, не.

– Така е, така е!

– Нищо подобно.

– О, така е, така е! – още по-енергично настоя Джъдсън. Пресуши чашата си и впери облени в обич очи в този толкова мил господин.

– Аз сам ще напиша статия – рече Пилбийм, – за да поправим нещата. И за да не стават повече грешки, предварително ще ви изпратя коректурите.

– Как така?

– Коректурите.

– Не, благодаря! – широко и великодушно махна с ръка Джъдсън. – Не искам никакви коректури. Стига ми вашата дума.

– Коректурите на статията – обясни спокойно Пилбийм, – за да можете да я видите, преди да се появи.

– Ооо!

– Къде да ги изпратя?

– В Мърмонт меншънс № 9, Батърси.

– Чудесно! А сега – продължи Пилбийм, вдъхновен от успеха си, – моля ви, разкажете ми всичко за „Копринените от Пето авеню“. Не мога да си представя как ви е хрумнала тази идея...

Пилбийм се раздели с Джъдсън пред „Чешърско сирене“ малко след два часа и се завтече зачервен и възбуден по Флийт стрийт към Тилбъри хаус. Паркираната до тротоара лимузина на сър Джордж го извести, че работодателят му се е върнал от обяд. Качи се право в кабинета на четвъртия етаж.

– Е, и? – попита сър Джордж.

Приемът бе хладен, но Пилбийм и не очакваше друго. Ето сега, каза си той, ще разчупим ледовете.

– Страхотни новини, сър. Открих къде можем да хванем дирята на госпожица...

Настъпи неловко мълчание. Пилбийм бе забравил името, сър Джордж – също. След кратък размисъл вождът реши да бъде откровен.

– Вероятно ще е по-добре да ти кажа, Пилбийм, сигурен съм, че ще приемеш информацията с най-строга конфиденциалност.

– Разбира се, сър.

– Момичето е моя племенничка.

– Така ли! – Пилбийм направи опит да вкара нотка на изненада в гласа си.

– Моята племенничка – мрачно повтори сър Джордж.

– Тогава съм особено щастлив, че я открих – самоотвержено отвърна Пилбийм.

– Намерил си я!

– Ами – поправи се Пилбийм, – открих едно място, където тя явно ходи всеки ден.

Разказът му се отличаваше с безупречното умение на човек, свикнал да напъхва пороците на големия град в колона и четвърт. Сър Джордж го изслуша съсредоточено.

– Пилбийм, от самото начало знаех, че мога да разчитам на теб.

– Много мило от ваша страна, сър.

– Уча младите си служители да са умни, а ти си най-умният. Можеш да занесеш тази бележка на касиера.

– Ще я занеса – отвърна Пилбийм разпалено, прибирайки бележката в джоба си. – Благодаря ви.

Сър Джордж се изправи.

– Ще отида веднага в Мърмонт меншънс. Ще се видя с този Коукър...

– Не мисля, че ще си е у дома още известно време – отбеляза Пилбийм. – На тръгване спомена нещо за дрямка в парка.

– Тогава ще го чакам. И когато го дочакам – закани се самонадеяно сър Джордж, – няма да търпя глупости.

2.

Една мощна кола стоеше пред Мърмонт меншънс, когато сър Джордж пристигна в епицентъра на бурята. Младеж с приятно лице и внушителна физика пушеше цигара в нея, подал крака през отворената й врата. Младежът наблюдаваше как сър Джордж слиза и тръгва към входа. Нямаше спомен някога да го е виждал, нито пък той изглеждаше познат на по-възрастния мъж. И все пак двамата се бяха срещали при драматични обстоятелства.

Сър Джордж огледа сградата. Шофьорът му го увери, че това е Мърмонт меншънс, но при вратата нямаше табела, за да го докаже. Той реши да потърси и друго мнение.

– Търся Мърмонт меншънс, Батърси – каза той.

– Това е – рече услужливо младежът.

– Благодаря.

– Няма защо. Приятен ден.

– Благодаря – отвърна той и влезе.

Младежът, който явно чакаше някого, пак обърна глава към улицата. Девойка с прекалено широко палто от тюленска кожа приближаваше забързано по тротоара. Шофьорът на сър Джордж я следеше одобрително с поглед иззад волана. Явно си падаше по хубави жени, а дори широкото палто от тюленска кожа не можеше да скрие красотата на Флик.

– Ето ме. Нали не се забавих? Какво ще кажеш за палтото?

– Бива си го – отвърна Бил.

– Глупости, отвратително е. Но това беше единственото топло нещо, което намерих. Взех го назаем от хазайката.

Тя се качи в колата и се настани удобно.

Идеята да наеме кола и да изведе Флик на разходка извън града озари внезапно Бил, докато обядваха заедно на Шафтсбъри авеню – район, сякаш достатъчно отдалечен от опасната зона, претърсвана от сър Джордж и помагачите му. И двамата решиха, че ще е глупаво да пропускат такъв чудесен ден. Още повече че Бил бе свикнал да кара кола и от няколко дни го сърбяха пръстите да хване волан. Изпрати Флик до апартамента ѝ за топла дреха, докато осигури кола за следобеда.

– Къде искаш да отидем?

– Много е хубаво в Хиндхед.

– Добре. Как се стига дотам?

– И, разбира се, навсякъде надолу по реката също е чудесно.

– Ти избираш.

Но не им бе писано този следобед да стигнат нито до величествените хълмове на Хиндхед, нито до някой от сребристите брегове на Темза. Докато Флик се чудеше накъде да поемат, събитията отнеха правото ѝ да решава. Както си стоеше спокойно облегнат, Бил се стресна от тихия ѝ писък и когато вдигна очи, видя Флик ужасено вторачена в нещо зад гърба му. Обърна глава и видя, че възрастният господин, който го беше попитал за Мърмонт меншънс, сега излизаше от входа.

– Бързо! – задъха се Флик. – По-бързо!

Макар и не свръхинтелигентен, Бил разбра, че не е времето сега да задава въпроси. Мигом запали колата и потегли. Чуха зад гърба си яростен рев и видяха възрастния господин да подскача като обезумял по тротоара.

Сър Джордж дълго натиска звънеца на номер девет. Явно нямаше никой и той реши, че ще е по добре да слезе долу в колата, за да изчака, колкото е нужно. Долу зърна Флик и също както Пърси Пилбийм преди него реши, че в края на краищата провидението не оставя без защита

добрите хора. Едва когато я видя стремително да се отдалечава, разбра, че късметът му не е бил толкова голям.

В първия миг сър Джордж напълно изгуби самообладание, разкрещя се, заподтичква по тротоара. Едва когато колата на Бил отмина на двайсетина метра и продължи бързо да се отдалечава в западна посока по Принс ъф Уейлс роуд, се сети, че и той разполага с кола и че преследването на колела има известни предимства пред гоненето пеш. Замаха като вятърна мелница към шофьора си.

– Ей! Тук! Бригс! Идвай, глупако!

Шофьорът натисна с достойнство стартера. Спря до своя кипящ от възмущение работодател. Сър Джордж се напъха и с две ръце зажестичулира напред към Албърт роуд, зад чийто ъгъл Бил и спътничката му току-що се бяха скрили с доста висока скорост.

– Prrr – клокочеше сър Джордж.

Шофьорът сдържано докосна шапката си. Предполагаше, че работодателят му желае да следва другата кола, но това не го развълнува. Доста повече бе нужно, за да се развълнува Огъстъс Бригс.

3.

– Това беше вуйчо Джордж – промълви Флик.

Бил и сам се бе досетил. Кимна и погледна през рамо.

– И все още е – отвърна кратко и натисна газта. Профучаха по моста Албърт.

Глава 11.

Краят на преследването

1.

Подгонят ли те, инстинктът ти подсказва да бягаш. За десет-петнайсет минути цялото същество на Бил бе завладяно от желанието да се откъсне от преследвачите и той здраво бе настъпил с големия си крак педала за газта, без да обръща особено внимание на изразителните реплики, набързо изказвани от пътните полицаи, които срещаша тук-там из криволичещите улички.

Ако изобщо имаше друго в главата му освен чисто първичното желание за по-бързо придвижване, то беше радостта, че бе наел наистина мощна кола. Сякаш нещо го беше предупредило да не приема чудатите стари реликви, които му пробутваха отначало, а да остане непреклонен, докато не му предложиха истинска кола. Един поглед към двигателя бе достатъчен за набитото му око, а настоящите събития потвърждаваха правилността на преценката му. Летеше плавно и леко по асфалта като криволинейна кола.

Прехвърчаха през Челси ембанкмънт, профучаха по Оукли стрийт и след завой наляво по Фулъм роуд поеха – макар че Бил не го осъзна – по същия път, по който двамата с Джъдсън преследваха в онази вечер Родерик до Уимбълдън комън. На Пътни хай стрийт се пооткъснаха, когато лимузината на сър Джордж бе спряна точно на моста от един натоварен с бира камион, без шофьорът Бригс да трепне за разлика от работодателя му. Имитирайки genialната тактика на преследвания заек, Бил пое по Лейси роуд към Чарлуд роуд, зави отново по Фелшъм роуд и след като пак мина по моста Пътни, профуча по Фулъм палас роуд, за да се навре в суматохата на Кинг стрийт, Хамърсмит. Тази маневра би могла да реши проблема, но колкото и недосяган да бе, Огъстъс Бригс не бе лишен от проницателност и на гара Хамърсмит Бил с досада установи, че лимузината, изпреварвайки ловко един камион, отново е зад тях.

Бил реши да изясни положението:

- Какво, по дяволите, правим?
- Това е вуйчо Джордж!
- Знаем. Но защо бягаме?

– Защото не искам да ни хване!

– А защо?

Въпросът за миг лиши Флик от дар слово. Бил запълни паузата със задминаването на автобус и рязък завой по Адисън роуд.

– Какво искаш да кажеш? – заекна Флик.

– Какво ще направи – въртна Бил волана, за да предотврати едно убийство, – ако ни настигне?

Това бягство от някакъв човечец с двойна гуша, когото би могъл да повали с един пръст, не допадаше на гордия му дух. Стопроцентово бе уверен, че стигне ли се до схватка, за броени минути ще обезвреди сър Джордж и в добавка Бригс. Казано на езика на сър Айзък Булет – ще ги размаже и двамата. А той бягаше из цял Лондон като нечистия дух от Псалмите. Честта на фамилията Уест възропта.

– Какво, за Бога, може да направи? – настоя отново. – Не може да те върже и да те завлече вкъщи против волята ти!

– Така е – отвърна Флик, – но просто не мога да се изправя срещу него.

– Защо? – продължи Бил, като за малко не съкрати броя на младото население на Ладбрук гроув с една единица.

– Ти не познаваш вуйчо Джордж – поклати глава Флик. – Толкова е властен...

– О, я стига! – възпротиви се Бил.

– Нямах представа какъв е. Като се вторачи в теб и ти каже да направиш нещо, просто го правиш. Винаги, като ме гледа, се чувствам като заек пред змия.

– Как така като заек пред змия? – зачуди се Бил.

– Ами хипнотизирана. Ако онази вечер вратата ми не беше заключена и той бе влязъл и ме бе зяпнал, сигурно щях да загубя ума и дума и кротко да сляза долу на вечеря, вместо да хукна да бягам. Настигне ли ни, няма да имам сили да му противостоя и ще трябва да се върна с него.

– Глупости! Я се дръж!

– Просто ти казвам какво е положението...

В редица отношения Бил беше обикновен човек, но вече бе живял достатъчно на този свят, за да е наясно, че женските приумици трябва да се уважават, колкото и абсурдни да изглеждат на един здравомислещ мъж. При това, макар и само донякъде, можеше да влезе в положението на Флик. Преди да му свикне, по подобен начин му действаше Риджуей, собственият му прислужник. Риджуей имаше ненаатрапчиви, но твърди

възгледи за вратовръзките и шапките и неведнъж, както си спомняше Бил, бе налагал предпочитанията си на човека, който му плащаше надниците. Никой не може да оспорва силата на характера. Щом Флик се чувстваше по този начин с вуйчо си Джордж и плахо се свиваше при мисълта за евентуална среща с него, значи трябваше да се отърват от вуйчо и Джордж, ако ще да изцеди последната капка бензин от резервоара.

Бил отново зави на изток. От този момент напълно изгуби представа накъде отива. Бе пропаднал в големия Лондон като героиня от мелодрама. Простичката му тактика се състоеше в това да влиза във всяка улица, която изглеждаше достатъчно празна, докато зърнеше друга като нея. Лимузината го следваше неотстъпно. Не, нямаше да може да се отърве от нея сред уличното движение. В този миг най-неочаквано къщите взеха да оредяват и той развълнуван откри, че все пак и този разпрострян навред град имаше край.

Толкова усърдно беше въртял волана, че макар да бе тръгнал по Портсмут роуд, сега се насочваше към Хартфордшир. Скоро трамваите и цялото лондонско движение останаха зад гърба им.

– Сега ще им покажем! – стисна зъби Бил.

Въпреки че колата беше под наем, в хода на това напрегнато преследване я бе заобичал като свое дете. Биваше си я машинката, явно съвсем наскоро пипната от умели ръце и за да даде всичко от себе си, се нуждаеше точно от широкия път, открил се сега пред тях. Една кола с дух копнее за пространство и когато Бил за пореден път натисна газта, ревят на мотора прозвуча като радостен смях. Стрелката на таблото отскочи бързо нагоре.

– Що не се гръмнете! – изръмжа Бил през рамо към следващата ги лимузина.

Огъстъс Бригс сякаш чу предизвикателните му думи. Но той беше професионалист и по правилата на гилдията си позволи само бегла доволна усмивка с крайчеца на устните. Представата, че един „Кардинал сикс“ може да остави в прахта неговия ненадминат „Браун-Уиндзор“, предизвика в него насмешливо презрение. Лимузината така рязко отскочи напред, че една кокошка, тръгнала спокойно да пресича, трябваше да предприеме бързи действия в последната секунда, за да спаси скъпоценния си живот.

Минаха през Ню Барнет, Хадли Уд, Потърс Бар и Саут Мимс и стигнаха до град Хатфийлд. Извън Хатфийлд, малко преди Брокет Хол, дългото преследване стигна до внезапен край.

Много подла беше тази лимузина. Бил даде още газ. Но едно хладно предчувствие за поражение вече помрачаваше въодушевляването му. Май колата отзад имаше достатъчно мощност, за да стопи разстоянието. Той упорито смущкваше „Кардинал сикса“, за да достигне дори непомисляна от производителя му скорост, когато злополуката, която от известно време човъркаше подсъзнанието му, се случи.

Чу се силен гръм. „Кардинал сиксът“ се завъртя бясно и за миг Бил изпусна волана. Когато успя да изправи колата на пътя, разбра по якото друсане какво се бе случило. В най-напрегнатата част една спукана гума го вадеше от състезанието.

Трагедията се разигра точно срещу спретнатата портичка на една спретната къщурка, скрита зад ограда от жив плет. Бил удари спиращки и погледна назад. На двеста-триста метра зад тях лимузината приближаваше с пълна скорост. Грабна Флик за ръката. Нямаше време за губене.

– Хайде! – извика той, двамата изскочиха и влетяха през портичката.

Градината, в която се озоваха, бе от онези резервати, в които всеки лист и венчелистче недвусмислено говорят за любящ стопанин. Спретнати колчета крепяха спретнати растеница. Спретнати пътечки се виеха сред спретнати цветни лехички. От такива градини безцеремонните охлюви се оттеглят засрамени и изчервени, разбирайки, че са на свещена земя. Гледката би трябвало да вдъхне и на човешките нашественици Бил и Флик същото страхопочитание.

Но Бил и Флик бързаха, а когато бързаме, забравяме по-добрата половина от себе си. В този лабиринт от цветни лехи беше трудно да не излизат от пътечките. Стиснал Флик за ръката, Бил изтича напярко до един храст, който сякаш предлагаше поне временно скривалище.

От прозореца на приземния етаж едно изкривено пурпурно лице ги наблюдаваше с изражение на чистосърдечна ненавист. Две обезумели ръце блъскаха бясно по стъклото. Протестен вой като на измъчван демон стигна до ушите им, приглушен и все пак ужасяващ.

Не спряха нито за извинение, нито за обяснение. Ръка за ръка прегазиха през лехите и стигнаха до храста. Мушнаха се зад него само миг преди да видят как сър Джордж на свой ред влита като снаряд през портата.

2.

Инцидентът предизвика у сър Джордж Пайк подчертано злорадство. Видя в него справедливо възмездие за подлечите. Случката толкова го възбуди, че той отново се поддаде на непреодолимия си устрем и вместо да изчака да бъде закаран до мястото, заудря заплашително по стъклото, което го отделяше от шофьора, и изскочи от лимузината още двайсетина метра преди мястото на злополуката. Дългото физическо бездействие бе напрегнало нервите му и той нямаше търпение да действа. Тичаше покрай плета с всичката бързина, която разрешаваха късите му крачка.

Беше прегазил наполовина през цветните лехи, следвайки ясно очертаната дияра на своя дивеч в рохкавата пръст, когато гръмовен отчаян рев го накара да спре.

– Стой! Какво правиш, дяволите да те вземат... такъв!!!

Видя един едър мъж с бледомораво лице в костюм за голф да ръкомаха застрашително от стълбите на къщата.

– ...!...!...!!! – натъртено изрази мъжът мнението си.

Сър Джордж бе така погълнат от преследването, че е съмнително дали тези прости, макар и изразителни слова можеха да го накарат да спре. Говорещият употреби две прилагателни и един глагол, които сър Джордж не беше чувал през живота си, но не интересът към значението им го накара да застине на място. Спря го внезапната поява иззад храстите на втори мъж в панталон от рипсено кадифе, особено респектиращ с голямата застрашително изглеждаща вила в ръката си, и – сякаш това не стигаше – придружен от мършав пес с неспокоен характер, който се приближи и взе безшумно да души пищялите на сър Джордж. Сър Джордж погледна песа и песът погледна сър Джордж, използвайки за целта кръгло червено око. Дори в спящо състояние не би могъл да бъде наречен красив, а сега изражението му бе определено отблъскващо с тази негова леко повдигната бърна, открила голям бял зъб. Колкото и спешни да бяха ангажиментите на сър Джордж, той реши да поостане.

Мъжът в костюма за голф се приближи.

– ...!...! – започна той, обогатявайки речника на сър Джордж с ново съществително.

Собственикът на спретнатата къщурка и градинка, макар да напомняше с вида и държанието си пенсиониран индийски полковник от старата школа, всъщност се занимаваше със съвсем други неща и,

технически погледнато, дори беше миролюбив човек. Това бе самият Монтагю Грейсън, известният автор на ведри оптимистични романи, и многобройните му читатели щяха да останат направо шокирани, ако можеха да го видят в настоящото му състояние. Но пък ако бяха запознати с фактите, трудно биха отrekli, че гневът му е основателен.

Най-сигурно може да събуди спящия у всеки от нас дявол борбата с дълга глава на ведър оптимистичен роман. Почти от три часа Монтагю Грейсън се гърчеше в кабинета си като прокълната душа, опитвайки се да вплете ексцентричен хумор и нежен патос в уводната сцена на новата си книга. И когато, поглеждайки за стотен път през прозореца, видя Флик и Бил да газят любимите му цветни лехи, цялата ненавист към героя и героинята моментално се пренесе върху двойката нашественици. Не беше и помислял, че е възможно толкова да мрази някого, докато на излизане от къщата не съзря сър Джордж. Тогава в миг осъзна, че изпитаното към Флик и Бил чувство е било само бледо въведение в омразата. Ако Монтагю Грейсън беше Данте, щеше начаса да се втурне да пише нов вариант на „Ад“, в който сър Джордж да се пържи в средата на най-долния кръг. Но понеже не беше, се задоволи да изхвърчи, преливащ от напрегнати до опасна степен чувства.

– Аз... на теб!... Ти... такъв...! – крещеше бившият ведър и оптимистичен автор, надвесен над сър Джордж като буреносен облак. Тук трябва да споменем като допълнително извинение за раздражителността на господин Грейсън обстоятелството, че сутринта не му бе вървяло на голф. – Какво, да ти..., си тръгнал да правиш?

Сър Джордж събра колкото достойнство можа пред лицето на песа, който само чакаше насърчаваща дума от господаря си, за да даде воля на най-лошото в себе си.

– Племенницата ми... – измънка той.

– Нахлуваш тук и ми тъпчеш лехите...

– Съжалявам...

– Каква полза от съжаленията ти?!

– Позволете да ви обясня, племенницата ми...

– Ще те накълцам и ще ти разхвърлям мръвките под розовите храсти!

Мъжът с вилата, пламенен поддръжник на всяко начинание, насочено към добруването на цветята, закима в знак на одобрение. Кучето дишаше астматично.

– Ако разрешите да ви обясня, сър...

– Да обясниш! Какво има да ми обясняваш? Това е нечувано!

– Аз...

– Погледни лехите! Целите си ги изровил с дяволските си копита!

– Племенницата ми...

От храста Бил и Флик дочуваха само белетристичната част от диалога, но и това стигаше, за да ги накара да се запромушват възможно най-бързо нататък. Уважението към чуждата собственост е дълбоко вкоренено в повечето от нас и срамът от извършеното престъпление вече им тежеше. Газенето на нечии цветни лехи автоматично връща стрелката на часовника назад и отново ни прави деца, тъй че докато се измъкнаха, Флик и Бил се чувстваха десетгодишни. Такова провинение водеше до лишаване от сладко за следобедния чай и те дълбоко съзнаваха колко лошо са постъпили. Едва когато храстите опряха в нисък жив плет и двамата се озоваха на осеяна с овце ливада, чувството за вина ги напусна, заменено от въодушевление. При очертаващия се развой на разговора между сър Джордж и господин Грейсън имаше вероятност преследвачът им да е зает малко по-дълго.

– Внимавай! – извика Флик и се хвърли на тревата.

Бил последва примера ѝ, сякаш му се подсякоха краката.

– Какво има още? – изохка той.

Флик посочи с ръка. Над плета, ограждащ ливадата, се виждаше силуетът на лимузината. На фона на бледото небе вътре като паметник изпъкваше торсът на Огъстъс Бригс. Огъстъс седеше като истукан, със спокойствието на човек, който може по желание да изключва ума си и да не мисли абсолютно за нищо. Само димът на залепнала за долната му устна цигара издаваше някакъв живот.

Бил огледа Огъстъс. Мислеше трескаво. Дързък стратегически план се оформяше в главата му. В този миг щастието му изпрати съюзника, от когото се нуждаеше. Недалеч от тях стоеше и ги наблюдаваше с по детски откровен интерес едно момче.

– Здравсти – усмихна се Бил предразполагащо.

– Здравсти – съдържано отвърна момчето, сякаш искаше да каже, че нищо не обещава.

Изглеждаше посърнало и спънато, сякаш животът му тежеше. Едва ли не целият всемир тегнеше на плещите му.

– Искаш ли да спечелиш половин کرونا?

– Къде е?

– Ето я.

– Да – съгласи се момчето след критичен оглед на монетата.

– Виждаш ли колата? – посочи Бил.

– Да.

– Ако ти дам тази монета, ще отидеш ли от другата страна на пътя, за да я замеряш с камъни?

– С камъни?

– С камъни.

– Искате да замерям с камъни тази кола?

– Да, нея – търпеливо потвърди Бил.

– И ще ми дадете монетата?

– Ето я.

Допреди миг дори мисълта, че това дете може да се усмихва, изглеждаше невъзможна, но сега лицето му сякаш се сцепи на две. Широка усмивка зейна под чипия нос. То начаса излезе от вцепенението си при изумителната идея да му бъде платена огромна сума, за да се отдаде на любимия си спорт. Грабна монетата, захапа я, пхна я в устата си на сигурно място и тръгна. Мързеливо прекоси ливадата и за минута, проточила се цял век, се възцариха тишина и спокойствие. Овцете пасяха, птиците чуруликаха, Огъстъс Бригс пушеше цигарата си на предната седалка на лимузината.

После данданията започна.

Каквото и да говореше видът му, Огъстъс Бригс не беше дал съвсем пълна почивка на ума си, докато седеше зад волана, всмуквайки доволно от евтината си цигара. Може да се каже дори, че мисълта му работеше доста съсредоточено, насочена към съвета, получен тази сутрин от иконома за утрешното надбягване в Хърст парк. Икономът, този информиран човек, му бе препоръчал инвестиция на Сапунения Сам и колкото повече обмисляше перспективата, толкова по-обещаваща му изглеждаше. На практика бе сигурно, че утре по това време ще е по-богат с десет шилинга.

Упоен от перспективата, Огъстъс Бригс изгледа почти доброжелателно момчето, което пресичаше пътя. По правило не обичаше момчетата, но сега в благото си настроение не се подразни. Нямаше да го осиновява, но засега не мислеше и да го шамаросва. Просто го изгледа снизходително как изчезва през плета, и се завърна към мислите си. Два шилинга на Сапунения Сам при пет към едно...

Нещо изсвистя и изгърмя в тавана на колата. За миг Огъстъс Бригс остана с отворена уста. После проточи врат и установи, че наистина ставаше въпрос за камък. В следващия миг зърна надничаша над плета ухилена физиономия.

– Ммамк...! – възкликна Огъстъс.

Междувременно втори камък достигна целта. Шофьорът не беше човек на дълбоките чувства. Към повечето явления в света се отнасяше с пълно безразличие. Игликата по брега на реката беше просто иглика по брега на реката и нищо повече. Свята и гореща страст изпитваше единствено към боята на колата си. От ударите с камъни по лъскавия таван го заболя повече, отколкото ако го бяха уцелили по главата. С кратък яден рев изхвърча от колата, метна се през пътя и отприщи порой от красноречие.

За зла участ плетът, както установи, представляваше непреодолимо препятствие. През такъв плет момчетата се промушват като змиорки, но тръгне ли да ги гони, един шофьор непременно ще си съдере униформата. Наложил му се да си остане при словото. И докато изричаше на висок глас опис – неизбежно непълен, тъй като го съставяше в момента, и все пак внушителен – на онова, което възнамеряваше да стори на момчето, ако го хване, Бил и Флик се измъкнаха безшумно от засадата си.

Стреснат от шума на двигател, Огъстъс се обърна. Колата бързо се отдалечаваше със съвсем неупълномощен водач зад волана.

3.

Първото, което Бил направи след завръщането си в Лондон, бе да остави колата, следвайки напътствията на Флик, пред къщата на сър Джордж на Манчестър скуеър. Нямаше желание да добави и кражба към другите покушения срещу джентълмена. После спря такси и заведе Флик на вечеря. Чувстваше нужда да се освежи след събитията, а и на двамата им бе ясно, че възникналата ситуация изисква неприбързан и трезв анализ.

– Просто не мога да проумея как вуйчо ти – започна той, след като келнерът ги остави сами на масата в тихия ъгъл – е открил, че може да си в Мърмонт меншънс. Защото очевидно не минаваше случайно оттам?

– Май че така излиза. По никаква друга причина не би стъпил в Батърси.

– Във всеки случай вече знае къде да те търси. Въпросът е какво ще правим отгук нататък?

Флик чертаеше фигурки по покривката с вилицата. Тя огледа постепенно изпълващия се ресторант. В Холи хаус бе водила затворен живот с редки вечери навън в общоприетите островчета на охолството като „Риц“, „Кларидж“ и „Карлтън“. Този вид места ѝ бяха непознати. Какви

ли бяха хората по масите наоколо? Бил повтори въпроса си.

– Какво ще правим?

– И аз се чудя – отвърна Флик, но с известна вялост, тъй като преследването бе поизчерпало емоциите ѝ. Не ѝ се говореше за сериозни неща и насочи вниманието му към ресторанта: – Как му е името на това място?

– „При Марио“ – осведоми я Бил.

– Защо избра него?

– Помислих си, че е най-малко вероятно в него да срещнем вуйчо ти Джордж. Със Слингсби обядвахме тук. Защо? Не ти ли харесва?

– Да, мисля, че е... О!

Тя гледаше към вратата и той видя как лицето ѝ, позаруменяло от храната, отново пребледня. В широко отворените ѝ очи се изписа искрен ужас и за миг през ума му мина абсурдната мисъл, че сър Джордж може да се е появил и тук като от шапката на фокусник. Обърна се и за свое успокоение видя, че го нямаше. Един посетител прекосяваше салона в търсене на маса, но не беше сър Джордж. Беше млад мъж в карирано палто, с черна коса, разкрасен, ако можем така да се изразим, с някакво подобие на мустаци върху горната устна. Бил не помнеше да го е виждал, затова погледна Флик въпросително. Тя беше станала още по-бледа.

– Видя ли? – прошепна тя.

– Какво да видя? – недоумяващо попита Бил. – Оня в карираното палто ли?

Флик кимна.

– Пилбийм!

Бил остави приборите на масата. Погледна невярващо Флик, обърна се пак и огледа карирания, замръзнал от изненада, вторачен в тях с отворена уста. И най-скъпо платената филмова звезда не би могла да изиграе по-убедително изумление.

Бил позеленя. Не беше лесно да бъде изваден от ведрото си предразположение към живота, но понякога и това се случваше. Родерик Пайк го постигна с удар с бастун по главата, Пърси Пилбийм – просто влизайки в ресторанта. След перипетии като днешните, човек не вижда нещата, окъпани в светлината на чистия разум.

Ресторантът беше открит за цялото лондонско население и Пърси Пилбийм имаше пълното право да вечеря тук, ала в очите на Бил, гонен днес от работодателя му от Батърси почти до Брокет Хол в Хартфордшир, присъствието му на това място бе толкова скандално, колкото за

ведрия романист Монтагю Грейсън нахълтването на сър Джордж Пайк в цветните лехи.

Това е преследване, почувства Бил, отблъсна стола си и се изправи с вирната брадичка.

– Къде отиваш? – стресна се Флик.

В следващия миг стана ясно къде. Крачеше по пътеката право към масата, на която нашественикът бе междувременно настанен от услужлив келнер. Когато стигна до нея, постави ръчищата си на покривката, наведе се и се вторачи в помощник-редактора на „Светски клюки“. Много от отдавна над Пърси Пилбийм не се бе надвесвала толкова внушителна и толкова враждебно изглеждаща маса. Той се сви на стола си.

– Името ви Пилбийм ли е?

Пилбийм преглътна:

– Ъх...

Бил се наведе още по-напред. На сътрапезниците по околните маси картината изглеждаше съвсем естествена за ресторант – някой е зърнал стар приятел и идва да му каже драга дума. Пилбийм много щеше да се изненада, ако осъзнаеше колко погрешно хората тълкуват ставащото. За момента се питаше защо никой не се втурва да предотврати неминуемо убийство. Като събирач на скандали за „Светски клюки“ се бе озовавал в няколко неприятни ситуации, но в сравнение със сегашната те изглеждаха като детски играчки. За един кратък миг срещна очите на Бил и отмести поглед, ужасен от кръвожадната им настървеност.

– Забелязахте ли, че вечерям с госпожица Шеридан? – изсъска Бил.

Пилбийм се опита да каже „Да“, но думата заседна в гърлото му.

– Чудесно – каза Бил. – Знаете ли какво ще направим?

Върху лицето на Пилбийм като че ли понечи да се появи плаха усмивка, предназначена да покаже, че е готов с най-голяма готовност да обмисли всяко предложение, което ще направи Бил.

– Ще си седиш на мястото – загука Бил, свивайки и отпусчайки юмрук колкото свински бут пред хипнотизиращия поглед на Пилбийм, – докато излезем. И тогава ще продължиш да седиш поне още десет минути. Съветвам те дори да са малко повече, за по-сигурно. Внимавай, ще държи вратата под око. Разбра ли?

Пилбийм отвърна, че е разбрал.

– Само гледай да не се разсееш и да забравиш – загрижено го посъветва Бил.

Пилбийм каза, че няма да се разсее. Бил кимна и се върна на масата си. Пилбийм взе вилницата и боязливо набоде парче сардина.

– Какво каза? – попита нетърпеливо Флик.

Бил се позамисли.

– Не каза кой знае какво. Но мисля, че разбра.

– Разбра?

– Разбра, че не бива да става десет минути след като си тръгнем.

– Няма да остане! Ще скочи веднага, след като излезем, и ще ме проследи.

– Едва ли – поклати глава Бил. – Имаш ли нещо против да си сменим местата? Така ще мога да го наблюдавам. Не че е наистина необходимо. Не си разваляй вечерята заради такива дреболии – окуражи я той. – Опитай тази риба, изглежда чудесно.

С нежна загриженост я накара да хапне и установи доволен, че настроението ѝ се подобри. Когато келнерът донесе кафето, реши, че е време да обсъдят сериозно положението. Нахълтването на Пилбийм, добавено към шока от разкритието, че сър Джордж е попаднал на следата към рая в Батърси, бе доста тревожно и в паузите на разговора той се замисляше.

– Трябва да се опитаме да изясним нещата. Май ни сгасиха – започна той.

Флик кимна. Метафората ѝ беше непозната, но разбра значението ѝ.

– Да видим сега – продължи Бил. – Твоят план е да се криеш, докато твоите хора не извадят бялото знаме и не кажат, че женитбата за Пайк отпада. Така ли е?

– Да, но как да се крия, като попаднах на следите ми? Знаят къде живееш, всеки момент могат да разберат и аз къде живея.

– Така е. Явно не можеш вече да идваш в Мърмонт меншънс.

– Да.

– Има два изхода – продължи безпристрастно Бил.

– Можем да сменим квартирите...

– Но дори да си сменя квартирата, през цялото време ще съм на тръни, очаквайки вуйчо Джордж да изникне отнякъде.

– Така мисля и аз. Не си заслужава. Това бягство като дивеч не може да продължава вечно. Ще си разбиеш нервите. Затова предлагам да изчезнеш съвсем.

– Как така съвсем? Къде?

– В Ню Йорк.

– В Ню Йорк!

– Всичко съм обмислил – самодоволно отговори Бил.

– Между нас казано, планът ми се струва чудесен. Трябва ни само един ден, колкото да ти извадим паспорт.

– Но какво ще правя в Ню Йорк?

– Има две възможности. Можеш да отидеш при чичо ми Кули в Уестбъри, където се видяхме за пръв път.

Флик поклати глава.

– Опасно е. Няма начин той да не изпрати телеграма на вуйчо Синклер, че съм там. Големи приятели са.

– Вярно. Тогава остава другата възможност, да пиша на Алис Коукър. Тя ще се погрижи за теб.

Ако Бил не беше отместил поглед, за да си вземе кибрита, щеше да се сепне от изражението на Флик в този миг. Тя го гледаше изумена. Умът ѝ не го побираше, как може да е толкова глупав, та да си помисли, че би се приближила и на километър до ненавистната госпожица Коукър, каквото и да ставаше. Вярно, че самата тя не бе промълвила и дума, за да изрази искреното си убеждение, че Алис Коукър е най-ненужната жена на света, но смяташе, че той би трябвало да го е доловил инстинктивно. Прехапа устни, сините ѝ очи се замъглиха.

– Страхотно момиче е – продължи Бил, нетактично разпален. – Ще ти хареса.

– Така ли? – промълви омърлушено Флик.

– Ей, слушай, още сега ще напиша писмото! – той повика келнера и след малко на масата се появиха писалка, мастило и хартия. – Страхотен план, нали, всичко решава.

Флик го наблюдаваше, стиснала юмручета под масата. Заливаха я противоположни чувства. В един миг ѝ се искаше да зашлеви този глупак, а в следващия – да зарови лице в дланите си и да заплаче. По-трудно ѝ беше да се пребори с второто желание. С какво безгрижие предлагаше тя да си отиде от живота му дори без намек, че ще му липсва! Нямахме логика, разбира се. Той просто се опитваше да ѝ помогне. Но жените невинаги са логични.

Сама по себе си идеята да замине за Америка беше добра, дума да няма. Вражеските действия бяха превърнали Лондон в невъзможно скривалище. Тя просто не можеше да продължи да бъде преследван дивеч, както се изрази Бил. В Ню Йорк щеше да се чувства на сигурно място, имаше и пари.

– Ето!

Флик взе писмото и го сложи в чантата си.

– Благодаря ти – отвърна тя. – Май можем вече да тръгваме, нали?

Доста съм изморена.

– Добре – съгласи се Бил. – Ще те кача на такси и след това ще се повъртя малко наоколо, ако приятелчето Пилбийм реши да се втурне на лов.

Но Пилбийм не се втурна. Той бе изцяло погълнат от една пилешка кълка и докато Бил и Флик минаваха по пътеката, дори не си позволи да отклони поглед към тях. Девизът му беше „Сигурността на първо място“.

Бил затвори вратата на таксито.

– Лека нощ – пожела й той. – Да не загубиш писмото.

– Няма, разбира се – увери го Флик. – Лека нощ.

Бил се върна при вратата на ресторанта и зае застрашителна поза. Таксито зави зад ъгъла към Шафтсбъри авеню. Една ръка му махна през прозореца.

Таксито едва бе стигнало Ковънтри стрийт, когато същата ръка се показа отново. Този път стискаше парченца хартия. Пръстите се отвориха и с яден жест разпиляха късчетата по улицата.

4.

Корабът „Хомърик“ се готвеше да отплава от пристанището на Саутхемптън. Палубите и коридорите бяха претъпкани с пътници и изпращачи. Флик се наведе над перилата и се вторачи в искрящата на слънцето вода. Бил се загледа в кръжащите над главите им чайки. От няколко минути разговорът не вървеше, възцарило се бе странно напрежение. И двамата се чувстваха неловко.

– Скоро ще тръгне – проговори Бил, колкото да каже нещо.

– Да.

Чайките се стрелкаха насам-натам из кобалтовото небе.

– Този кораб е един от най-удобните в света – продължи Бил.

– Така ли?

– Мисля, че ще пътуваш добре.

– Надявам се.

– Много се гордеят с обслужването на пътниците.

– Чудесно.

Бил не беше сигурен дали се натъжи или изпита облекчение от вика „Всички изпращачи на брега“, който поставя край на тягостните понякога изпитания на изпращането. Допреди няколко минути всичко беше

весело. От слизането от влака и през първите петнайсет минути на кораб Флик беше приказлива и весела. Но после сякаш се спусна облак и тя изпадна в поредица от дълги мълчания и едносрични отговори.

– Май трябва да тръгвам – каза той.

– Да.

– Надявам се да пътуваш приятно.

– Благодаря.

– Ще ти е забавно да видиш отново Америка след толкова години.

– Да.

– Ще се грижа за Боб.

– Благодаря ти.

– Е, трябва да тръгвам.

– Да.

Една чайка прелетя толкова ниско над главата на Бил, че той неволно сви глава. Засмя се нервно.

– Колко много изпращачи – отбеляза той.

– Да.

– Приятели, предполагам – разсеяно продължи Бил.

– Сигурно.

Един стюард с глас на изтерзана йерихонска тръба още веднъж призова всички, които няма да пътуват, да слязат.

– Вече трябва да слизам – обяви Бил.

– Май ще е най-добре.

– Е, довиждане.

– Довиждане.

– Няма да изгубиш писмото, нали?

– Кое писмо?

– Как кое, писмото до Алис – изненада се Бил.

– А, да.

– Тя ще ти осигури страхотно прекарване.

– Нима?

Бяха стигнали до стълбата, претоварена от хора, бръмчащи като завръщащи се в кошера пчели. В гледката имаше нещо безвъзвратно и Бил почувства необяснима тъга. Хвърли поглед към Флик и усети болка в гърлото си. Толкова дребна и самотна изглеждаше на този грамаден кораб.

– Боже! – възкликна той неочаквано. – Ще ми липсваш! Апартаментът ще е като пустиня без теб, седнала в стария фотьойл. Ще седя там с горкия Боб... – той млъкна. – Мили Боже! – възкликна отново.

– Няма нищо – отвърна Флик, но лицето ѝ я издаде. Тя избърса бързешком очите си.

– Но...

– Не, не, нищо, просто се сетих за Боб – тя рязко протегна ръка. – Сбогом! – и изчезна.

За миг Бил остана загледан в тълпата, която я погълна. Колко е привързана към това куче, мислеше си. Слезе замислен на брега.

Глава 12.

Посетител за господин Парадийн

1.

Вярно е, разбира се, че действието е солта на живота, но не може да се отрече, че умерени дози покой внасят в него приятно разнообразие. Така че след бурните, понякога граничещи с истинско насилие сцени, които хроникьорът на излаганите събития е принуден да пресъздаде, за да спази достоверността на разказа, е допустимо да потънем за малко в атмосфера на уединение и академично спокойствие. Месец след заминаването на Флик Шеридан от Саутхемптън отново се озоваваме в дома на господин Кули Парадийн в Уестбъри, Лонг Айлънд, в една малка стая, гледаща към огряната от слънцето градина. Това е помещението, отредено за учебните занимания на Хорас, осиновения син на господин Парадийн. Влизаме в него тъкмо когато твърдоглавият хлапак получава урока си по френски от своя учител господин Шърман Бастабъл.

Да, господин Бастабъл все още бе негов учител. Вярно, че преди няколко седмици твърдо бе заявил, че и един милион долара не са в състояние да го накарат да продължи работата си. Но изявление, непосредствено следващо откритието, че ръбът на шапката ти е намазан с лепило, невинаги е последвано от изпълнение на изказаните намерения, след като ножиците и топлата вода си свършат работата и разумът отново надделее. Половин час след като въпросната шапка беше изрязана и изчегъртана от челото му, господин Бастабъл дотолкова смъкна мизата, че в последна сметка се съгласи да остане на служба за някакви си допълнителни 50 долара на месец. И ето че сега отново го виждаме на старото му място.

Но този Шърман Бастабъл много се различава от сърдечния възторжен младеж отпреди няколко седмици. Превърнал се е в кисел и подозрителен деспот. Поощрен от поканата на работодателя си да не търпи никакви глупости, е възприел твърда политика с най-сериозни последици за благополучието на клетия ученик.

Дори и в настоящия момент виждаме красноречиво изражение на промяната. Учителят установи, че подобно на стаята, в която се намираща, Хорас гледа навън към слънчевата градина, и удари с юмрук по

масата.

– Внимавай! Изобщо не слушаш какво ти говоря!

– Добре де, добре – тъжно отвърна Хорас.

Караниците започваха все повече да му дотягат.

Дисциплината бе истинско мъчение за тази волна рожба на подземния свят. Отмести поглед от ливадата и зейна.

– Не се прозявай! – изрева господин Бастабъл.

– Добре де.

– Стига с това „добре де“! – скастри го наставникът, който имаше силна памет и не можеше да погледне малкия си питомник, без да усети сърбеж по челото и тила. – Когато ти говоря, ще отвръщаш с „да, сър“, стегнато и почтително.

– Да, сър.

Някой педант би разкритикувал стегнатостта и почтителността на този отговор, но думите все пак криво-ляво възпроизвеждаха образа на учителя, изглежда, остана доволен. Поне се върна към темата на урока:

– Неопределителният член – продължи господин Бастабъл – е un пред съществителни имена от мъжки род, например un homme – мъж, un oiseau – птица...

– На онова дърво има фтиче – обади се Хорас, рязко прескачайки от ученето на чужд език към природните науки.

Господин Бастабъл го удостои с кръвнишки поглед.

– Не се разсейвай! – изрева той. – И не се казва „фтиче“, а птица.

– Е, ама пее като фтиче – настоя Хорас.

– ... и une пред съществителни имена от женски род, като dame – продължи учителят. – Une dame – дама, une allumette – клечка кибрит, une histoire – история, une plume – перо. Разбра ли?

– Май да.

– Какво значи май да?

– Ами – откровено призна Хорас, – пълен миш-маш. Не моа му гепи края...

Учителят сграбчи един кичур от оплешивяващата си коса и изстена глухо. Допълнителните петдесет долара на месец бяха повдигнали заплатата му до нелюба сума, но често му се струваше, че не получава почти нищо за онова, което бе длъжен да понася.

– „Не моа му гепи края“! – повтори отчаян. – Не чувстваш ли, че така не се говори?

– Н'нам дълги са говори така – разпали се Хорас, – ама се разбира, нъли тъй?

– Сър – додаде господин Бастабъл автоматично.

– Сър.

– И стига с това „нъли тъй“. Казва се „нали“ или „нали така“.

Той изгледа ученика си с помръкнали очи. Времето бе душно, нервите му съвсем се бяха опънали.

– Непоправим си! Изобщо не знам какво да правя с теб. Не проявяваш никакъв интерес към заниманията. А би трябвало да ти дойде умът в главата при тези шансове и възможности...

– Тъй, тъй – отегчено отвърна Хорас. – Знаем, човек трябва да развива способностите си и тинтири-минтири!

– Не се казва „тинтири-минтири“!

– Добре де.

– Да, сър! – поправи го съкрушен господин Бастабъл.

– Да, сър.

Учителят се тръшна на стола, който изпука в знак на протест.

– Осъзнаваш ли, че се намиращ в положение, за което хиляди момчета могат да мечтаят само?

– Не чувстваш ли, че тъй не се говори? – направи му забележка Хорас. Колкото и да ненавиждаше уроците, отделни моменти от тях се запечатваха в съзнанието му. – Не бива да се свършва изречението на „само“. На, видя ли, и аз те гепих! – извика той със самодоволство, което накара учителя не за пръв път да осъзнае, че любимият му исторически персонаж е цар Ирод. – С твоите камъни по твоята глава!

Всеки учител е политик по душа или поне е длъжен да бъде. Господин Бастабъл благоразумно схвана уязвимостта на позицията си и се впусна в контраатака, отправяйки критика към произношението на ученика си.

– Искам да се научиш да говориш правилно – заяви той надменно. – Този твой акцент е отвратителен. Ето! – извади една масивна книга. – Няма смисъл да те уча на френски, преди да си заговорил правилно на английски. Прочети една-две страници на глас. И се опитай да го направиш като човек, а не като – той потърси подходяща метафора, – като носач на стикове на третокласно игрище за голф.

– Че к'во им е на носачите? – поиска да знае Хорас, който познаваше един-двама и в по-свободните си дни сам беше вършил тая работа.

– Започвай, стига си дрънкар – господин Бастабъл отказа да бъде въвлечен в спор. – Започни от страница деветдесет и осма.

Хорас взе книгата „История на средновековието“ от Том Бийкън с

неприкрито отвращение.

– „През тоа период“... – започна мрачно.

– Този.

– „През този период манастирите в Ивропъ“...

– Европа.

– Казах Ивропъ – възмутено възропта Хорас. – „През този период манастирите в Ивропъ са богати и техните църкви съперничат с катралите“...

– Кате-д-ралите.

– „... по размер и великолепие, когато свети Бернар...“ – той поспря, за пръв път леко заинтригуван. – Ей, знам един, дет има санбернар. Ама пес, ти казвам, рунтав, с червени очища...

– Продължавай – хладно го прекъсна господин Бастабъл.

– „Свети Бернар, най-великият пред-ста-ви-тел на средно-ве-ков-ното мона-ше-ство...“ Божичко! – възкликна Хорас, останал без дъх, масажирайки схванатата си челюст, – „... е роден през 1091 година във Фонтан, Бурундрия.“

– Бургундия.

– „Бургундия. Произхождал от благородно семейство. Майка му имала шестима синове и една дъщеря, която отрано отдала на Бога. Бернар бил третият син, красив, деликатен и изтънчен младеж, висок, със светлоруса коса, бяла кожа и сини очи, от които струяла свръхчовешка чистота.“

Той спря погнусен. Не знаеше кой знае колко за светците, но вече бе наясно, че този свети Бернар никак не му харесва.

– Тря да е бил гулям мухъл тоя – изсумтя той.

Господин Бастабъл се канеше за пореден път да го порицае, когато на вратата леко се почука.

– Извинете, че ви прекъсвам, сър – измънка Робъртс, тъпчейки стеснително на прага.

– Да не ти пука, Боби! – окуражи го с признателност Хорас.

– Какво има, Робъртс?

– Професор Апълби е дошъл да се види с младия господин Хорас, сър. Господин Парадийн ще ви бъде благодарен, ако му разрешите за малко да слезе в библиотеката.

Думите на Робъртс предизвикаха всеобщ ентузиазъм. Хорас засия както навярно атиняните, получили добрата вест от Маратон. Господин Бастабъл също не бе разочарован. Беше съвестен педагог, готов да изкара урока докрай, но от мисълта, че е освободен от присъствието на

Хорас, се почувства като помилван затворник.

– Разбира се, разбира се – побърза да се съгласи той.

– И аз не'ам нищо против – обяви Хорас.

Той напусна развеселен затворническата си килия. С вид на човек, от чиито рамене се е смъкнал тежък товар, господин Бастабъл запали цигара и качи крака върху масата.

2.

Пристигането на професор Апълби завари господин Парадийн на обичайното му място, заровен в книгите. Тъкмо бе прибрал стълбата и върху и без това претрупаната маса се мъдреше нова купчина разпадащи се томове, когато Робъртс съобщи за посетителя.

За момент господин Парадийн се почувства като куче, на което издърпват кокала, но любезността все пак надделя и той посрещна професора със сърдечна усмивка.

– Много мило от ваша страна, че сте дошли.

– Минавах наблизко и реших да се отбия да видя как е малкият. В момента има урок, предполагам?

– Сигурно. Няма ли да седнете?

– Благодаря, драги ми Парадийн, благодаря.

Професор Апълби се отпусна в един стол с облекчената въздишка на човек, терзан от здравословни проблеми. Избърса куполообразното си теме с копринена кърпичка и позаглади бялата си брада с крехки пръсти. В този миг особено напомняше добродушен вехтозаветен малък пророк. Кротките му очички обходиха полиците с книги и сякаш за миг блеснаха с хишно пламъче, но после лицето му се разтопи в обичайната си благод.

– Жега – отбеляза той.

– Много пече. Тук задушно ли ви е?

– О, не. Обичам мириxa на старинните книги. Никога не ми е задушно в библиотека.

Благодаряположението на господин Парадийн се засили.

– Как е Хорас? – попита професорът.

– Физически отлично, иначе...

Професор Апълби вдигна ръка:

– Знам какво искате да кажете, драги ми Парадийн. Каните се да ми съобщите, че малкият не се отнася задълбочено към учението.

– Никак даже. Учителят му, господин Бастабъл, казва, че много трудно събужда у него някакъв интерес.

– Не се учудвам. Никакъв ентузиазъм, нали?

– Никакъв.

– И това ще стане – увери го професорът. – Ще стане. Трябва да имаме търпение, Парадийн, търпение. Повече търпение от полипите, когато изграждат кораловия риф. Предчувствах, че ще стане така. По мой съвет осиновихте едно съвсем необразовано момче, дете от народа, и продължавам да смятам, че бях прав, когато ви дадох този съвет. Много по-добре е, въпреки първоначалните разочарования, да се работи именно върху такова дете, с неошлайфан от чужди влияния ум. Не се тревожете. Без съмнение много по-лесно щеше да е, ако бяхте осиновили дете от добро семейство, но аз съм твърдо убеден, че крайният резултат именно в този случай ще е блестящ. Хорас е с чиста душа. Не е бил обработван от други и вие рано или късно ще пожънете наградата си. Рано или късно, сигурен съм в това, ще видите как малкият ще започне да подражава на маниерите ви, да придобива вашите вкусове.

– Чудна работа, май наистина е така – замисли се господин Парадийн.

– Нищо чудно няма – увери го професорът с мека усмивка. – Познаванията ми по психология рядко са ме подвеждали. Но какво ви се вижда чудно? Нима вече се проявяват такива признаци?

– Ами да. Чудно е например, Апълби, че единственото нещо освен яденето, към което Хорас проявява интерес, е тъкмо библиотеката ми.

Професорът се прокашля и обърна очи към тавана.

– Чудесно! – възкликна меко.

– Все се мотае тук и ме пита кои книги са най-редките и най-ценните.

– Ето я зараждащата се интелигентност! Невръстният мозък започва да се развива, да израства. Също както растението търси слънчевата светлина.

– Значи има надежда?

– От самото начало – увери го професорът – възлагам огромни надежди на Хорас. От самото начало...

– Може би като поучи една-две години в Англия...

– Какво! – изпищя Апълби.

Само допреди миг сякаш нищо не бе в състояние да извади от равновесие този благообразен мъж. И изведнъж едва ли не изпадна от стола, тревожно вторачен в домакина. Ченето му висна, бялата му брада се

разтрепера от вълнение.

– Ще го пратите да учи в Лондон! – изпъшка той.

– Сам ще го заведе – поправи го господин Парадийн. – Тръгвам след няколко дни на едно отдавна отлагано посещение при моя стар приятел Синклер Хамънд. Възнамерявам да взема Хорас с мен и да го запиша в някое от големите английски училища, вероятно Уинчестър. И Хамънд го е завършил.

– Но дали е разумно? Дали е подходящо?

– Решил съм го – отвърна господин Парадийн с онази агресивна нотка, която неведнъж бе предизвиквала недружелюбни коментари в семейството.

Професор Апълби подръпна брадата си. Безпокойството му бе очевидно. Господин Парадийн смътно се почуди защо гостът му приема толкова навътре новината.

– Но какво образование получават момчетата в тези английски училища! Та то е толкова повърхностно и механично. Вземете всички тези романи от по-младите английски писатели...

– Не чета романи – сопна се господин Парадийн.

– А и това пътуване до Англия... Не се ли страхувате да оставите книгите си, безценните си книги незащитени?

Веселият смях на господин Парадийн прозвуча на посетителя му като погребален звън.

– Като че ли досега никога не съм оставял къщата! Та аз постоянно пътувам. Нали бях на път и когато ви срещнах. Как ще са ми незащитени книгите, само някой да се опита да премине през металните капаци на тези прозорци. Или да се провре през вратата. Цялото помещение се затваря като трезор на банка.

– Разбирам – посърна професор Апълби.

– При това библиотеката ми е застрахована, а и аз ще взема най-ценните издания в Англия.

– А? – стресна се професорът, сякаш пръстите му, разресващи брадата, внезапно се бяха натъкнали на змия. – Ще ги вземете с вас?

– Да, Хамънд също е колекционер. Ще им се зарадва като на свои.

– Така ли? – лицето на професора светна като лятно небе, когато слънцето се измъкне иззад облак. – Наистина ли?

– Да, той е един от малкото колекционери, които не страдат от дребнава завист.

– Сигурно е чудесен човек.

– Много би ви допаднал.

– Убеден съм... Разбира се, в Англия ще дадете книгите на съхранение в някоя банка или трезор...

– Не, не виждам защо. Книгите не са като бижутата, стойността им е скрита за невежите очи. И да проникне крадец в дома на Хамънд в Уимбълдън, едва ли ще му стигне мозъкът да вземе купчина вехти книги.

– Вярно, вярно.

– Смятам да ги държа в спалнята си в обикновен куфар.

– Чудесна идея... А! Ето го и младия ни приятел. Здравей, Хорас!

– Здрасти!

Професор Апълби си погледна часовника.

– Небеса! Изгубил съм представа за времето. Трябва веднага да тръгна, за да хвана влака. Надявам се, че малкият ще бъде освободен, за да ме изпрати до гарата? Благодаря. Взemi си шапката, Хорас. Да побързаме.

Въпреки последното изявление професор Апълби поe със спокойна стъпка по алеята. Вървеше като измъчван от мазоли и нареждаше:

– Голям късмет, че реших да се отбия днес. Тоя дъртак не може да си седи на задника. Намислил е да те води в Англия.

Хорас се закова на място.

– Мен? В Англия! Че защо?

– За да те записва в училище.

– Кой, мен?!

– Да, теб.

– Е, т'ва е! – Хорас беше искрено потресен. – Знаех си аз, през ушите ми ше излезе това осиновяване! Малко ми е тук, всички да ми крещат и да ми набиват тоа френски в чутурата. Ама поне си мислех, че се некой ден ше свърши... На училище! Няа да стане! Ник'во училище, ни в Англия, ни никъде!

– Много говориш – скастри го професор Апълби. – Да беше млъкнал малко, за да чуеш какво ше ти кажа. Няма да се наложи да ходиш на никакво училище. Дъртият е тръгнал за Англия при някакъв друг маниак като него и взема най-ценните си книги със себе си. Там най-лесно ше можеш да направиш бърза чистка и да духнеш. Смята да ги държи в куфар в стаята си.

– Айде бе! Тук си ги заключва, като че ли са от злато, а там щял да ги държи в стаята си!

– Сам ми го каза. Убеден е, че никой няма да им посегне. Като си помислиш, наистина кой обирджия ше ти мъкне някакви мухлясали

книги.

- Има нещо такова – съгласи се Хорас.
- Ще пратя и Джо в Лондон, двамата ще изпипате работата.
- Става. Ей, глей к'во парче!

Стройна девойка с руса коса, тънка фигура и изморен вид идваше насреща им по пътя от гарата. Хорас я огледа от главата до петите, докато се разминаваха, и завъртя глава след нея, докато не получи един педагогичен шамар по врата от строгия си спътник.

– Стига глупости! – в гласа на професор Апълби с особена отчетливост прозвучаха старозаветни нотки. – Ще ме слушаш, като ти говоря! Набий си го в дървената глава!

- Добре де – примири се Хорас.

3.

Момичето, което толкова се хареса на Хорас, стигна до имението на господин Парадийн и се насочи към къщата. С изненада откри колко познато ѝ беше всичко. Ето го смешния дървен покрив, ето го прозореча на стаята, която беше нейна, а там между дърветата проблясваше езерото. Очите ѝ се замъглиха и тя въздъхна леко. На мястото си бяха и кабините за преобличане, трамплинът за скокове – съвсем същите като тогава, когато беше на шестнайсет години, само кожа, кокали и лунички.

Тя натисна звънеца и след малко икономът Робъртс влезе в библиотеката, където господин Парадийн пак се бе покатерил на стълбата.

- Какво има? – разсеяно попита господарят на дома.
- Дошла е една дама, сър.

Господин Парадийн едва не падна от стълбата. Събитието бе извънредно рядко, всъщност безпрецедентно.

- И коя е тя?
- Някоя си госпожица Шеридан, сър.

Между Флик и Робъртс не се състоя трогателна среща. Всеки от тях бе приел другия за непознат. Флик помнеше, че преди пет години в къщата имаше някакъв иконом, но личността на Робъртс не бе останала в съзнанието ѝ. А дори и да не бе забравил едно момиченце, гостувало в къщата през третата година от службата му, Робъртс не би бил в състояние да установи връзка между него и тази привлекателна млада дама.

- Каза ли какво иска?
- Не, сър.

- Къде е сега?
- Поканих я в дневната, сър.
- По-добре я доведи тук.
- Да, сър.

Подозрението, че посетителката е дошла да събира средства за някое благотворно начинание, изчезна веднага след като въведоха Флик при господин Парадийн. В периодичните си попълзновения срещу кесията му църквата прибягваше до услугите на невзрачни женици на средна възраст. Недоумението се изписа така ясно на лицето му, че макар да не беше в най-ведро разположение на духа, Флик се позасмя:

- Очевидно не ме помните, господин Парадийн.
- Тъъ, честно казано...

– Да, доста отдавна беше. Гостувах тук преди пет години с вуйчо ми Синклер Хамънд.

– Небеса! – господин Парадийн, който се бе задоволил да я приветства с леко кимане отдалече, се втурна и разтърси ръката ѝ. – Никога нямаше да те позная. Та тогава ти беше още дете, за Бога! Спомням си, разбира се. Значи ето те пак в Америка. Тук ли живееш вече? Омъжила си се за американец, така ли?

– Не, не съм омъжена.

– Значи само на гости? Е, колко се радвам да те видя пак, драга моя. И тъкмо навреме пристигаш. Представяш ли си, заминавам за Англия при чичо ти!

– Знам, точно затова дойдох. Вуйчо Синклер иска да ме отведете с вас в Англия. Не получихте ли телеграмата му?

– Телеграма? – изненада се господин Парадийн. – Не си спомням да съм получавал телеграма.

Той натисна звънеца.

– Робъртс, да е идвала телеграма за мен?

– Да, сър, вчера. Ако си спомняте, сър, аз ви я донесох тук, но вие бяхте зает с книгите и ми казахте да я оставя на масата.

Масата бе цялата зарината с книги и листа. Господин Парадийн се рови известно време и развя победоносно плика с телеграмата. Свалил от себе си отговорността, Робъртс напусна стаята.

– Наистина трябва да се извиня – каза господин Парадийн. – Имам лошия навик да забутвам някъде писмата си. Но една телеграма е важно нещо. Робъртс трябваше да ми напомни.

Той разкъса плика и прочете написаното.

– Да, чичо ти пише, че ще дойдеш, и пита дали не бих те взел с мен

в Англия. Разбира се, че ще те взема. За мен ще е удоволствие. Къде си отседнала? При приятели в Ню Йорк?

– Не, съвсем сама съм.

– Сама! – господин Парадийн нагласи обратно изпадналите си очила и се втренчи в нея. – Искаш да кажеш, че чичо ти е позволил да дойдеш тук съвсем сама?

– Избягах – простичко обясни Флик.

– Избяга!

– От къщи. А сега – тя се усмихна криво и сви рамене – бягам обратно.

И с очила господин Парадийн се затрудняваше да я разгледа толкова подробно, колкото му се искаше. Направи крачка напред, взрян в почуда.

– Избяга от къщи? Но защо?

– Искаха да се омъжа за нежелан от мен човек. Не вуйчо Синклер, той е толкова мил. Леля Франсес и вуйчо Джордж настояваха.

Господин Парадийн би оценил поставена на това място бележка под линия, която да му изясни тези двама нови персонажи, но не се реши да прекъсне интригуващото повествование.

– Стана доста неприятно – продължи Флик, – така че избягах и дойдох тук. Мислех, че ще мога да си намеря работа.

– Но това е безумство!

– Всъщност нещо такова казаха и навсякъде, където попитах за работа. Не съм си и помисляла, че може да съм до такава степен нежелана. Имах малко пари, мислех си, че ще ми стигнат за дълго, но те просто се изпариха. Една нощ дори ми откраднаха чантата с почти всичко, което имах. Това ме довърши. Издържах още два дни, след това с последните два долара пуснах телеграма до вкъщи.

Макар и способен да изригва като вулкан, господин Парадийн беше мек човек с романтично сърце. Историята на Флик го разчувства.

– И после?

– Получих телеграма да дойда при вас и че вие ще се погрижите да ме върнете в Англия.

– Скъпо дете, разбира се. Ей сега ще ти приготвят стаята. Същата отпреди пет години.

– Май съм пълна глупачка...

– Нищо подобно! – разпали се господин Парадийн.

– Как можа да кажеш такова нещо! Изобщо не си глупава... Искаш ли чай?

– Да, ако може.

Звънецът за прислугата помогна на господин Парадийн да скрие неудобството си. Имаше нещо болезнено патетично в смирението на това момиче, съвсем неотдавна проявило толкова дързост и характер, че да избяга от дома си, да прекоси Атлантика и да си опита късмета в чужда страна. Докато чакаха чая, той се разхождаше из стаята с гръб към нея, прехвърляйки книгите си.

– Но ако се прибереш у дома – подхвана той, след като Флик изпи една чаша и се посъвзе, – ще трябва да се омъжиш за онзи, когото ненавиждаш...

Съзнаваше, че навярно е нетактично да човърка чужда рана, но любовитството бе надделяло. Чувстваше се като дете, на което разказват приказка.

– О, не го ненавиждам – отвърна Флик с равен глас.

– Въпросът е, че обичам друг човек, който обаче не ме обича. Затова си казах, защо пък да не се омъжа и за Родерик. Опитът да живея в Ню Йорк без пукнат грош доста промени възгледите ми за живота. Ще имам спокоен дом и много пари. Човек трябва да е практичен, нали? – тя стана и закричи из стаята. – Колко много книги имате! Много повече от вуйчо Синклер.

– О, той притежава някои извънредно ценни издания – великодуш-но каза господин Парадийн.

Искаше му се да научи нещо повече за човека, когото тя обичаше, без той да ѝ отвръща с взаимност, но разбра, че тя смята разказа си за приключен и едва ли ще му отговори. Приблужи се до нея и несръчно я потупа съчувствено по рамото. Тя се обърна, в очите ѝ имаше сълзи. За да излезе от положението, господин Парадийн взе снимката, която гледаше Флик. На нея се мъдреше в цял ръст снажен младеж във футболен екип с присъщата за снажните младежи във футболни екипи вдървеност.

– Племенникът ми Уилям.

Флик кимна.

– Знам.

– Да, разбира се, и той беше тук, когато гостувахте с чичо ти.

– Изглежда много силен – забеляза Флик просто за да каже нещо.

– Силен е, но е един мързелив, безполезен негодник!

Флик хлъцна.

– Не! О, извинете, но вие не знаете колко усърдно работи той, за да разреши проблема с вашето лондонско представителство.

- Ами! – господин Парадийн си сложи очилата. – Откъде знаеш?
- Аз... срещнахме се...
- В Лондон?
- Да.
- Странно. Къде го среща?
- Тъж, в нашата градина...
- Какво казвам аз! Прекарва си времето по градински увеселения!
- Не беше точно градинско увеселение. Той наистина прави всичко възможно, за да разбере защо толкова са спаднали постъпленията.
- Ами...
- Така е – настоя Флик, без да се стресне от гнева на стареца. Сигурно не беше случайно, че той още държи снимка на Бил в своето святилище, библиотеката. – Ще ви кажа какво е открил досега. Разбра, че господин Слингсби продава почти всичката ви целулоза на една фирма „Хигинс и Бенет“ за съвсем малка печалба, когато има много по-добри предложения.
- Какво?
- Крайно съмнително. Аз мисля... и двамата мислим, че господин Слингсби не е съвсем честен човек.
- Глупости! Той е най-точният и способен мъж, когото съм срещал! А аз разбирам от характери...
- Май все пак не разбирате толкова добре от характери, след като смятате Бил за мързеливец и безполезен негодник – внимателно го прекъсна Флик.
- Виждам, че си доста приятелски настроена към него!
- Така е.
- Та ти едва го познаваш!
- Познавам го от години...
- Добре, така да е. Интересно е това, което ми казваш, за продажбите. Не го проумявам. Каза ли ти Уилям как е разбрал?
- Не, но той е ужасно умен.
- Хм! Не съм забелязал досега...
- Сигурна съм, че ако му дадете работа във вашата компания, ще направи чудеса.
- Господин Парадийн се засмя.
- Ако реша да основа клуб в подкрепа на всички уилямовци като него, ще знам къде да му намеря президент!
- Струва ми се, че е малко засегнат, задето не сте му писали, откакто е в Лондон, за да попитате докъде е стигнал.

– Обзалагам се, че и за миг не се е сетил за мен – господин Парадийн беше безпощаден. – Все пак ако мислиш, че е станал толкова чувствителен, ще му пратя телеграма от кораба, за да се видим.

– Чудесна идея.

– Но не му знам адреса.

– Мърмонт меншънс № 9, Принс ъф Уейлс роуд, Батърси парк – без да се замисли, изрецитира Флик.

– Боже! Откъде знаеш?

– Той ми го каза.

Господин Парадийн я изгледа озадачен.

– Не знам колко време сте си говорили в тая ваша градина, но май не е останало много нещо, което да не ти е казал. Предполагам, че не се е отзовал особено благоприятно за мен...

– Каза, че сте злато човек, а искате хората да ви мислят за чудовище, но никого не сте излъгали досега.

Тя пристъпи и леко го целуна по темето.

– Отивам в градината. Искам да видя дали сте променили нещо от последния път. Ако е така, мислете му, ще ви се накарам, като се върна!

Господин Парадийн я изгледа опулено, докато излизаше. Мислите му се върнаха към разказа ѝ и той изсумтя:

– Мъжът, който не харесва такова момиче, е пълен глупак!

Взе снимката на Бил и я погледна с крива усмивка. Колкото и безполезен да беше този Уилям, съвсем не беше непривлекателен.

Остави снимката и отново се качи на стълбата.

Глава 13. Бил прави откритие

1.

Облечен в халат на едри цветове, Джъдсън Коукър закусваше в Мърмонт меншънс. Ветрецът носеше нежни пролетни ухания, примесени с аромат на кафе и пържен бекон. На каничката с кафе стоеше подпрян брой на „Ню Йорк Уърлд“, пристигнал сутринта с пощата от Америка. Часът беше 10.30.

Особено усещане за задоволство изпълваше Джъдсън. Хапна още малко бекон и не за пръв път през последните дни се зачуди колко здрав се чувстваше. Помисли си, че загадката на здравното му благополучие би заинтригувала докторите, защото беше постигнато въпреки почти двумесечната липса на така горещо препоръчвания и дори изискван от медицинските среди алкохол. Беше в страхотна форма. В Ню Йорк би заклимал с глава като плашлив кон, ако някой му кажеше, че ще излапа на закуска ей такава порция бекон, а сега се чудеше дали да не си поиска още.

В крайна сметка стигна до заключението, че причината бе лондонският въздух. Явно притежаваше чудодейни ободряващи свойства. Нямаше да мине без още една порция бекон и той се отправи към кухнята. На връщане завари Бил Уест да се визира мрачно в отрупаната маса.

– Здравсти, Били – поздрави той весело. – Ще хапнеш ли с мен? Сядай и си вземай стол, не, вземи си стол и сядай. Хуманитарната помощ ей сега ще дойде.

– Откога съм закусил – още по-мрачно отвърна Бил. – Ти няма ли да свършваш вече? Масата ми трябва, ще пиша писмо.

Ободряващият лондонски въздух, възвърнал живота в Джъдсън, изглежда, бе заобиколил Бил, докато разнасяше благодеянията си из метрополията. През последните няколко седмици Бил бе станал неспокоен, податлив за внезапни пристъпи на раздразнителност и Джъдсън се тревожеше. Преливащ от почти умилено благоразположение към всичко живо, Джъдсън искаше да вижда край себе си само усмихнати лица.

– Имаш цял ден пред себе си – отбеляза той. – Паркирай се на един стол, докато хапна. Няма да е задълго.

– Има писмо за теб в дневната. От Алис.

– Така ли? – отвърна Джъдсън с безразличие, каквото само един брат може да прояви. Той разгърна вестника. – Ей, слушай: „Госпожица Люела Фипс от Уелингтън в Масачузетс отместила ухо от радиоапарата си в най-неподходящия момент миналата вечер и така пропуснала да чуе гласа на любимия си от Ню Йорк, който обявил по радиото техния годеж. Щастливецът Джеймс Роупър е радиоводещ. Хрумнало му да пусне в ефир благата вест за предстоящата женитба...“

– Пълни тъпотии – отегчено каза Бил.

– Е, не е ли вълнуващо? – почуди се щастливецът иззад кафеника. Преливащото му сърце бе отворено за всички.

– Никак даже!

– О! – Джъдсън се върна към литературните си изследвания. – „Ще победи ли госпожица Бауър мъжете плувци“ – продължи той, обърнал на спортната страница. – „На шестдневните плувни състезания госпожица Бауър подобри четири световни рекорда и два...“

– Е, и?

Джъдсън прелисти нататък.

– Чуй това: Момиче се опитва да хване такси, а шофьорът казва: „Аз съм сгоден.“ „Чудесно – отвръща му тя. – Пожелавам ви да бъдете много, много щастлив“... Джъдсън го погледна, но лицето на Бил остана безизразно. Накрая го попита угрижен:

– Какво ти става бе, човек?

– Нищо.

– Не е нищо. Все си оклюмал. Напоследък си като дъждовен неде-лен ден в Питсбърг. Да не си болен?

– Не съм.

– Как да не си? Направо проявяваш всички симптоми. Изнервен си, не можеш място да си намериш, да не говорим, че не си се усмихвал от шест седмици. Слушай, Били, все повече се убеждавам, че трябва да се снабдим с малко бренди или нещо друго за цял в случай на нужда.

– О, не се и съмнявам, че си убеден в това!

– Много хора са били връщани от гроба с глътка бренди в подходящ момент. Има стотици такива случаи. Изтръгнати от лапите на смъртта. Ще го държим в килера, никакво място не заема...

По лицето на съквартиранта си разбра, че всяка надежда е напразна.

– Е, аз само за твое добро.

Втората порция бекон пристигна и той се нахвърли докачен върху

нея. Накрая се оттегли във всекидневната, а Бил си освободи място на масата и седна да пише.

2.

Бил пишеше на Алис Коукър всеки вторник и петък. Днес беше петък и той съответно се захвана с любовното послание. Би могло да се очаква, че целият ще сияе трепетно. Ала очите му оставаха празни и тъжни и след като написа десетина думи, спря и загриза едно писалката.

Процесът на писане нерядко е бавен и мъчителен, но има един случай, когато пишещият може без всякакво усилие да излее на листа напиращите в него златни словосъчетания, и това е съставянето на писмо до любимата. Все по-мъчното запълване на страниците започваше да гнети духа на Бил. Колкото и богохулна да бе мисълта, че писмата до Алис започваха да се превръщат в досада, честността го задължаваше да признае, че основният мотив да пропъди Джъдсън от стаята бе желанието колкото може по-бързо да свали от себе си това задължение.

Той прекара пръсти през косата си. Нямахме смисъл. Думите не идваха и не идваха.

Най-странното бе, че в началото на лондонския престой се справяше с абсолютна лекота. Писалката сама бягаше по листа. Трепетните нежни фрази сами се явяваха в главата му и той едва успяваше да ги следва. Изречения, с които някой романист би спечелил хиляди, сякаш от само себе си лягаха на листа. А сега главата му беше празна.

Стана и отиде във всекидневната. Само едно можеше още да го вдъхнови – дванайсетте снимки на Алис, които се усмихваха с такова царствено великолепие от камината и от още няколко места. Бил се вторачи в третата отляво и зачака да почувства някакъв порив, когато от дълбините на фотойла един печален глас изрече името му.

– Били.

Бил се обърна рязко.

– Какво има пак? – сопна се той.

Разбира се, не беше прав да се сопва така на верния си приятел и все пак острият му тон не беше съвсем без основание. Джъдсън се кокореше насреща му с доста озадачаващо изражение на прискърбие и цинизъм. Дори в нормално състояние Джъдсън беше труднопоносим, а с тази странна муцуна направо не се изтрайваше.

– Какво си ме зяпнал? – повиши тон Бил.

Дждъсън не отговори. Стана мълчаливо, отиде до Бил и го потупа по рамото. След това взе ръката му и я разтърси. Накрая го потупа още веднъж и пак седна.

– Има новина за теб, Били – съвсем тихо каза той.

– Каква новина?

– Слушай, Били – с особена сериозност започна Дждъсън, – не си прав, повярвай ми. Изцяло грешиш, като отхвърляш предложението да си вземем малко бренди.

– Каква е новината?

– На всеки може да му призлее. Затова във всяка къща трябва да има малък запас от бренди или някое друго животоспасяващо питие, та да е подръка в случай на нужда. Чел съм за брендито, има извънредно много приложения в медицината: ободряващо, стимулиращо, газогонно, успокояващо...

– Ще престанеш ли най-сетне да дрънкаш и ще ми кажеш ли...

– Наблюдавани са хиляди случаи, когато при получаването на лоша вест здрави като канари хора са се строполявали в несвяст и ако не е имало наблизо човек, който да им влее глътка от живителния цяр, направо да са си отишли. Дай ми пари, Били, ей сега ще изтичам до тъгъла и ще се върна с една-две пинти...

– Каква е новината?

– Баща ми е разказвал как пострадал при финансовия крах през 1907 година. Не, не беше баща ми, а негов приятел. Та като разбрал, че е разорен, си отишъл право къщи, отворил една бутилка и само след няколко глътки се почувствал като двегодишен. И не само това, ами пиенето му подсказало как да спаси половината от състоянието си, дори повече от половината... Ей къде е кръчмата. За десет минути ще съм се върнал...

– Ако не ми кажеш веднага за какво става въпрос, ще си останеш на място във фотьола!

Дждъсън поклати тъжно глава, жалейки за безразсъдната припряност на младостта.

– Щом толкова настояваш... Алис се е сгодила за някакъв богаташ от стоманодобива. Моли ме да ти го съобщя по-внимателно.

3.

Бил не помръдна. Съдбовното съобщение бавно си пробиваше път

до съзнанието му.

– Сгодила се е!

Джъдсън кимна безпомощно.

– Така е.

– За богаташ от стоманодобива?

– Да, Били.

Последва дълга тишина и внезапно Бил с изненада установи, че единственото недвусмислено усещане, което изпитваше в този знаменателен момент, беше облекчението, че не се налага да дописва писмото. Цяла сутрин задължението му тежеше като чувал с камъни и сега колкото и да се опитваше, не можеше да спре чувството за освобождение.

Смътно долавяше, че това не е съвсем редно. Срамота беше мъж в неговото положение, изправен пред краха на мечтите и надеждите си, да се радва, че се е отървал от необходимостта да напише едно трудно писмо. Освен това нямаше причина съчиняването на писмото да е трудно. Всички доказателства сочеха само едно – липсата на всякакви чувства.

Докато стоеше и се опитваше да не бъде весел и доволен, усети, че наследникът на Коукърови се държи странно. Джъдсън отново бе станал и, пристъпвайки боязливо, натика лист хартия в ръката му, после въздъхна, отново го потупа по рамото и се заизмъква към вратата. Там спря за миг, кимна два пъти с подчертана угриженост и изчезна. Трябваше да минат няколко секунди, преди Бил да се досети, че това бе представата на Джъдсън за държане при деликатна ситуация. В някои моменти, смяташе Джъдсън, е по-добре силните мъже да бъдат оставени насаме, за да се преборят с мъката си.

Щом остана сам, Бил се напъна да изпълни своята част от програмата. Погледна листа в ръката си и позна почерка на Алис. Явно това бе писмото, донесло новината. Джъдсън очевидно искаше той да го прочете. Но защо? След като човек схване простия факт, че жената, за която е смятал, че е сгоден, се омъжва за някакъв червив с пари стоманодобивник, допълненията са излишни. Той остави писмото на масата.

Хрумна му едно добро обяснение за странната липса на благоприсътойна мъка у него. Когато те застрелят, в първия миг не изпитваш друго освен вцепенение. Явно такъв беше и неговият случай. Сега сетивата му бяха зашеметени. Агонията несъмнено щеше да дойде по-късно.

След като му поолекна от това обяснение, реши да излезе да страда на чист въздух. Спомени от прочетеното в романите му подсказаха, че такава е обичайната процедура. В тези романи, спомняше си той, както си пасат стадата по ветровитите хълмове, овчарите изведнъж смаяни

съзират някой едър силен мъж с бледо изпито лице, който язди през бурята, вторачил пламтящ поглед в нищото изпод надвисналия над очите му шлем. Той се обу, огледа се за шапката си и изведнъж се изправи пред проблема със снимките.

Дванайсет снимки! Какво да ги прави?

Спрямо изображенията на невярната любима пред изоставения влюбен се отварят два пътя. Може да ги скъта и да прекара самотния си живот умислен над тях, докато косите му бавно побеляват. Или да постъпи като мъж и да ги унищожи. Поредното изненадващо откритие чакаше Бил, когато след петминутен интензивен размисъл, без да се трогне, избра втория вариант. Ръката му дори не трепна, когато напъха снимките в една кесия със също толкова съжаление, колкото изпитва бакалина, докато опакова кило чай. Наистина му бяха зашеметени сетивата.

Бил възнамеряваше да се освободи от реликвите някъде навън, защото вече повече от седмица времето бе прекалено топло за палене на огън, лишавайки го от твърде удобен начин за раздяла с тях. От друга страна, чувствителната му душа не позволяваше просто да ги накъса и да ги изхвърли в кофата, където можеше да ги види Джъдсън. Бил не желаше да обсъждат действията му. Сега се радваше на безразличието на брата към портретите на сестра му. Джъдсън не бе особено наблюдателен и имаше голяма вероятност изобщо да не забележи празнотата над камината.

Един от недостатъците на Лондон от гледна точка на човек с токущо разбито сърце е пълната липса на по-диви места, където да се разхожда, замаян от мъка си. Най-близкото място, що-годе наподобяващо брулените от вятъра хълмове, беше Батърси парк. Натам се запъти Бил с кесията, пристъпвайки на пръсти към входната врата, за да не го усети териерът Боб, който неизбежно би пожелал да се включи в разходката. Колкото и да обичаше и да уважаваше Боб, сега не желаше компанията му. Бобовците могат да бъдат водени в парка само на каишка и на Бил му изглеждаше нелепо в такъв момент да бъде прикачен за теглещо се насам-натам куче. Агонията можеше да настъпи всеки миг и тогава важен момент в постановката щеше да бъде самотата. Той успя да се измъкне и забърза по стълбите.

Утрото бе чудесно. Безсърдечието на природата в миговете на човешко страдание вече стана предмет на коментар, затова сега само ще кажем, че в този ден тя бе надминала себе си. В такова време и най-предпазливите оставят чадъра у дома. Докато се шляеше по зелените

алеи и слушаше веселите подвиквания на децата, гонещи се под яркото слънце, измамното безгрижие не напускате Бил. Но той бе наясно, че мъката тепърва предстои. Най-сетне намери безлюдно местенце и с едно безгрижно движение на китката изхвърли през рамо товара си. Чу леко тупване зад гърба си и бодро продължи, когато един глас се обади почти в ухото му:

– Ало! Господине!

Тъй ненадейно прозвуча гласът, че за един ужасяващ миг му се стори, че идва от изхвърлената кесия. Та нали току-що се бе уверил, че на стотина метра наоколо нямаше жива душа! Но такива са лондонските паркове, няма съвсем безлюдно място в тях. И пред него се яви – несъмнено изпод асфалта – дребно опърпано момиченце в басмена рокличка. Пристъпваше, цялото сияещо от услужливост и добронамереност. С лявата си ръка влачеше по-малко братче, на свой ред повлякло още по-малко братче. В дясната си ръка момиченцето размахваше кафявата кесия.

– Изпуснахте си нещо, господине.

Бил беше добър човек и не искаше да наскърбява детето. Взе кесията с всичката благодарност, която успя да събере в момента. Усмивката му бе малко механична, когато пусна в шепичката на момиченцето шест пенса. Сестричката и братчетата изчезнаха.

Краткият епизод пообърка Бил и въпреки че премина през няколко затънтени кътчета, може би предвидени от Градския съвет специално за изхвърлянето на снимките на годеници на стоманодобивни босове, не се възползва от тях. Скоро излезе на брега на някакво езерце. Подобно на Зевс при хоразмийския бряг тук той спря.

Брегът беше пълен с деца и кучета, придържани от бавачките или вързани за пейките. Бавачките си споделяха смразяващи кръвта тайни, децата пускаха лодчици във водата, кучетата лаеха... В дърветата на малък остров в средата на езерото колония врани се опитваше да надкрещи кучешкия лай. Изобщо мястото бе веселяшко, но основното му достойнство се състоеше в това, че всички – деца, бавачки, кучета и врани – бяха потънали в собствените си занимания и едва ли биха забелязали и коментирали загадъчното поведение на добре облечен младеж, тръгнал да изхвърля кафява кесия във водните дълбини. Шансът не беше за изпускане. Държейки под око враните, той запрати кесията и тъкмо когато се обръщаше с нехайно подсвиркване, се разнесе шумен плясък. Явно якото момченце, което си играеше наблизо, бе цопнало във водата. Срамно е да го признаем, но в този миг Бил, явявал се вече спасител на

един човешки живот от удавяне, съжали, че трябва да се връща за детето.

Но якото момченце си седеше на брега невредимо. Тялото, предизвикало пляска, бе на огромно черно куче с дълга козина и малоумно изражение, устремено право към кесията. Захапа я с яката си челюст и се обърна към брега. След минута я остави в краката на Бил, отръска се и го загледа идиотски, очаквайки играта да продължи.

Бил вдигна кесията и побърза да изчезне. Не беше на себе си от бяс. Не защото бе целият изпръскан, нито защото някой си бе позволил да отвърже куче в парк, където законите недвусмислено го забраняват. С бяс го изпълваха преди всичко тая гадна кесия и съдържанието ѝ. Вече недоумяваше как може да е бил влюбен в Алис Коукър. Освен всичко друго, освен вредния ѝ навик да се омъжва за богаташи от стоманодобивната индустрия, тази жена явно бе носителка на някаква прокоба, след като нямаше начин човек да се отърве от снимките ѝ. С цялата си безутешност той обърна гръб на езерото и навлезе в една тиха алея.

Алеята изглеждаше още по-откъсната от света в сравнение с всички кътчета, които вече бе преброял. Тук в клоните чуруликаха птици, там в цветята жужаха пчели. Вече дори в този пущинак не помисли незабавно да изхвърли товара си, до такава степен се бяха изопнали нервите му. Подсъзнателно долавяше, че тази самота е привидна и само след няколко минути предчувствието му се сбъдна. Иззад един храст на завоя току пред него изскочи млада двойка.

Жената бе добре облечена и мила, но вниманието на Бил бе привлечено от мъжа. Беше висок, с кафяви очи и тъмнокестенява коса, а голямата фльонга от бледо-морава коприна със стърчащи краища му придаваше смъртно артистичен вид. Имаше нещо до болка познато в този човек и Бил чувстваше, че го бе виждал някъде.

Мъжът вдигна очи и на лицето му се изписа изражение, което Бил не успя да разтълкува. Да не беше толкова абсурдно, щеше да помисли, че човекът се изплаши, когато го видя. Кафявите очи се разшириха, лекият ветрец, разрошил в този миг кестенявата коса – мъжът държеше шапката си в ръка, – остави усещането, че е настръхнала.

– Здравейте – поздрави Бил. Изражението на мъжа поне потвърди чувството, че двамата са се виждали.

– Здравейте – отвърна човекът с пресекав глас.

– Чудесен ден – отбеляза Бил.

Констатацията произведе окуражаващо въздействие върху мъжа. Той сякаш очакваше недружелюбна реакция от страна на Бил и остана

приятно изненадан от сърдечния му тон. Видимо се ободри.

– Прекрасен ден! – съгласи се той. – Прекрасен, прекрасен!

След като всеки си каза репликата, настъпи неловко мълчание. И тогава Бил, подтикнат от незнаен порив, натика кесията в ръцете му и отмина с бързи стъпки.

Целият се тресеше, но вече постепенно в него се възцаряваше облекчение. От подсъзнанието му изплува оня епизод от един роман на Стивънсън, когато героят успява най-сетне да се освободи от фаталната бутилка, пробутвайки я на пиян моряк. Беше го чел много отдавна, като дете, но още помнеше неимоверното облекчение, съпътстващо сцената. Точно така се чувстваше и той сега. Човекът вероятно щеше да го помисли за луд, но втурнеше ли се след него, за да му връща кесията, беше готов да предприеме твърди мерки...

Бил се спря. Потокът на мислите му застина при внезапното озарение откъде познаваше този човек. Най-после се сети къде го бе виждал – в градината на Холи хаус, където Бил обезумял го гонеше с цел упражняване на физическо насилие. Това беше Родерик Пайк.

Бил се усмихна мрачно. Родерик Пайк! Не, нямаше начин Родерик Пайк да се затича след него с разни кесии.

Тогава мисълта му рукна лавинообразно, едва успяваше да я догони. След като осъзна, че това беше Родерик Пайк, веднага се зачуди какво, за Бога, прави той с жена в парка? Нали по всички закони на любовта и дори на приличието трябваше да страда от изчезването на годеницата си! Бил дори се докачи, че един мъж, толкова наскоро изгубил Флик, може да бъде така безчувствен.

Тогава мислите му препуснаха в друга посока и този път бяха толкова тежки, че трябваше да поседне на пейка, за да ги приеме.

Флик!... Разбира се, че не я беше забравил и за миг, но от срещата с Родерик споменът изплува толкова ясно, че... Флик!... Все едно стоеше пред него... Флик, щастлива и усмихната, Флик, уморена и тъжна, Флик, изплашена и търсеща помощта му... цяла галерия от нейни образи, един от друг по-ярки. Сякаш винаги го бе знаел, Бил осъзна, че обича Флик...

Ама разбира се! Какъв глупак беше да не забележи по-рано. Дъждъсът му каза, че бил като дъждовна неделя в Питсбърг. Съвсем основателно. Наистина се чувстваше като през дъждовна неделя в Питсбърг. И защо? Защото след като Флик излезе от живота му, той остана пуст и безсмислен. Ето какво терзаше душата му през всичките тия седмици.

Бил стана. Целият сияеше от трепета, който обзема душата в мига

на просветление. Опипа джобовете си за лулата си – ситуацията изискваше серия дълбокомислено изпушени лули, – но установи, че я е забравил в апартамента. Беше свършено невъзможно да мисли свързано, без да пуши, и той се запъти към къщи.

Същински образец на внимание и деликатност, Джъдсън все още бе навън и Бил остана доволен. Искаше да е сам. Намери си лулата при започнатото писмо до Алис и се разположи във всекидневната.

На масата лежеше радиограма. Бил я отвори със слабата надежда, че може да е от Флик, но разочарован установи, че е от чичо му Кули. Пристигаше в Саутхемптън на другата сутрин и искаше да се срещне с Бил в клуб „Антиквар“ в три часа следобед.

Бил изобщо нямаше представа, че чичо му е на път, и съжали, че нямаше много за казване относно господин Уилфред Слингсби. Хрумването на чичо му да се появи точно сега беше пълна глупост.

Тъй или иначе, нямаше начин да го пренебрегне и реши, че ще е по-почтително и ще направи по-добро впечатление, ако не чака до три часа, а го посрещне на гара Уотърлу. След като взе това решение, се настани удобно и се унесе в сладки мечти за Флик.

Глава 14. Непредвидена среща на гара Уотърлу

1.

С лека пружинираща стъпка Бил крачеше по моста Челси, запътен към гара Уотърлу. До късно през нощта се въртя в леглото, терзан от съмнения в стабилността на характера си. Нима мъж, така бързо прескачащ от една любов на друга, не бе всъщност неспособен да обича в истинския смисъл на думата? Не беше ли този човек непоправимо кук и нищожен, достоен единствено за презрение? От 12.30 до 1.45 часа тези въпроси получаваха само положителен отговор, но точно в два без петнайсет измъчената му глава бе озарена от мисълта за Ромео.

Мъж и половина, приет от поколения влюбени за прототип на вида. Но по думите на самия Шекспир станал за смях пред приятелите си една вечер, когато до девет и половина се прехласвал по Розалина, а в десет без петнайсет вече боготворял Жулиета. Но едва ли някому някога бе минавало през ум да обявява Ромео за кук и нищожен.

Не, всичко беше наред. Просто капациите бяха паднали от очите му – както ви се харесва и както може да се случи с всеки. Колкото повече се приближаваше до гарата, толкова по-убеден бе, че на света за него не съществува друга жена освен Флик. Чувството му към Алис Коукър е било само сляпо увлечение на наивен младеж. Като си спомнеше какъв е бил преди два месеца, не можеше да се познае.

Освен че разреши душевния си проблем, Бил не пропусна да обмисли и практическата страна на нещата. Ще хване първия кораб за Америка, ще намери Флик и ще открие пред нея сърцето си. Всяка секунда, прекарана на 3000 мили далеч от нея, беше безнадеждно изгубена.

При това мисълта за разкриването на сърцето му пред Флик не го вцепняваше, както когато неволно го предложи на Алис Коукър. Флик беше друга. Тя беше... Флик. Истински приятел. Докато стигна моста Уестминстър, вече се усмихваше на минавачите и споделяше с полицайте колко хубаво е днес времето, а на Йорк роуд дори даде на някакъв амбулантен търговец половин корона за кутия кибрит, с което върна вярата в чудеса на иначе упорития скептик. Навлезе в оживения район на

гара Уотърлу с радостна крачка, която премина в галоп, когато един носач го осведоми, че пътниците от корабния влак слизат на тринайсети перон.

Бил не срещна трудност при намирането на тринайсети перон. Победният марш на прогреса бе лишил гара Уотърлу от загадъчността. Някога тя бе тайнствена мрачна страна на чудесата, където заблудени Алиси и мъжките им спътници се лутаха безпомощно и молеха за помощ не по-малко безпомощни служители. Днес гарата е друга. Бил не я познаваше от живописните ѝ дни, меланхоличните спомени му бяха спестени. Плати перонната такса от едно пени и премина бариерата с тълпата.

Перонът беше претъпкан с пътници, роднини и приятели. Вродената досетливост подсказа на Бил, че чичо Кули ще е на края на влака, за да се погрижи за багажа си, и той забърза натам. Искаше да покаже старание, да поеме разпериите с багажа и в крайна сметка да се представи като способен и деен млад мъж. Избута настрани някакво момче, което се опита да му продаде портокали и шоколад, и продължи устремно към крайната цел. Усилието му бе възнаградено и той зърна господин Парадийн, който подскачаше като дребен запалняк, опитващ се да види нещо от боя с кучета.

– Чичо Кули! Как сте? Добре ли пътувахте? Да ви намеря ли носач? – заговори той най-услужливо.

– А, Уилям! – възкликна господин Парадийн. – Не очаквах да те видя. Много мило да дойдеш да ме посрещнеш.

– Помислих, че мога да ви спестя разпериите с багажа...

– Добре си направил. Но ще се оправя и сам. Донесъл съм някои много ценни книги и не искам да ги изпускам от очи. Ще се видим отвън. Ти иди да намериш Хорас.

Перспективата да се види с Хорас не предизвика особен възторг у Бил, но господин Парадийн вече бе спрял един носач и му сочеше куфарите си с вид на колекционер, показващ сбирката си от диаманти на отзивчив ентузиаст, и очевидно не изгаряше от желание да продължи разговора с него.

– Иди го доведи – подкани го господин Парадийн. – Големия, малкия и тия петте – обясни на носача. – С него е и друг твой приятел. Понетя казва, че те познава.

– Тя?

– Едно момиче, казва се Шеридан. Фелиша Шеридан. Племенницата на Синклер Хамънд, при когото идвам.

Всеки път, когато пристигне корабният влак, гара Уотърлу прелива

от оживление и хорска гълчава, но след като чу тези думи, на Бил му се стори, че мястото буквално ври. Пътници, приятели на пътниците, роднини на пътниците, носачи, вестникарчета, началници-движение и неморимото момче, което явно не се бе отказало от надеждата да му продаде портокали и шоколад, затанцуваха пред очите му като в приказен танц. Твърдата платформа сякаш се надигна под краката му. Изсвирването на локомотива прозвуча като радостен писък.

– Флик! – едва успя да промълви той. – Тук ли е Флик?

Но господин Парадийн беше твърде зает, за да му отговори. Придружаван от носача, той вече се намираще в центъра на водовъртежа, заровил нос в куфарите си подобно на териер в заешка дупка. На Бил му се искаше да зададе още хиляди въпроси, но успя само да си поеме дълбоко дъх и шурмува перона с всичката решителност, на която би бил способен, ако отпред стоеше цялата противникова защита. Макар и възмутени, гражданите сякаш сами започнаха да се дърпат от пътя му и не след дълго, породил повече гняв от футболен съдия, той стигна до едно малко по-свободно пространство. Насреща му, стиснала Хорас за ръката, стоеше Флик.

2

Светът е пълен с хора, които, щом зърнат Хорас, тутакси пожелават той да изчезне, но никой не бе желал отсъствието му по-страстно от Бил в този момент. Самият господин Шърман Бастабъл в най-черните си мигове не бе смятал хлапака за по-отблъскващ. Като че ли самото му присъствие не стигаше, та на луничавото му лице цъфтеше и ехидна усмивка, способна да полее със студен душ всеки романтичен порив. За миг Бил се почувства обезсърчен. С целия си вид Хорас сякаш казваше: „Когато тоя перон хвъркне, тогава и аз ще се махна оттук.“ Бил сякаш бе готов да отпусне ръце, когато вдъхновението внезапно го озари. Малко момчета ще се откажат от закуска по което и да е време на денонощието и Хорас едва ли бе изключение.

– Здравсти, Хорас – поздрави Бил. – Изглеждаш доста уморен и изпосталял. Вземи това. Закусвалнята е ей там.

Думите му подействаха като заклинание. Стомахът на Хорас притежаваше качеството, което оптимистите приписват на Стълбата на щастие – на върха ѝ винаги има много свободни места. Без да каже и думичка за благодарност, ако, разбира се, не се брой изгрухтяването, той

сграбчи парите и се изпари. Бил се обърна към Флик, чиито широко отворени очи направо го изпиваха.

– Флик!

– Бил!

– Мила моя! Обичам те, обичам те, оби...

– Портокали и шоколади – разнесе се патетичен глас зад гърба му.
„Портокали, сандвичи, шоколади.“

Сцени с най-страшни убийства минаха през ума на Бил. И без това всяко прекъсване в такъв момент действа като удар по тила с много твърд предмет, а той вярваше, че по време на предишната си среща с момчето бе разрешил веднъж завинаги въпроса с портокалите и шоколадите. Не остана нищо неизяснено и двете страни трябваше да проявят елементарен разум и интелигентност. Момчето предполагаше, че Бил може да иска портокали и шоколади. Бил не искаше портокали и шоколади и съвсем ясно го бе обявил. А ето че сега двамата си крещяха, заталяли в блатото на недоразуменията.

– Не желая никакви портокали – изсъска Бил.

– Шоколад? – предложи момчето. – Шоколад за дамата?

– Дамата не желае шоколад...

– Сандвичи?

– И сандвичи не желае!

– Кифли и сладкиши, шоколад, шоколад с лешници, сандвичи, портокали, ябълки, банани! – напяваше момчето като дрозд през май с ясни си мелодичен гласец.

Бил грабна Флик за ръката и я повлече по перона. Младите влюбени често изпитват измамното усещане, че са сами на света. Макар да изгаряше от любов, Бил все не успяваше да постигне подобна настройка на духа. Гара Уотърлу му изглеждаше като неизбродимо стълпотворение. Недоумяваше откъде в Лондон се е взел толкова много народ, та на това отгоре дошъл да се натъпче на едно-единствено място. Цялото население на Британските острови с всичките му американски гости се бе изтърсило тук и сега, за да смути сърдечния му порив.

– Откакто си заминала – подхвана отново той зад една количка с багаж, – аз...

Количката внезапно се раздвижи и мина между тях с гръм и трясък. Бил отвори уста да заговори отново, когато някой енергично го потупа по рамото:

– Извинявайте, сър – обади се глас със силен американски акцент. – Бихте ли ми казали къде е пощата?

Бедата ни прави добри стратегии. Бил хвана човека за раменете и го завъртя:

– Аз не знам, но ей онова момче с портокалите и шоколадите ще ви каже.

– Благодаря, сър. Благодаря.

– Моля. Флик, скъпа, откакто си заминала, съм страшно нещастен. Отначало не разбрах какво ми е и изведнъж... Трябва да говоря бързо, затова... Обичам те, аз... Моля? – нещо като чадър го смуши в ребрата.

Една могъща дама с кафяв воал, развят под шапката ѝ, повтори въпроса си:

– Къде мога да си намеря носач?!

Защо тия хора все него питаха, сякаш беше гише информация? Опитваше се да гледа възможно най-строго, а те все към него се обръщаха, все едно им беше ангел хранител.

– Пълно е с носачи! Има един до момчето с портокалите и шоколада.

– Не го виждам.

– Ей сега беше там.

Дамата се оттегли недоволна, а Бил за пореден път се обърна към Флик.

– С ваше разрешение, сър.

Сега беше носач с празна количка. Бил бе поразен от иронията на съдбата. Сега го прекъсваше един носач, търсещ могъщи дами с тонове багаж, а само преди миг могъща дама с тонове багаж го бе прекъснала, търсейки носач. Събирането на тия сродни души несъмнено би било добро дело, но сега беше зает с друго.

– Знам какво ще кажеш – каза той на Флик. – Ще кажеш, ами Алис Коукър? Забрави за нея. Това си беше обикновено увлечение. Обичам теб и само теб, открих, че съм те обикнал в първия миг, когато те видях...

С каква невероятна лекота говореше! Достатъчно беше да я погледне и думите сами идваха. Каква увереност и спокойствие му вдъхваше. Не беше по-мъчно от това да кажеш на стар приятел, че се радваш да го видиш. Ни помен от треперенето и заекването пред властния поглед на Алис Коукър. Пълна глупост е било да мислиш, че си влюбен в жена, която те кара да трепериш и да заекваш. Страшно е важно в любовта – Бил вече се смяташе за експерт по въпроса – да се чувстваш спокоен и щастлив с жената, в която си влюбен, сякаш е част от самия теб:

– Флик, скъпа! Да вървим да се женим!

Очите ѝ се впиха в неговите – най-ясните, най-сините очи. Гара Уотърлу се озари в неземна светлина. Усмивката ѝ успокои всеки нерв в тялото му и потопа сърцето му в несънувано блаженство. Беше като светещ прозорец през гъстия снеговалеж, запален, за да посрещне изнурения пътник. В края на краищата тази прекрасна гара беше пълна с целуващи се хора. Той се наведе и без много приказки я целуна. А тази целувка му се стори като окончателно подпечатване на договор, чиито условия отдавна са били уредени. Толкова простичка, толкова естествена. И някак си целувката постави нещата на твърда почва, защото за пръв път, откакто се бе намерил в тоя водовъртеж от хора, успя да каже нещо свързано:

– Ти защо дойде? Тъкмо щях да тръгвам за Америка да те търся.

– Свърших парите и трябваше да изпратя телеграма до вкъщи. Нашите ме пратиха при чичо ти и той ме докара дотук.

– Алис Коукър не се ли погрижи за теб?

– Не съм ѝ се обаждала.

– Защо? Ох! Разбира се! Какъв идиот съм да те пращам при нея! Колкото повече гледам назад, толкова повече се убеждавам, че няма по-голям глупак на тоя свят от мен!

– Не е вярно...

– Вярно е. Само колко време ми трябваше, за да осъзная, че те обичам! Ти наистина ли ме обичаш, Флики?

– Разбира се, винаги съм те обичала!

– Да ме обесят, ако разбирам защо! Чувствам, че е така, но защо?

– Защото си най-прекрасният мъж на земята...

– Боже Господи! Не е вярно, но точно така се чувствам, когато ти ме погледнеш.

Флик стисна ръката му.

– Били, миличък, какво ще правим?

Бил се изненада.

– Ами ще се оженим, какво друго! Възможно най-скоро. Трябва да си намеря работа. Не можем да живеем от нищото. Но ще се оправим. Имам предчувствие, че чичо Кули ще клекове. Трябва ми само начален старт.

– Много ще е трудно.

– Ами! Ще видиш!

– С мен ще е трудно. Нали уж се връщам, за да се омъжа за Родерик...

– Какво! Искаш да кажеш, че тая глупост продължава? Кой може да

омъжи едно момиче насила през двайсети век?

– Когато вуйчо Джордж и леля Франсес решат нещо, няма значение кой век е – простичко обясни Флик.

– Не, няма да го направиш! – Бил внезапно се уплаши.

– Няма, разбира се! Но, Били, трябва да побързаме и да направим нещо... След всичко, което стана, ще бъда като затворник в Холи хаус. В пълна немилост. Все едно затворник, хванат след опит за бягство. Няма да имам смелост да се опитам пак да бягам, докато нещата не се поуталожат. Трябва да ми съобщиш, щом си готов.

– Ще ти пиша.

– Не, може да хванат писмата ти и ще стане още по-лошо.

Тя млъкна.

– Какво има? – учуди се Бил.

– Не мърдай – прошепна тя. – Стой така, сякаш си случаен познат. Леля Франсес идва насам. Трябваше да се сетя, че ще дойде да ме посрещне.

Устремената към тях жена до такава степен покриваше представата на Бил за сестра на сър Джордж, че за момент я почувства като стара позната. Изтръпна от главата до петите. Леля Франси се натъкна на някои трудности, докато се разминаваше с една товарна количка, и Флик даде още напътствия:

– Стой така. Все едно съм се запознала с теб на кораба.

– Как да ти пратя съобщение? – побърза да попита Бил, защото врагът вече заобикаляше количката. – Сетих се! Кой вестник четете сутрин?

– „Дейли рекърд“. Той е на чичо Джордж.

– Следи колонката с личните обяви – прошепна Бил.

Флик кимна леко и се обърна да посрещне внушителната си сродница.

– Лельо Франси! – възкликна.

С видима хладина госпожа Хамънд целуна по бузата блудната си племенничка. Нямахте да се разправя с нея пред непознати. Хокането на живота ѝ бе на езика ѝ и само чакаше Бил да се разкара, за да започне да се излива.

– Довиждане, господин Ролинсън – каза Флик на Бил и му подаде ръка. – Благодаря ви, че бяхте толкова внимателен с мен.

Бил пое щафетата и след нисък поклон към напъчената фигура на леля Франси се отдалечи. Чувстваше се като рицар, когото други ангажменти карат да яхне коня и да изостави дамата на своето сърце в

лапите на дракона.

Глава 15.

Джъдсън вижда стара познайница

Келнерът поднесе кафе и пури и се оттегли. Бил се наведе през масата и заговори с тих доверителен глас:

– Джъдсън, приятелю, имам да ти кажа нещо.

На няколко пъти по време на вечерята той се канеше да заговори, но всеки път оркестърът, който имаше отвратителния навик да гръмва в най-неподходящите моменти, осуетяваше споделянето на тайни с тих доверителен глас. Бил, естествено, се тресеше от нерви, защото нуждата да сподели с приятеля си не му даваше мира. От кратката среща с Флик на гара Уотърлу бе изминала цяла седмица и бремето на тайната ставаше все по-непоносимо. Време беше да каже на някого и в целия този огромен град Джъдсън единствен можеше да изпълни ролята на изповедник.

Джъдсън дърпаше блажено от пурата си.

– Изплювай камъчето – подкани го той дружелюбно.

Освен че си имаше тайна, която го караше да изпитва най-топли чувства към целия свят, бе особено благоразположен към Бил. През последната седмица приятелското му чувство и уважението се бяха върнали. Бил, тъй дълго вехнещо цвете, внезапно отново избуя за живот като полят с вода. Непрекъснато си тананикаше, а тази вечер стигна дотам, да го покани на вечеря в „Риджънт“, последвана от представление в „Алхамбра“. Джъдсън безрезервно одобряваше промяната.

Бил се огледа. Келнерът не се виждаше. Най-близкостоящите гости на ресторанта бяха достатъчно далеч, за да ги чуват, а оркестърът бе преминал от трясъците към тихо каканижене и сякаш засега се въздържаха от дивашки изблици.

– Може би си забелязал, че изглеждам другояче през последните дни?

– Как да не съм забелязал! – сърдечно възкликна Джъдсън. – Та ти грееш като слънце.

– Е, ще ти кажа защо. Джъдсън, стари приятелю, аз познах любовта!

– Пак ли?

Бил се намръщи. Имаме право да очакваме повече тактичност от изповедниците си.

– Ако си мислиш за Алис, това беше само едно увлечение.

– Ясно.

– Този път е истинската любов!

– Аха!

– Какво искаш да кажеш с това „аха“? – Бил беше мнителен.

– О, нищо. Просто казах „аха“. Всеки човек – отбеляза Джъдсън като гражданин на свободна нация – може да каже „аха“.

– Прозвуча, сякаш ме смяташ за несериозен...

– Ни най-малко. Само си мислех...

– Какво?

– Ами не е ли малко бързичко? Така де, допреди една седмица бълнуваше за Алис, а не са минали и седем дни и ти вече си се прехвърлил на друга. Не че те виня – подчерта той възпитано, – винаги съм харесвал бързаците.

Ръката на Бил така се разтрепера, че пепелта от пурата му падна в кафето. Искаше му се да не е толкова отчаян, та да се налага да споделя най-съкровения си чувства с тази бездушна твар Джъдсън. Съвсем бездушен – това беше Джъдсън Коукър, описан с две думи. Иначе приятен, когато си бъбриш с него, но съвсем бездушен.

– Не знам какво разбираш под бързак?

– Може на теб да не ти се струва бързо?

– Познавам Флик от години...

– А, Флик – въодушеви се Джъдсън, – ето това е момиче за милиони! Ако се беше влюбил във Флик...

– Аз съм влюбен във Флик!

– Чакай сега, да изясним нещата – Джъдсън отпи глътка кафе, за да проясни ума си. Вечерта преминаваше изцяло под знамето на въздържанието и въпреки това той се почувства леко замаян. – Допреди седмица беше луд по сестра ми Алис, след това се прехвърляш на оная другата, за която започна да ми разправяш, сега пък казваш, че си влюбен във Флик. Нещо не мога да схвана, Били. Да не си го обърнал на двуженство? Аз лично – свободомислещо обяви той – нямам нещо против двуженството. Сигурно е чудесно да си имаш две къщи, в които можеш да се прибереш.

Бил изпъшка. По-добре да си беше излял душата на диктофон, отколкото да си хаби думите пред тоя нещастен червей.

– И два пъти повече ум да имаше, пак щеше да си останеш малоумен – горчиво отбеляза той. – Не разбираш ли, че говоря за Флик през цялото време?

– Имаш предвид, че Флик е момичето, в което си влюбен? Второто момиче, не третото?

– Няма трето момиче – изсъска Бил през зъби.

– Но ти каза...

– Не съм казал. Всеки, който има само грамче повече мозък от билиардна топка, ще разбере. Изведнъж осъзнах, че Флик е единствената жена, която съм обичал!

– Аха, сега разбирам! Флик е единствената жена, която си обичал! Е, жалко, че не го разбра, преди да я пратиш в Америка.

– Ако не беше заминала, може би никога нямаше да осъзная...

– И какво ще правиш? Ще ѝ пратиш телеграма?

– Тя се върна.

– Ами!

– Видях се с нея на гара Уотърлу миналата събота, когато отидох да посрещна чичо – гласът му потрепери. – Казах ѝ, че я обичам, Джъди и тя ми отговори, че също ме обича...

– Гледай ти!

– Дори не мога да си представя какво намира в мен.

– Трудно е – съгласи се Джъдсън от сърце.

– Много е трудно, защото се е върнала, за да се омъжи за оня Пайк.

Джъдсън подскочи.

– А, не, само не за оня, дето писа, че Тоди ван Райтър бил основал „Копринените“! За Бога, Били, трябва да предотвратиш тая работа! Срещу Тоди нямам нищо против, той излезе с чест от положението: днес сутринта получих писмо от него. Но тоя Пайк! Той е от най-лошите. За нищо на света не бива да позволяваш бижу като Флик да се омъжи за него.

– Няма да позволя! – твърдо обяви Бил. – Но нали разбираш ситуацията? Свършили ѝ парите в Ню Йорк и тя се уплашила, затова телеграфирала на техните, че е готова да се прибере. Те ѝ уредили пътуването, но тя един вид се връща, за да се омъжи за Пайк...

– За тоя скапаняк! – вайкаше се Джъдсън. – Световен дръвник. Тая няма да стане!

– Естествено, че няма да стане – Бил започваше да проявява нетърпение. – Но нали разбираш проблема, сега тя не може да избяга отново от къщи, преди аз да съм в състояние да я поема. А точно сега не виждам как мога да я поема, освен ако не се оправя с чичо ми.

– Искаш да изобличиш оня мошеник Слингсби и тогава той ще ти кълве от шепата?

– Какви доказателства имаме, че е мошеник?

– Мошеник е, Били, повярвай ми. Не съм ти казвал преди, но веднъж се опитах да му изкрънкам едно питие, а той ми тръсна чаша какао и на всичкото отгоре взе да разправя, че било много полезно.

– Флик вече ми писа, че се опитват да ускорят сватбата. Всеки ден пускам съобщение в колонката с обяви на „Дейли рекърд“ и така държим връзка. Но тая сутрин получих писмо от нея, че искат сватбата да е другата седмица. Имам чувството, че сам им я хвърлих в ръцете! – прохленчи Бил. – Само да се опитат да я омъжат, грабвам я и почвам каквато и да е работа!

– Хм... – изрази известно съмнение Джъдсън. – Като става дума за работа, ти, Били, си падаш половин човек.

– Половин човек?

– Малко ти е мозъкът, за да притежаваш цели улици, и много – за да ги метеш – обясни Джъдсън.

– И улици ще мета, ако се стигне дотам! Не познаваш любовта, иначе щеше да знаеш, че мъжът е способен на всичко за любимата си съпруга!

Ергенският живот напълно удовлетворяваше Джъдсън и подобни сентенции никога не му бяха минавали през ума.

– Не мога да кажа, че аз самият някога съм изпитвал желание да се ожена – впусна се той в размишления, – но предполагам, че си има и добрите страни. Може би не е зле да кажеш: „Аз съм дотук, момчета! Трябва да тръгвам, милата ми женичка ме чака у дома...“ – Точно така – Бил бе приятно изненадан от тази проява на чувствителност от страна на човек, когото бе имал за неспособен на по-тънки емоции.

– Обаче – продължи Джъдсън умислено – има я и другата страна. Промъкваш се въщи в три часа, безшумно пъхаш ключа в ключалката, дето си я смазал предния ден, натискаш бравата, без изобщо да изскърца, и откриваш, че тя е поставила веригата. Нещата трябва да се оглеждат отвсякъде.

Бил махна на келнера, който гледаше очаквателно към масата им. Дума не можеше да обели от яд. Отново и отново съжали, че нуждата го принуди да се довери на Джъдсън. Плати мълчаливо сметката и стана.

– Сетих се за още нещо – обади се Джъдсън, докато подтичваше след него към изхода. – Ще трябва да си извадиш разрешение за женитба. Ако се наложи да действаш бързо, ти е нужно разрешение. Без него не става.

– Имам разрешение – отвърна студено Бил и не обели повече дума,

преди да заемат местата си в „Алхамбра“. А и тогава каза само „Млък-вай!“, за да спре оживения брътвеж на Джъдсън.

– Сигурно е същата – Джъдсън тикаше програмата в лицето му и сочеше името на една от актрисите. – Прудънс Страйкър, рядко име. Трябва да е онази, която познавах от „Фоли“ в Ню Йорк. Ще ти я покажа, щом излязат... Ето я! Втората от края! Не може да бъде!

Той млъкна за миг, за да подхване шепнешком дълга и хаотична история, как отишли една нощ с Джими Бул, Фреди Осгуд, госпожица Страйкър и някакъв приятел на госпожица Страйкър, за името му ей сега щял да се сети, и приятел на приятеля на госпожица Страйкър, чието име пък приличало на Сухар – е, няма такова име, ама съвсем като „сухар“ звучало, – та отишли да празнуват рождения ден на Джими на онова място в Гринич Вилидж и Фреди така се гипсирал, че излязъл да бие барабаните, макар че трезвен Фреди пръв щял да признае, че разбирал от барабани, колкото и от...

– Млък!

– Добре де – посърна Джъдсън. – Както и да е, това е тя.

Днешните музикални представления имат способността да разтоварват и без това безгрижната душа, но допълнително да угнетяват угрижения. Не след дълго Бил съвсем обезумя от мисли за Флик и писмото ѝ и вече горчиво съжаляваше, че сам бе предложил да излязат. Грохотът на музиката и подскачането на танцьорките опънаха докрай нервите му. В края на първо действие почувства, че не издържа повече. Нуждаеше се от продължително ходене пеш.

– Аз се прибирам – обяви той.

– Прибиращ ли се! – удиви се Джъдсън. – Ама виж...

– Ти остани, ако искаш. Искам да съм сам, за да помисля...

– Аха, да помислиш... Е, добре. Ще се видим по-късно.

Бил излезе от театъра и тръгна безцелно да се шляе към площад „Пикадили“. След задухата и данданията на представлението хладният нощен въздух бе като милувка. От дълбокото черно небе му намигаха безброй звезди, сякаш знаеха какво му е и искаха да помогнат. Нощта беше само за влюбени, застанали под прозореца на любимата си...

Бил спря така внезапно, че едно такси почти го сгази. Как не се беше сетил досега! За него имаше само едно място на света в нощ като тази. Той се метна в таксито:

– Уимбълдън комън! – извика на шофьора.

Глава 16. Покана за вечеря

Градът беше съвсем опустял, когато Бил сви по Принс ъф Уейлс роуд. Дори кафенето на ъгъла на улицата беше тъмно и пусто. Не знаеше колко е часът, защото и часовникът му беше спрял като самото време. Беше уморен, прибираше се пеш от Уимбълдън, но умората изобщо не му беше неприятна. Приповдигнатото му настроение не позволяваше никакъв друг вид транспорт.

Влюбените са странна и непрактична порода. Ако попитате Бил какво бе спечелил, висейки с часове в сенките на градината в Холи хаус, едва ли би могъл да отговори. Но и през ум не му минаваше, че си е губил времето. Радостният му трепет не бе помрачен дори от това, че със слабите си познания за вътрешното разпределение на къщата нямаше никакъв шанс да установи кой от прозорците, гаснещи един по един в нощта, бе от стаята на Флик. Подозираше, че може да е похабил емоционалната си енергия, съзерцавайки прозореца на чичо Кули или дори на госпожа Хамънд, но това ни най-малко не го притесняваше. Беше сторил единственото възможно в такава нощ и сега можеше да се хвърли в леглото и да мечтае за бързо забогатяване и щастливо бъдеще.

Стъпвайки на пръсти, за да не събуди Джъдсън, се добра до стаята си. След десет минути бе заспал.

По някое време го събуди силен трясък, сякаш покривът се срутваше. Сивеещият прозорец му подсказа, че са минали няколко часа. Тъкмо бе решил, че сигурно е сънувал нещо, когато някой се изкиска пред вратата на стаята му. В коридора имаше човек и колкото и да не му се ставаше, налагаше се. Само крадец олигофрен би се смял на глас, ограбвайки едно жилище, но прилежният стопанин би трябвало да изхвърли дори крадци олигофрени. Бил си обу пантофите и тръгна напред, въоръжен със стол.

Трясъкът очевидно бе предизвикан от падането на закачалката, дължащо се пък на опитите на Джъдсън Коукър да закрепил на нея шапката си. Той се олюляваше и се усмихваше любвеобилно на Бил. Все още беше в пълно вечерно облекло, като изключим бялата папийонка, явно загубена или подарена. На мястото ѝ се мъдреше синя панделка, с каквато жените връзват косите си, препасана диагонално през ризата му като на посланик. Косата му беше разрошена и той сияеше от

неизчерпаема любов. В цял Батърси нямаше по-щастлив човек от Джъдсън Коукър в този миг.

– Били! Приятелю! – извика той радостно. – Гледай сега, нещо не мога да се оправя с тая работа... Всеки път, като се опитам да я изправа, тя пада, и всеки път, като пада, вдига ужасен шум, и всеки път, като вдига ужасен шум, се опитвам да я изправа, и всеки път, като се опитвам да я изправа, тя пада, и всеки път, като... Докъде бях стигнал?

Бил остави стола и го изгледа строго. Вдигна закачалката и възстанови изправеното ѝ положение. Джъдсън, който наблюдаваше приятеля си напрегнато, сякаш Бил се опитваше да премине по въже над Ниагарския водопад, ахна:

– Успя! – нямаше никаква злоба в гласа му, никаква скрита завист във възхищението му. – Ти успя! От пръв път! Ей, много те бива!

– Престани с тия адски крясъци!

– Прав си, Били, преставам. Но не са адски. Е, приятелю, щастлив съм да те видя след толкова време. Какво става с теб? Сядай и ми разказвай всичко!

– С теб какво става, питам аз.

Джъдсън заклати глава и замига.

– Съвсем си прав, Били, ама съвсем. Ти винаги си съвсем прав. А това си е дар Божии, да знаеш. Много ценен. Значи бях на вечеря... Нали помниш, показах ти една танцьорка в Ал-ал... Ал-хам... Чакай! – Джъдсън вдигна ръка с достойнство. – Много хора си мислят, че не мога да го кажа. Наистина така си мислят! Цял Лондон говори, че не мога да кажа „Алхамбар“, но аз мога, мога и съм щастлив, много щастлив! Докъде бях стигнал?

Бил вече изплуваше от раздражението, неизбежно, когато те събудят ненадейно в малките часове, и започна да проявява интерес:

– Някой те е водил на вечеря?

– О, не! – Джъдсън сякаш се обиди. – Аз водих на вечеря. Да, знам какво ще попиташ – откъде съм взел пари? И си в пълното си право да попиташ. Намерих пари, приятелю, защото имам глава.

– Сутринта ще я видим тази глава...

– Умна делова глава – продължи Джъдсън. – Много хора нямат умни делови глави и къде са сега? Бърникат в кофите. Знаеш ли какво направих? Слушай, ти си млад, може да ти е от полза. „Алхамбра“! Ето, казах го, мога и пак! Помниш ли онова, дето пишеше, че Тоди ван Райтър бил основал „Копринените“? Та аз го изрязах и го пратих на Тоди. Писах му, че аз съм го пуснал във всички вестници, защото е млад и искам

да му помогна. И в същото писмо (ето, пак мога да кажа „Алхамбра“) го помолих да ми заеме сто доларчета. Как мислиш? Изпрати ги! Дойдоха тази сутрин. И ти казвам, и подчертавам, че ако някой си мисли, че само щото съм бил на вечеря, не мога да кажа „Алхамбра“, лъже се! Лъже се! – натърти Джъдсън, заръкомаха бурно и едва успя да се задържи на крака, захапвайки закачалката. – А ти знаеш не по-зле от мен, че най-лошото е да лъжеш някого в зъбите, защото всеки четвърти от петима ще хване пиорея...

– Върви да си лягаш – предложи Бил.

– Ще си легна – мъдро кимна Джъдсън с умната си делова глава. – Точно това ще сторя. И много искам – продължи той, а в погледа му, втрещен в закачалката, се изписа непреклонност – да видя кой ще ме спре да не си легна! Това съм аз. Честен и открит и ако на хората не им харесва, да не го харесват. Аз си лягам!

– Отгук – посочи Бил. – Внимавай къде стъпваш.

– Чудна работа, Били – засмя се Джъдсън. – Точно същото каза и момичето. Онова, дето го срещнах в Ал-хал... – той спря. – Бил, нещо ми се върти в главата. Трябваше да ти кажа нещо важно... Какво беше? Е, ще си дойде, няма начин. От мен да го знаеш, Били, колкото и да е черно небето, колкото и да е мрачна прогнозата... то пак ще си дойде. Лека нощ, приятелю. Не ме задържай повече – каза Джъдсън и с едно „Алхамбра“ изчезна в стаята си.

Дневната светлина вече струеше през прозорците и пернатите обитатели на парка Батърси я поздравяваха с бодро чуруликане. Светлината и шумът не позволиха на Бил да заспи бързо. Всъщност така стана по-добре, защото само след час вратата се отвори и на нея застана Джъдсън в синята си пижама:

– Дойдох да ти кажа онова нещо, дето го забравих. Като светкавица ми просветна.

– Е?

Джъдсън потъна в умислено мълчание:

– Ами пак го забравих... Лека нощ!

Бил затвори очи и само след няколко минути, както му се стори, се събуди и установи, че утрото доста е напреднало. От коридора дори се чуваше как някой приготвя закуска. Бил се упъти към банята под акомпанимента на хъркация в стаята си Джъдсън.

Вече беше закусил и четеше неделния вестник, когато наследникът на Коукърови най-сетне се надигна. Бледничък и все пак в учудващо добра форма. Умственото му равновесие също сякаш се бе възвърнало.

Поздрави омърлушено, но добронамерено Бил и една след друга изсърба четири чаши кафе.

– Сънувал ли съм, или снощи вдигнах малко шум? Май се блъснах в нещо...

– Събори закачалката.

– Закачалката! Ей, вярно, сега всичко си спомням. Какво ти разправях, май си поприказвахме...

– Каза ми, че Тоди ван Райтър ти е изпратил сто долара.

– Точно така – Джъдсън си наля още на няколко пъти кафе, но с тъжно поклащане на главата и примирената усмивка на страдащ светец отказа предложените от Бил яйца на очи. – Не мога да ги гледам – говореше за яйцата. – Сложи, моля ти се, вестника пред чинията си, за да не я виждам. Благодаря. Странно е какви работи стават с яйцата на другата сутрин. Като че ли ме гледат... – той отпи няколко големи глътки от чашата с кафе. – Така, казах ли ти, че водих Прудънс Страйкър на вечеря?

– Каза само, че си водил някого на вечеря.

– Точно така. Прудънс Страйкър. Танцорката, дето ти я показвах. Приятелка ми е, още от Ню Йорк. Подсети ме някой път да ти разправа как една нощ аз, тя, Джими Бул и Фреди Осгуд...

– Не, благодаря, вече ми го разказа в „Алхамбра“.

– А, така ли? Та подскачаше си тя там по сцената и след представлението ѝ се обадох и я заведох да хапнем. Хубаво си изкарахме.

– Това го разбрах.

– Запознахме се с една тайфа веселяци и отидохме в апартамента на единия от тях. Към три и половина обаче съседите от долния етаж извикаха полиция. А всъщност, Били, искам да ти кажа, че Прудънс ми разправи едни работи, дето ще подскочиш до седмото небе, като ги чуеш. Това исках да ти кажа снощи, но не можах да си го спомня.

– Сигурен ли си, че сега ги помниш?

– Да! За оня мазник Слингсби.

– Слингсби! – Бил остави ножа и вилицата. – Какво за Слингсби?

Джъдсън поклати печално глава, все едно оплакваше всичкото зло по света:

– Слингсби постъпил отвратително с горкото момиче. Не можах всичко да разбера, защото, между нас казано, не бях съвсем в час, но едно ми стана ясно: Прудънс и тоя Слингсби били доста близки известно време, после той взел да кръшка. Прудънс му дала да разбере, насинила му окото и го зарязала.

– Насинила му окото? Значи това е същата...

– ... Оная от вечерта, преди Флик да отиде на работа в неговата канцелария. Но не това ми е мисълта. Сега ще чуеш най-важното. Приказвахме и за теб, че си племенник на стария Парадийн и че си дошъл в Лондон, за да разбереш защо спадат печалбите. Тогавя тя рече, че точно с теб искала да си поговори, защото имала какво да ти каже за далаверите във фирмата...

Бил скочи.

– Значи има далавери!

– Доколкото разбрах от Прудънс, от години, и то с пълна пара. Хич ме нямаше, приятелю, но толкова успях да схвана – през оная нощ Слингсби, който трябва да е бил фиркан до козирката, за да направи такава простотия, изпял всичко пред нея. До дупка! Гледаш някой, уж печен, пък той пълен ахмак с жените! Направо ме убиват! Нали се сещаш за ония, Самсон, Марк Антоний... Велики мъже, а такава глупост...

– За какво става въпрос? Какво е вършил Слингсби?

– Това не ми каза. Подробностите остави за теб, за да ги предадеш на стареца и накрая Слингсби да си го получи. Уговорих ти вечеря с нея довечера.

– Довечера?

– И аз ще дойда, ако искаш.

– А, няма нужда.

– Сигурен ли си? Не е проблем.

– Сигурен съм.

– Е, може и да си прав – замисли се за миг Дждъсън. – Една спокойна вечер и ранно лягане няма да ми се отразят зле. Не знам защо, но главата ми нещо се мотае. Сигурно е от времето. Та тя ще те чака в „При Марио“ в осем и петнайсет. Не може да не я познаеш – висока, красива...

– Какво? „При Марио“!? Не, не може!

– А? Защо?

– Мястото е свещено. Там вечерях с Флик за последен път, преди тя да замине за Америка.

– Слушай, Били, да не мислиш, че Прудънс ще си играе на иди ми, дойди ми? Не стига, че изобщо се среща с теб...

– Добре де...

– Точно в осем и петнайсет във фойето. Веднага ще я познаеш, ще бъде с червена рокля. Прилича на мотриса, не бе, на испанка, с големи блестящи очи и повечко зъби...

– Уф!

– Моля?

– Нищо, нищо.

– Страхотна е. Много е жизнена. Няма начин да не ти хареса.

– Много даже ще ми хареса, ако наистина ми каже нещо важно за Слингсби. Разбираш ли, Джъди, това може да оправи всичко наведнъж! Ако тя наистина знае толкова, колкото казваш, ще спечеля пълното доверие на чичо Кули.

– И отгоре.

– И ще мога да отведа Флик от проклетите ѝ роднини и веднага да се оженим! Боже! Джъди, нямаш представа какво изпитвам към нея... Тя е моето вълшебно вдъхновение. Понякога, както си седя сам, виждам лицето ѝ с тези най-прекрасни сини очи...

Джъдсън се пресегна за вестника и го разтвори като щит пред себе си. И приятелството си има граници.

– Друг път, Били – обнадежди все пак приятеля си.

Глава 17. Неделна вечер в ресторант „При Марио“

1.

През последната седмица в Холи хаус цареше дух, противоположен на оптимизма, завладял Мърмонт меншънс. Обикновено завръщането на блудните синове се свързва в писанията с голяма веселба и бурна радост от страна на всичко живо – може би с изключение на заклания вол, – но в този дом атмосферата не ощастливяваше Флик. Дните минаваха и само мислите за Бил пропъждаха мъката ѝ.

Хокането, започнато от леля ѝ Франсес още на перона на Уотърлу, продължи без прекъсване цялата седмица. В неделя, в седем часа вечерта, от устата на възпитателката заблिका такъв порой, че господин Синклер Хамънд рязчупи многогодишните си окови, тропна с крак и се наложи със стряскащата свирепост на един мек човек.

– Флик – с несвойствено напрегнат глас прекъсна опяването на жена си господин Хамънд.

– Да, вуйчо Синклер?

– Излез за малко.

Госпожа Хамънд му отправи она поглед, който неведнъж го бе карал да се завре някъде, скрит зад книгите си. Но тази вечер въздействието му бе нулево. Няма по-страховито нещо от тих и миролюбив човек, решил най-сетне да си го каже, а в господин Хамънд вече от една седмица къкреше потискан гняв. Както дори Бил Уест – друг миролюбец – можеше да бъде изкаран от кожата му от удар с бастун по главата, така сега и Синклер Хамънд бе вдигнат на крак от стоварилите се върху милата му Флик упреци, нападки, хули, хокания, мъмрения, грубости.

– Аз разговарям с Фелиша – изсъска госпожа Хамънд.

– Излез, Флики – настоя господин Хамънд с половин уста.

Флик напусна стаята.

Госпожа Хамънд насочи цялата царственост на особата си към своя съпруг. За разлика обаче от краля на Франция нея нямаше кой да я предупреди, че това не е метеж, а революция, която завинаги ще отнеме върховенството ѝ в къщата. Опита се да го смачка по обичайния ред.

– Млъкни! – простичко каза господин Хамънд.

Госпожа Хамънд млъкна.

– Трябва да престанеш, Франси – поде той кротко, ала без да отделя от нея святкащите си очи. – Предостатъчно излага, каквото имаше да кажеш за бягството ѝ, време е да спреш. Ясно ли е? Просто млъкваш. Няма да позволя бедното дете да бъде тормозено повече. И за да не се изкушаваш, ще я изведе да вечеряме навън. Отиваме там, където има светлина, музика и вкусна нездравословна храна. Оркестърът ще свири, светлините ще блестят. Кой знае, може дори да танцуваме. А когато се приберем – не по-рано от шест часа сутринта, – ти ще я посрещнеш с прословутата си усмивка, ще я прегърнеш майчински и мило ще брътвиш изключително приятни и топли неща. Ясен ли съм?

– Но, Синклер – запротестира жена му с доловима в гласа ѝ умолителна нотка, – как така ще изведеш Фелиша? Джордж ще дойде на вечеря!

– Брат ти Джордж е човек, когото в много отношения уважавам и ценя. Но в този конкретен момент той просто не е подходящ събеседник за Флик. Ще мърмори, а аз не желая повече да ѝ се четат наставления.

– Но той много ще се зачуди, че Фелиша я няма, за да го посрещне! – прови госпожа Хамънд.

Господин Хамънд я целуна нежно по челото. Той много си я обичаше.

– Може от това да излезе статия за „Пайк уикли“: „Странното държание на известни племеннички към прочути вуйчовци.“ Отивам да се обличам. Май трябва да си сложа бяла жилетка – той въздъхна. – Няма как, на всички ни се налага да правим жертви.

Отново целуна госпожа Хамънд и излезе с тананикане от стаята.

– Флики! Отиваме да се забавляваме! Какво ще кажеш за вечеря навън? На някое гадно вулгарно място. Хайде да изпробваме някой от ония адски нощни клубове.

Флик го изгледа недоверчиво. Много обичаше вуйчо си, но добре познаваше слабите му страни. Това излизане би било открит бунт, развяване на революционно знаме.

– Би било прекрасно! – въздъхна тя.

– Ще бъде прекрасно – поправи я господин Хамънд.

– Но вуйчо Джордж се връща от Париж и ще дойде на вечеря...

– Известно ми е. Представяш ли си колко забавно ще е да лудеем в някой локал, докато вуйчо ти Джордж седи напушен оттатък в трапезарията!

Флик го прегърна.

– Ти си истинско съкровище, чичо!

– Само си помислих, че малка промяна ще ти се отрази добре. Къде отиваме? Знаеш ли някое добро свърталище?

– Да отидем „При Марио“.

– „При Марио“? Не съм чувал за това учреждение. Уж съм от неопитоменото и бунтовно младо поколение, за което толкова се пише напоследък, а познанията ми за Уест енд са извънредно незадоволителни. Достатъчно вулгарно ли е за мен? Искам място, където да целя хората с хляб. Как върви стрелбата с хляб при Марио?

– Страхотно! Там са най-добрите хлебохвъргачи!

– Най-добрите? – господин Хамънд се замисли. – Е, сега ще се види какво можем пък ние. Но откъде знаеш за това долно свърталище?

– Ходих там веднъж – Флик се поколеба.

– Ооо! – той я изгледа внимателно, а в гласа му се прокрадна сериозна нотка. – Кой те е водил там, Флики?

– Бил Уест. Племенникът на господин Парадийн. Помниш ли, разказах ти за него в градината?

– Помня. Значи той е в Англия и отново си го видяла?

– Да.

– Флики, знам, ще ме помислиш за стар мърморко, но май ще трябва да започна вечерта с, така да се каже, сериозен разговор. Имаш ли нещо против?

– Нямам нищо против, каквото и да направиш, вуйчо.

– Добре! Възнамерявам да приключа с рибата, а след това почваме с хляба. Ще видят те. Тичай да се обличаш, а аз ще се опитам да изровя бялата си жилетка от нафталина.

2.

– Извикай келнера, старо другарче – подкани госпожица Прудънс Страйкър кавалера си и посочи препускащия между претъпканите маси мъченик, който се опитваше да свърши работа за двама. – Припомни му, че когато беше малко момче, ни обеща шише „Лансон“.

Бил кимна любезно и изпълни желанието ѝ.

– Келнер!

– По-високо, де – препоръча госпожица Страйкър. – Какво си заскимтял като пекинез!

– Келнер!

– Така е по-добре. Имаш хубав глас. Да го беше шлифовал, какъв глашатай щеше да излезе от теб!

Бил отново кимна любезно. Май през цялото време това правеше.

Някои твърдят, че човек може през цялото време да се усмихва и да е ужасен злодей. Същото, както установи Бил, се отнасяше за любезното кимане с глава – можеш врата си да откачиш от кимане и пак да се чувстваш отвратително. Вечерта в прочутия нощен клуб на Марио не му бе никак забавна.

Дори в далечните нийоркски дни, когато си прекарваше времето с разни компании, за разлика от Джъдсън Коукър това не му доставяше особено удоволствие. Още преди случайното увлечение по Алис Коукър да го подтикне към по-голяма задълбоченост, недвусмислено бе установил, че на подобни сборища се отегчаваше до смърт. За да се чувства в свои води на бохемски гуляи, човек трябва да е с повратлив ум, да е шегаджия, да измисля палави номера и в допълнение – вътрешностите му да са от желязо и азбест. Бил не притежаваше нито едно от тези качества. Вътрешностите му вдигаха бяло знаме след третия коктейл, а че е шегаджия, знаеше единствено той. С палавостта нещо все не се получаваше, а дори и непредубеденият критик трудно би нарекъл ума му лек и духовит.

Тази вечер се усещаше особено спънат. При едновременните гуляи бе просто един от многото, ала днес забавната програма тежеше изцяло на плещите му. А тя си беше тежичка. Дори когато се опиташе да забрави светотатството, което вършеше, идвайки тук с другото, а не с Флик, госпожица Страйкър просто го потискаше. Още в първия миг, когато се хвърли насреща му във фойето, я сравни с описанието на Джъдсън.

Джъдсън беше казал, че прилича на мотриса. Истина беше. Казал бе още, че ще носи червена рокля. И това беше вярно, макар определеното да бледнееше пред истинския цвят на въпросната дреха. Била много жизнерадостна. И това не беше лъжа. Само в едно не бе познал – че Бил не може да не я хареса. Не я харесваше. Май не можеше да се сети за по-противно същество. Не понасяше ококорените ѝ блестящи очи, не понасяше мощната ѝ фигура, направо мразеше това „старо другарче“, както започна да го нарича още докато бяха на супата. А от всичко най-много ненавиждаше това наклоняне на главата към него и хиленето в лицето му, придружено с пляскане по рамото, за да подчертае остроумието на шегичките си. Както господин Слингсби бе открил по-рано, Прудънс Страйкър имаше здрава ръка и попляскванията ѝ напомняха къчове на игрива кобила.

Но Бил не се предаваше. Недостатъците ѝ бяха повърхностни, а госпожица Страйкър притежаваше едно изключително качество, което изкупваше всичко останало. Тя знаеше какви далавери върти Слингсби, и трябваше да бъде спечелена. Така че след кратък размисъл какво ли ще стане поведението ѝ, ако келнерът наистина донесе бутилката „Лансон“, Бил събра куража на поколенията Уестовци, за да издържи докрай.

Редът на далаверите обаче все не идваше. Госпожица Страйкър категорично отказа да говори за „сериозни неща“ по време на проточило-то се сто години ядене, поддържайки програмата от солени вицове и майтапи. Преди пристигането на кафето Бил успя да разбере само, че тайната на господин Слингсби била страшна и си заслужавала чакането. Докато чакаше, благоволенieto на госпожица Страйкър към него стигна дотам, че го нарече „добро момче“. Оставаха му за завоюване равнищата „палавник“ и „стар майтапчия“. Малко след като Бил достигна второто, госпожица Страйкър изрази желание да танцува.

Бил се изправи възпитано. Никак не му се искаше, но трябваше докрай да продължи политиката. Танцуващата двойка правеше втората си обиколка на дансинга, когато в ресторанта влязоха Флик и вуйчо ѝ Синклер и се качиха на балкона. Инстинктивно господин Хамънд предпочете маса по-нависоко, над тълпата същества, които иначе може би бяха грижовни и мили синове и дъщери. След настаняването им балкониът, където се допускаха само гости във вечерно облекло, остана 99 % свободен. Жалко за бялата жилетка на господин Хамънд, но нямаше начин.

Бил загуби представа за кой път обикаля дансинга. От време на време оркестърът спираше и те се връщаха при масата, колкото да си поемат дъх, но отново скачаха чевръсто при следващия писък на саксофоните. Най-сетне, точно когато вече му се струваше, че мощното тяло на госпожица Страйкър е направено от каучук, тя пожела да седнат. Бил си помисли, че преди да е изгубил съзнание, друга възможност едва ли ще се появи, и се наведе напред:

- Ще ми разкажеш ли за Слингсби – примолви се той.
- Искаш ли? – отвърна госпожица Страйкър приятелски.
- О, да.
- Слушай тогава, палавнико!

Бил придърпа стола си по-близо и се усмихна предано. След поредното пошляпване по вече натъртеното му рамо госпожица Страйкър започна разказа си.

3.

Господин Хамънд подръпна жилетката си, която, изглежда, се беше свила след последната си публична поява, и заоглежда гъмжилото долу.

– Особено показателно за модерния живот, Флики – започна дълбокомислено той, – е отношението на почтените люде към неделната вечер. Места като това са външната видима страна на вътрешната промяна, настъпила в живота на английското семейство. Преди двайсет години мъж с моето положение и име не би и помислил да излезе от къщи в неделя вечер. Преди двайсет години щях да прекарам тихите часове на седмия ден у дома, заобиколен от любимите същества. Щеше да има вечеря, вероятно студено печено, прясна салата и сочен ябълков пай, крем нишесте и много, много сирене. След вечеря пеене на псалми или, ако бяхме по-разпуснати, някоя игра с молив и хартия. Това, че сега съм тук и ми минава през ума да пусна една сардина върху онова плешиво теме долу, се дължи на така наречения „прогрес“ – господин Хамънд опита ордьоврите. – Толкова с моите дълбокомъдри разсъждения, сега искам да ми разкажеш за предишното си посещение тук. Как се озова на това място?

– Бил ме доведе. Той пък преди това беше идвал с господин Слингсби, лондонския мениджър на господин Парадийн.

– А! Уилям! Разкажи ми за него.

Котешките очи на Флик го изгледаха изпитателно. Чудеше се какъв ще е резултатът, ако наистина му кажеше всичко – че обича Бил и Бил обича нея и че веднага щом ѝ призна чувствата си, тя предложи да тръгне с него... Реши все пак да спести тези подробности, загрижена за спокойствието на чичо си. Искаше ѝ се да сподели тайната си и знаеше, че той ще я запази, но за сметка на душевния си покой. Горкият, направо би полудял!

– Съвсем случайно срещнах Бил в деня, когато избягах – каза тя. – И, сама в Лондон, нерядко се виждах с него.

– Ясно... – господин Хамънд изпитваше известни съмнения.

– Често вечеряхме заедно.

– Ясно.

– И веднъж ме доведе тук.

Господин Хамънд натроши малко хляб.

– Доколкото си спомням, тогава в градината ти ми каза, че този Уилям бил принцът на момичешките ти мечти. Сега пак ли ти се видя

такъв?

– Той е много свестен – зае отбранителна позиция Флик.

– Нали не му каза, че някога си боготворяла земята, по която ходи?

– Бил беше влюбен в друга, когато се срещнахме.

Господин Хамънд видимо си откъсна.

– Аха!

– Изцяло отдаден. Държеше дванайсет нейни снимки в дневната си.

Господин Хамънд съвсем се успокои и се нахвърли ожесточено на печеното пиле.

– Ще ти призная, Флики, голямо бреме се смъква от раменете ми. Както навярно си се досетила, през последните години ти си ми грижа. Аз съм един грохнал старец, който живее единствено за...

– Нали каза, че си от младото поколение?

– Няма значение. За целите на настоящата ми реч съм грохнал старец, който живее единствено за щастието на златокосото си дете...

– Как ми се иска наистина да ти бях дете – прекъсна го пак Флик. – Колко просто щеше да е всичко, нали?

– Да, ако имаш предвид, че щеше да ме въртиш на пръста си още по-лесно от сега. Много се тревожа за теб, Флики. Искане ми се да постъпиш правилно и стигнах до заключението, че Родерик е правилното решение. Това, че някой ден ще наследи няколко милиона лири, го откроява в особена светлина...

– Не съм си мислила, че мога да го чуя от теб! Ако обичам един мъж, няма да ме интересува дали е беден!

– Сърцати слова, момичето ми. Но не забравяй, че когато немотията влезе през вратата, любовта излиза през прозореца... Къде се вторачи така?

Флик се бе загледала в подскачащите на дансинга двойки. Тя сепнато отмести поглед. Да беше по-наблюдателен, господин Хамънд щеше да забележи, че очите ѝ са разширени, а зъглчетата на устните ѝ трепкат. Но той не беше наблюдателен, още повече че в момента пушеше, а пурата, която купи с известни съмнения, се оказа толкова добра, че го потопа в унесено доволно настроение.

– Гледах танцуващите – каза най-сетне Флик. Думите сякаш с неохота излизаха от устата ѝ.

– Да им се не начудиш – пуфкаше доволно господин Хамънд.

Флик чертаеше по покривката йероглифи с нервни движения на кафената лъжичка.

– Вуйчо, нали мъжете все се влюбват?...

– Така се говори – съгласи се господин Хамънд.

– Искам да кажа, мислят си, че са влюбени, а всъщност не обичат... ох, не знам как да го кажа. Значи, има едни мъже, които могат така да се вживяват... и наистина да изглеждат влюбени, и да накарат и жената да повярва, а през цялото време да излизат и с други жени, и съвсем да я забравят, ако се разделят за ден-два...

– Много са тия мъже, освен ако не е настъпила някаква огромна промяна от моето време. Постоянството е плахо цвете, което разцъфва едва на средна възраст. Разбира се, Родерик е друг случай. Той не би направил подобно нещо.

– Не говорех за Родерик – Флик продължаваше да рисува по поквивката. – Изглежда, си прав, вуйчо.

– За кое?

– Ами... че трябва да бъдем разумни. Явно... онези неща, които наричат любов и романтика, са глупост, затова трябва да бъдем разумни...

– Така мисля и аз, макар че едва ли можеш да се оплачеш от липса на романтика у Родерик. До уши е затънал в нея! Каква вратовръзка носи само!

– Ако беше жена, вуйчо, щеше ли да се омъжиш за човек, на когото си разбрал, че не можеш да вярваш?

– Какво имаш предвид?

– Ами, представи си, че някой ти е казал, че е влюбен в теб, а после внезапно откриваш, че излиза и с други – на вечеря, на танци и... – Флик хвърли бърз поглед през балкона – блее срещу тях, все едно са най-прекрасното нещо на света! – довърши тя разярено. – Няма ли да си помислиш, че си сгрешил?

Господин Хамънд я потупа бащински по ръката:

– Не се тревожи, Флики. Родерик не е такъв. Ни най-малко. Ако беше, аз пръв щях да ти кажа да стоиш настрана от него. Мъж, на когото не можеш да вярваш, не струва пет пари.

Глава 18. Черен понеделник

За мнозина в този забързан и напрегнат век ранните сутрешни часове на понеделника са най-лошите от цялата седмица. Тогава човешката душа, повита от нежната лекота на съботния следобед и неделята, болезнено се свива от мисълта за поредното нагърбване с товара „ходене на работа“.

Докато закусваше в къщата си на Бругън стрийт на сутринта след вечерята на Бил с госпожица Страйкър, господин Уилфред Слингсби бе много далеч от това типично понеделнишко усещане. Похапваше бърбечета с препечена филийка и прелистваше струпаните до чинията му сутрешни вестници, очите му грееха, умът му бе ведър.

Почти всички се задоволяват с един-единствен вестник по време на закуска. Някои разпуснати люде четат по два. Купчината словесност пред господин Слингсби включваше всички издания от района на Голям Лондон независимо от обхвата и влиянието им.

Ала четенето му не се отличаваше с изчерпателност. По всекидневника или седмичника пробягваше само един бегъл поглед и той политаше на пода. Този поглед се интересуваше от един-единствен раздел – театралните рецензии. В събота в театър „Бижу“ се бе състояла премиерата на музикалната комедия „Кажки го на татѐ“, удостоена с привилегията да бъде първата постановка, изцяло финансирана от господин Слингсби. Ако се съдеше по днешните вестници, а и по вчерашните, тази постановка можеше да се превърне в златна мина.

Господин Слингсби дочете и последния отзив и се облегна сияещ назад. Съкровената мечта на всички алхимици, търсеци философския камък на театралното тайнство, е да станат продуценти на паметна постановка, озарила небосклона веднъж на двайсетина години, която след шеметна кариера в Лондон тръгва да обикаля сцена след сцена. Ако се съдеше по изказванията на критиците в пресата и ентузиазма на публиката на премиерата, за господин Слингсби тази мечта се бе превърнал в реалност. Той довърши закуската си, запали нехайно пура и позвъни за колата, която да го откара до кабинета му в сърцето на Лондон.

Ако имаше на тази земя идеално щастие, то принадлежеше нему. Никакъв Дамоклев меч не се полюшваше над главата му. От този ден нататък щеше да живее в кадифе и коприна. Можеше да зареже

досегашните си занимания и да бъде господар на времето си, да пуши дебели пури, докато обяснява на някой драматург, че второто му действие се нуждае от сериозна преработка. Когато слезе от колата пред канцеларията, сърцето му пърхаше весело. Нямаше пеещи чучулиги в небесата над Сейнт Мери екс, но за господин Слингсби беше точно обратното. Толкова приповдигнато бе настроението му, че когато видя младия Хенри, дори се подвоуми дали да не му даде бащински половин крона.

– Един джентълмен иска да се срещне с вас, сър – каза Хенри.

– Джентълмен, а? – господин Слингсби едва не прибави „Тра-ла-лали!“ – Къде е?

– Поканих го в кабинета ви, сър.

– Отлично – пропя господин Слингсби и за малко не заподскача с танцова стъпка напред. – Може би си има и име?

– Господин Уест, сър.

– Господин Уест? Ааа, господин Уест? Да, да!

Той се понесе към кабинета си.

– Ааа, Уест – извика господин Слингсби приветливо и въздухът сякаш се изпълни с ехото на звънящи чинели и галещи флейти. – Надявам се, че не чакате отдавна.

Бил чакаше отдавна, но това не го притесняваше. Беше дошъл рано и възнамеряваше да остане до късно.

– Добро утро – студено поздрави той.

Не желаше да слуша дружелюбни приветствия от този пръч. Предстоеше му да извърши словесен еквивалент на удар със сатър по главата и не му беше до лигави любезности.

– Моля, седнете. Разположете се удобно. Пура? – предложи господин Слингсби.

Бил седна, но отказа предложената му хаванска пура, сякаш бе палач и миг преди да положи глава на дръвника, осъденият се опитваше да го омилостиви с кутия пури. Точно така се чувстваше. От разговора с госпожица Страйкър му беше станало ясно, че Слингсби наистина бе издал на тази дама къде е заровено съкровището – и то такова съкровище, че Бил се изуми как е възможно някой, дори солидно накувасен или под размякването въздействие на любовта, да повери подобна тайна.

– Дойдох тази сутрин... – започна той.

– Но не сте били в събота на премиерата на „Кажете го на татето“ в театър „Бижу“, нали? – прекъсна го господин Слингсби.

– Не съм – отвърна Бил. – Аз...

– Революция, драги мой! – разпали се господин Слингсби. –

Стопроцентов нокаут! Всички вестници до един я хвалят до небесата. Първото изцяло мое представление, при това най-успешното след „Лелята на Чарли“. Всъщност, между нас да си остане, няма да се учудя, ако донесе дори повече. Постановката е почти без разходи – три действия с един и същ декор, обикновен интериор – и, изглежда, ще се играе с години. Да знаете само как хората оставят златния шанс да изтече между пръстите им. Шест продуценти са я отхвърлили, без изобщо да се замислят. Либретото ми попадна по чиста случайност. Но аз винаги подушвам откъде ще излезе заек, и ми трябваше само първото действие да прочета...

– Мога да ви кажа, че...

– ... за да разбера, че съм попаднал на нещо голямо. Тогава, естествено, не бях още наясно какъв точно е потенциалът му. Но си знаех, че няма да се издъни. В една от сцените единият сладур си изгубва панталоните...

Чистата случайност, че господин Слингсби направи пауза, за да запали изгасналата си пура, отърва Бил от изслушване на цялото либрето на „Кажи го на тате“ и му даде възможност да заговори за работа. Усещаше се пришпорен и заговори припряно, което не съответстваше на намерението му да бъде убийствено убедителен. Но се надяваше, че съдържанието на репликите му в достатъчна степен ще прикове вниманието на публиката.

– Снощи вечерях с госпожица Прудънс Страйкър – побърза да съобщи той, чувствайки, че едва ли с нещо друго би могъл да изтласка от мисълта на Слингсби майтапите от безценната му пиеса.

Догадката му се потвърди. Господин Слингсби остави пурата и вперя очи в него. Не каза нищо от рода на „Продължете, моля! Разказът ви извънредно ме заинтригува!“, но възцарилата се тишина убеди Бил, че бе успял все пак да привлече вниманието му.

– И мога да ви осведомя – добави с хладен тон Бил, – че съм в течение на деянията ви.

Фразата беше позасукана и сякаш не толкова мощна, но я предпочете пред простото „Знам всичко!“.

– Ааа! – отвърна господин Слингсби. Ръката му, която драсна клечка кибрит и за трети път запали пурата, изобщо не трепна, нито пък гласът му прозвуча неестествено. Само тъмните му очи блещукаха. – Какво знаете?

– Зная, че вие сте „Хигинс и Бенет“!

– „Хигинс и Бенет“? – измърмори объркано господин Слингсби. –

„Хигинс и Бенет“?

Бил не можа да изтърпи този елементарен опит за шикалкавене.

– Да, „Хигинс и Бенет“ – повтори той. – Загадъчната фирма, която изкупва цялата целулоза от чичо Кули на най-ниски цени. Много прост и находчив номер! Приемате поста на лондонски представител на чичо Кули, регистрирате фирма под чуждо име, продавате всичко на себе си и после го препродавате на други фирми с много добра печалба. Не се учудвам, че можете да си позволите да поставите „Кажи го на баща ми“!

– „Кажи го на тате“! Много по-добро като заглавие – поправи го господин Слингсби.

– Нали значи същото!? – отсеке Бил.

– О, има разлика – настоя господин Слингсби. – Няма да повярвате колко добри постановки пропадат заради лошо заглавие. Сам ще се убедите, ако се замислите за миг. „Кажи го на тате“! Само се изплъзва от устата. И на афиша стои чудесно. А пък...

– Не съм дошъл, за да обсъждам заглавия на пиеси – прекъсна го Бил. – Интересува ме какво мислите да сторите по въпроса?

Черните вежди на господин Слингсби се повдигнаха:

– Да сторя по въпроса? – премига невярващо той. – Драги мой, какво може да бъде сторено по въпроса? Винаги е съществувала възможността някой ден всичко да излезе наяве и, както разбирам, това вече е станало. Разбира се, засега не разполагате с нищо, което дори отдалеч да прилича на доказателство, но за нещастие това няма никакво значение. Щом сте надушили нещо, едва ли ще е трудно и доказателства да намерите. Трябва да изчезвам. Това е. Какво друго?

Бил все по-определено бе завладян от мъчителното усещане, че разговорът не върви както трябва. Дори в момента на неговия триумф личността на Слингсби се оказа прекалено силна за него. Почувства се почти толкова притеснен, колкото и на онзи обяд в „При Марио“. Уж бе скочил като лъв, а не се получаваше. Дори не си направи труда да тресне с юмрук по бюрото.

– Да изчезвате? – каза той с глас, който трябва да звучи строго и убедително. Прозвуча му като извинително блеене. – А ако накарам да ви арестуват?

Слингсби го погледна болезнено невярващо. На лицето му се изписа: „Ама че тъпотия, какви са тия дрънканици!“

– Да ме арестуват! – възкликна той. – Вие не сте добре! Нали не мислите, че чичо ви ще ви благодари, ако го направите за посмешище с разгласяването на тази история? Той ще е най-доволен, ако приключим

въпроса възможно най-тихо и бързо.

Погледна Бил, сякаш очакваше той да му се извини. И непреодолимият му магнетизъм за малко да го постигне. Слингсби започна краткия си разказ:

– Никога не се захващайте с нещо подобно – с известна горчивина предупреди той, – ако не сте наясно, че контролът над него може неусетно да ви се изплъзне. – Бил едва не изрази съгласие. – Имах благодарумието да направя всички приготовления още преди време. Парите ми са вложени в южноамерикански ценни книжа и възнамерявам да се кача на първия кораб за Буенос Айрес – той направи пауза. – Не – продължи след малко: – Най-напред ще се отбия в Ню Йорк, за да уредя постановката на „Кажете го на тате“. Кажете ми – изостави той тривиалния въпрос за престъплението си, – вие сте живели там известно време: кой е според вас най-подходящият човек, за да постави една приятна, изчистена комедия с един-единствен декор за всичките три действия? Не се нужда от финансиране. Пиесата сама се грижи за себе си. Имам нужда единствено от някой честен човек.

Напълно сломен, Бил опита бърза контраатака:

– Какво общо можете да имате вие с един честен човек!

Не беше лесно да освободиш господин Слингсби от собствената му гениалност.

– Да не го превръщаме в личен въпрос – кротко скастри той Бил. – Няма смисъл от прояви на враждебност. Основания за оплакване имам аз. Вие провалите един от най-чудесните малки приходи, които човек, като мен може да си докара. За щастие, струва ми се, че ще мина и без него. Искам само едно до края на живота си, „Кажете го на тате“. Няма основание да бъдете груб. Самият вие се справихте неловко. Старият Парадийн трябва да прояви щедрост към вас, когато научи. Освен това получихте един много ценен урок, който ще ви е от полза в бъдеще. Никога – каза господин Слингсби и за малко да сложи ръката си върху рамото на Бил, който се дръпна рязко, – никога не доверявайте деловите си тайни! На никого! Особено внимавайте, когато се опитвате да смеете някоя жена с блестящия си ум. Най-добре изобщо избягвайте дамите. Много са коварни. Не вярвайте на откровенията им... Как ви се стори Прудънс? – запита игриво.

Преди да се усети, Бил заяви, че госпожица Страйкър е почтена жена.

– Много приятно момиче – толерантно се съгласи господин Слингсби. – Дяволски нрав и склонност към измама, но, общо взето,

талантлива. Мисля, че ще успея да я вредя в някоя от пътуващите трупи за ролята на прислужницата в „Кажете го на татето“. А сега, драги – подхвърли той, докато леко зашумоля из документите, разпилени по бюрото му, – опасявам се, че ще трябва да ви помоля да ме оставите сам. Имам доста за разчистване, преди да замина. Между другото, би било много мило от ваша страна, ако не споменавате на чичо си за тази дреболия, преди да съм отплавал. Надявам се да успея да хвана кораба в сряда. Много ще съм ви задължен, ако отложите доклада си дотогава. Съществува някакъв минимален шанс, ако съм му, така да се каже, под ръка, да го приеме лично и да потърси отмъщение, нали разбирате? По-добре не му казвайте, докато не замина. Е? Какво мислите по въпроса?

– Добре – отвърна Бил.

Нямаше представа защо го изрече, просто усещаше, че не може да каже нищо друго.

– Превъзходно! – блеснаха в доволна усмивка безупречните зъби на господин Слингсби. – Довиждане, драги. Надявам се пак да се видим някой ден. О, почакайте – той драсна набързо няколко реда върху едно листче. – Вземете това. Директорът на „Бижу“ ще ви уреди с няколко места, когато пожелаете. Сигурен съм, че ще ви хареса. Най-доброто второ действие, показвано на сцена.

Едва привечер Бил се завърна в Мърмонт меншънс. Нямаше как да се прибере по-рано, защото на всеки ъгъл спираше и се чудеше на себе си. По обед бе стигнал едва до Странд. Влезе в една тиха гостилница и след като хапна, усети духа си приповдигнат почти колкото на Слингсби.

Изведнъж осъзна, че сблъсъкът със силната личност на този мъж бе скрил от погледа му същественото. Победен или победител бе Уилфред Слингсби, не беше важно; щеше ли да влезе в затвора или не, нямаше значение. Победен, победител, свободен като птица или зад решетките, Слингсби си изигра ролята, давайки на Бил възможност да извърши огромна услуга на чичо си. Чрез него се осъществи успехът на лондонската мисия.

Едва ли чичо Кули ще пропусне да го забележи. Оставаше да прояви щедрост, както бе отбелязал господин Слингсби. И тогава последната пречка между него и Флик се изпаряваше.

През изпълнен от радостен звън свят Бил се добра до Мърмонт меншънс и, лек като птичка, влезе в апартамента си.

На масата лежеше писмо и радостният звън още повече се усили, когато разпозна почерка на Флик.

Отвори плика.

Радостният звън замря, все едно му бяха прекъснали захранването. Той се строполи на канапето. В ушите му се чуваше някакво странно жужене. Отсрещната стена изглеждаше далечна и потънала в мъгла. Почувства тъпа болка под ребрата, сякаш го удари огромна невидима ръка.

Препрочете писмото... Станала бе някаква грешка...

Грешка!... Точно така пишеше: „Мисля, че направихме грешка... разбира се, можем само да съжаляваме... омъжвам се за Родерик в сряда... и това е единственото правилно нещо...“ Не даваше никакво обяснение за чудовищната, ужасната, недопустимата промяна на решението си. Абсолютно никакво.

Бил гледаше с празен поглед, а стаята ставаше все по-черна.

Глава 19.

Бил навлиза в чужда територия

Градината на Холи хаус спеше под лунната светлина. Дърветата хвърляха тъмни сенки върху ливадата, нощният ветрец шумолеше в клоните. Един ведър дух би открил в тази градина дълго търсен рай, но за спотаения в храстите Бил нещата не стояха така. Духът му изобщо не беше ведър.

Този път нямаше никакво намерение да стои с часове в тъмното, мечтателно загледан в светлите прозорци. Дошъл бе да върши работа. След дълги часове на размисъл върху писмото на Флик стигна до извода, че то е било вдъхновено, може би дори издиктувано дума по дума от онази невъзможна жена. Колкото повече мислеше, толкова по-недвусмислено откриваше почерка на дяволската леля.

Един мъж на действието не тръгва за някъде без план за действие. И Бил си имаше план. В него влизаше сътрудничеството на някой от прислужниците и Бил се бе наврял в един храст, за да изчака появата му. Всичко беше обмислил. Излишно би било да прибегва до обичайния пощенски път. Злобната жена, която бе видял на гара Уотърлу, несъмнено проверяваше кореспонденцията на Флик. Представяше си как като сетер дебне пощальона. Оставаше само да се спотайва, докато някой прислужник излезе да глътне малко въздух, а после да го приклеши и да го подкупи с тонове злато да предаде на Флик писмото, което го пареше през левия вътрешен джоб.

Хубаво писмо се получи. Отне му час и половина, но резултатът си заслужаваше. На шест гъсто изписани страници бе казано всичко, което имаше да се казва за непресъхващата му любов, очертано бе в общ план розовото бъдеще, което ще настъпи, щом чичо Кули научи за Слингсби, и се определяше среща на следващия ден под часовника на Чаринг крос. Оттам предстоеше отиване в общината, където всичко бе уредено за незабавната им женитба. Едва ли в цялата история на любовната кореспонденция е имало друго писмо, което така успешно да съчетава сърдечната тръпка с практичната страна на нещата. Но засега нямаше кой да го предаде на получателката.

Очевидните прелести на лунната нощ, изглежда, никак не изкушаваха прислугата в Холи хаус. Ветрецът шепнеше нежно, лунните лъчи галеха тревата, невидимите цветя изпълваха въздуха с упоини

благоухания – и всичко това напразно. Докато непрекъснато сменяше позата на тялото си, за да не се схване, Бил чувстваше нарастващо презрение към британската домашна прислуга. Представяше си как в такава божествена нощ тия деградирали твари са се натъкнали в одимената готварница със затворени прозорци и дърдорят за филми или четат съзлививи романчета.

Някакъв далечен часовник удари два пъти и Бил реши, че чакането му е дошло в повече. Излезе от храстите и тръгна към входната врата.

Дълго време никой не се показва, след като позвъни. Най-сетне се появи прислужничка. Бил, който се чудеше ще го познае ли икономът, изпита в първия миг облекчение. Дори си помисли, че тъкмо това е слугинчето, което бе чакал през всичките тия часове, но когато видя лицето на момата, незабавно дръпна ръка от писмото, към което вече посягаше. Беше с очила, но и през тях очите ѝ святкаха с такъв зъл блясък, че веднага разпозна в нея дясната ръка на дявола в дома.

Все пак се налагаше да представи някакво обяснение за присъствието си.

– Искам да поговоря с госпожица Шеридан – заяви той.

Очилата блеснаха, както му се стори, с крайно възмущение.

– Госпожица Шеридан не е у дома, сър – отвърна момата с леден глас.

– Мога ли да говоря с господин Парадийн?

– Господин Парадийн не е у дома, сър.

Изглежда го злобно през очилата и понечи да затвори вратата. Не можем да я виним. Висенето в хрусталака се бе отразило твърде очевидно на косата и дрехите на Бил и той не приличаше на човек, донесъл радостна вест по тъмно.

– Всички са на театър.

Това беше самата истина. Обезпокоен от умислеността на Флик, господин Хамънд се бе погрижил този път да я заведе на театър и обогати Слингсби, защото изборът падна върху „Кажи го на тате“.

Но Бил реши, че го лъжат. Не можеше друго да се очаква от тази мома, очевиден инструмент на леля Франсес. Той се дръпна замислен от затворената врата и пак се мушна в храстите. Една прислужничка не можеше да го обезкуражи. Не можеше да не се покаже някой по-благоразположен служител. Скри се и зачака.

След десетина минути получи озарение. Когато се бе затаил на покрива на пристройката, Флик се спусна от прозореца точно над нея. Какъв глупак беше! Трябваше само да намери пристройката, да се

покатери и ако прозорецът на Флик свети, да подсвирне тихо. Ако пък тъмнината му покажеше, че я няма, щеше да увие писмото в кърпичката си и да го хвърли в стаята с някой камък. И той тръгна.

Ето го покрива, точно както го беше оставил. Дотук добре. Но прозорецът над него не светеше. Той взе един камък и тъкмо увиваше пакетчето си, когато някъде отгоре се чу шум от отваряне на прозорец, последван от тихо, но ясно „Хей!“ Човек, изживял нервни сътресения като днешните, не е в настроение да му викат „Хей“, докато се промъква из чужда собственост. Бил прехапа език, изпусна и камъка, и писмото, и се шмугна в сянката на пристройката. Зачака със затаен дъх разволя на събитията.

Както се оказа обаче, само гузната му съвест го бе накарала да си помисли, че тайнственият глас е викал него. Отляво някой подсвирна и той разбра, че не бе единственият нашественик в градината. От известно време вятърът се засилваше, а сега задуха юнашки и прогони облаците от лицето на луната, която освети сцената като с прожектор. Бил остана в сянката на пристройката, но без това островче мрак градината беше достатъчно светла, за да вижда ясно. От прозореца се показва главата на Хорас, осиновения син на чичо му, а долу с крака, безмилостно зарити в бегонията, стоеше тантуреста мъжка фигура, която Бил не познаваше, а и при възможност за избор не би желал да познава. Върху челото на фигурата, както и навред по нея, ясно се четеше „главорез“. Ние вече сме се вглеждали на светло и отблизо в Джо Джебчията и знаем, че не бе сред фаворитите в конкурса за красота на Природата. По тъмно можеше да бъде оприличен на горгона с някои човешки черти.

Хорас се наведе още повече през прозореца.

– В мен са – каза той.

Вятърът сега духаше толкова силно, че шепненето беше невъзможно и думите на Хорас стигнаха безпрепятствено до ушите на Бил, както и последвалият отговор на главореза:

– Пускай!

Едва сега Бил осъзна, че тук се върши тъмно дело. Може би разговорът с господин Слингсби бе притъпил вярата му в безкористността на човешката природа. Не му трябваша повече обяснения, а и никой не даде такива. Хорас се скри за малко, показва се отново с някакъв възголям предмет в ръцете и го пусна, а главорезът сръчно го улови. После момчето се прибра и затвори прозореца, а главорезът – оттук нататък ще си го наричаме Джо Джебчията – смачка още няколко бегонии и се запромъква покрай скривалището на Бил.

– Стой! – извика Бил. – Какво мъкнеш?

Във всекидневието си Джо Джебчията беше флегматичен. Трудно нещо можеше да го накара да направи по-изразителен жест от повдигане на веждата. Но сега беше друго. Все едно го смушкаха под лъжичката. С ужасено изскимтяване той се озърна през рамо и хукна като отвързан през поляната.

Дори при нормални условия Бил можеше да му даде 50 метра преднина при надбягване на 100 метра и без проблем да го догони. А сега след безкрайното клечане в хрусталака се чувстваше като с крила. При това Джо мъкнеше тежък вързоп. Състезанието приключи в средата на градината, когато Джо усети във врата си дишането на преследвача и опита отчаяна мярка. Хвърли вързоба и нападна.

На Бил толкова му трябваше. На лунна светлина Джо изглеждаше чудовищно, при това външният вид не говореше нищо за миризмата му. Но Бил бе на мнение, че след този тежък ден ни грозота, ни смрад могат да го уплашат. В мига, когато пръстите на Джо се стегнаха около гърлото му, той го убеди да ги отпусне с един ъперкът, който, ако се съди по звука, попадна в целта. Последва бърза серия от къси прави, докато Джо успя да му подкоси краката и двамата рухнаха заедно. За няколко минути нещата се обърнаха, предимството мина на страната на Джо.

Всеки боец си има слабо място. При някои това е крехката челюст, други не понасят удар в носа. Ахил е запомнен с деликатната му пета. Джо Джебчията бе неуязвим в тези точки. Яки мъже можеха да го налагат с чукове по носа без свършено никакъв резултат. Не трепваше и при удар в челюстта, дори от ритник с копито. Но и той беше жив човек. Имаше си слабото място, което неведнъж го бе предавало в схватките от бурното му минало. Гъдел го беше. Достатъчно бе да боцнете Джо с пръст и песента му беше изпята.

Точно това направи и Бил – по чиста случайност, докато се мъчеше да го отхвърли от себе си. Пръстите му внезапно напипаха ребрата на противника и Джо на мига скочи с кръсък.

Бил също скочи. Нищо в краткото му познанство с Джо не му даваше основание да мисли, че може да лежи спокойно на земята, докато противникът стои на крака. Превесът в битката отново мина на другата страна. Джо беше масивен, но не особено бърз. При по-продължителна серия удари губеше предимство. Вятърът утихна така внезапно, както се бе извил, облаците отново покриха луната, но все още имаше достатъчно светлина за целите на Бил. Направи крачка напред и цапардоса Джо в окото. Този удар, нанесен с всичката ярост на човек, прекарал сутринта

с Уилфред Слингсби, следобедна с писмото на Флик и нощта в храстите на Холи хаус, окончателно реши нещата. Джо се дръпна назад, хвърли се в храстите, оттам на улицата, плю си на петите и изчезна завинаги от живота на Бил.

Бил се бе задъхал. Малкият инцидент му се отрази прекрасно. Чувстваше се щастлив и оживен. Изхвърлил бившия си опонент от общата схема, той вдигна вързопа и тръгна към пристройката, за да намери писмото, което бе изпуснал. Тук получи последния удар през този трагичен ден.

Писмото го нямаше. Нямаше я и кърпичката. Дяволският вятър ги бе отвял в мрака.

Потърси наоколо, но нямаше как да прерови цялата градина и в душата му се прокрадна чувството на поражение, не по-малко разяждащо от онова, което бе изпитал и Джо Джебчията в последния етап на принципния им спор. Беше победен. Съдбата бе срещу него и нямаше никакъв смисъл да упорства.

Дотътри се някак до улицата, после се влачи още почти цял километър, докато намери такси, и накрая успя да се добере до Мърмонт меншънс, където Джъдсън го посрещна с искрено изумление:

– Какво, за Бога, си сторил с лицето си, приятелю?!

Бил не бе усетил нищо нередно с лицето си. Един поглед в огледалото му разкри изненадващи промени. Очевидно поне един от блуждаещите удари на Джо бе попаднал в носа му. Той остави вързопа на масата и отиде в банята.

Когато се върна измит и освежен, Джъдсън беше отворил вързопа и недоумяваше:

– Какво смяташ да правиш с тия книги, Били?

– Книги ли? – Бил започваше да разбира. Разказа накратко историята. – Това хлапе трябва да е от някоя банда. То пусна вързопа през прозореца на оня дръвник, с който се посблъскахме.

Въодушевление се разля по лицето на Джъдсън.

– Господи, Били! Няма по-голям късметлия от теб! Е, сега вече старият Парадийн не може да не ти изсипе половината от богатството си, поне от благоприличие. Луд е за книгите си. Колко пъти баща ми ми е надувал главата с разкази за библиотеката му. Ако изобщо има любимец, ти ще си. Постави си условията, Били! За такъв подвиг ти дължи по половин милион на година.

– Каква полза? – изплака Бил. – Вдругиден Флик се омъжва за Родерик Пайк.

– Какво! Аз мислех, че се омъжва за теб...

– Ами не. Притиснали са я, предполагам. Получих писмо от нея. Затова отидох в Холи хаус. Исках да я видя или поне да й дам бележка.

Джъдсън го гледаше с увиснало чене. Бедата дълбоко го поразя.

– Флик! – простена той. – Да се омъжи за оня нещастник, дето разправя, че Тоди ван Райтър бил основал „Копринените“! Не и не, докато съм жив!

– И какво ще направиш?

– Да направя? – извика Джъдсън. – Да направя? Ами... – той се замисли. – Да пукна, ако знам!

Глава 20.

Ориз за шест пенса

1.

Срядта сутринта, единайсет часа. Денят бе безоблачен и прохладен, весел вятър духаше от югоизток. Спокоен, флегматичен, погълнат от собствените си дела и титанично безчувствен към всичко друго, Лондон се беше отдал на делника. От Пътни до Слоун скуеър, от Крикълуд до Риджънт стрийт, от Сайдънхем хил до Странд нашир и надлъж пъплекха червени, жълти и кафяви омнибуси. Полицайте наглеждаха реда, брокерите търгуваха с акции, просяците просеха, шапкарите продаваха шапките си, безделниците бездействаха, косачките пърпореха из Хайд парк, вестникарчетата разнасяха вестниците, пенсионираните полковници седяха зад прозорците на клубовете си по Пикадили, унесени в мечти за наблюдавания обяд. Единственото нещо в големия град, което наемкваше, че това не беше обикновен лондонски ден, бе раираният навес, опънат над тротоара на църквата „Свети Петър“ на Итън скуеър, и червеният килим на самия тротоар – знаци, които недвусмислено показваха, че съвсем скоро тук ще се състои бракосъчетание.

Освен Бил, облечен в скромнен сив костюм с червена нишка и придружен от териера Боб със светлокафява каишка и кално петно на носа, там бяха и зяпачите, които вече се подреждаха от двете страни на входа – обичайните възрастни дами, заети с обсъждане на сватбите, които са видели през живота си; обичайните застаряващи господа, бърбещи за шивачи и победители в конни състезания; както и, разбира се, обичайното спящо в количката си бебе, без което сбирката би била просто непълна. Всички ще стоят и ще зяпат, докато се появят булката и младоженецът, след това ще се пренесат на следващата сватба.

От всички присъстващи Бил бе единственият, който не беше дошъл за разнообразие. Но и сам не можеше да обясни защо бе дошъл. Не очакваше да го зарадва гледката на Флик подръка със съпруга ѝ. Щеше да бъде живо мъчение и все пак дори дяволът не можеше да го пропъди оттук. Инстинктът да се рови в раната е дълбоко вкоренен в човека. И Бил му се подчиняваше.

Боб обаче приемаше зле чакането и в кучешката му душа се

зараждаше бунт, защото определено се смяташе за измамен. Щом забеляза, че Бил излиза от апартамента, успя да се промуши през входната врата в последния миг и любезно помоли да бъде разходен. Бил се бе съгласил с предложението и двамата тръгнаха съвсем нормално и както си му е редът, а ето че сега от двайсет минути висяха на тоя тротоар с толкова малко свободно пространство наоколо. На Боб започваше да му се струва, че завинаги са приковани тук. Изрази негодуванието си с няколко решителни опита да се обеси, увивайки за по-добра опора кашката около крака на мъчителя си. По време на последния опит един покрив на вятъра отнесе шапката на Бил.

Към сърдечните му изпитания сега се прибави нещастие то да стане за посмешие на населението. Пред всички зрелища лондонското гражданство предпочита мъж, преследващ шапката си във ветровит ден. А когато по време на гонитбата мъжът е застрашен от неизбежно препъване в пощуряло куче, удоволствието е пълно. Краткото преследване бе осъществено от Бил пред очите на отзивчива публика. Когато се върна – с шапка и цял букет от лоши чувства към себеподобните си, – огорчението му бе задълбочено от откритието, че докато е бил толкова зает, Флик е пристигнала и е влязла в църквата. Зяпачите вече я обсъждаха и я сравняваха с други булки.

Бележките като цяло бяха благоприятни. Една дама с каскет и кавалерийски мустак заяви, че ги харесвала по-закръгленки, но иначе Флик получи добри отзиви. Отрицателната критика остана за „бащата“. Тъй като знаеше, че Флик няма такъв, Бил прие въпросния джентълмен за вуйчо й Синклер, на когото несъмнено се бе паднала честта да предаде булката. Не бе оставил особено добро впечатление. Един мъж с пуловер и орфано бомбе се произнесе твърде язвително за ръбовете на панталона на господин Хамънд.

– Къде е младоженецът? – попита дамата, незадоволена от фигурата на Флик. – Май закъснява.

– Разбира се, че закъснява – обади се един, дето разбираше от тия неща. – Съвсем естествено е да я остави да пристигне първа – обясни той, явно припомнил си маниера на боксьорите.

– Бледичка ми се видя – плахо се обади един гласец. Изглеждаше сравнително бос в нещата и явно не съзнаваше напълно слабите си позиции сред експертите наоколо.

– Винаги са бледи – отвърна хладно разбирачът. – И ти щеше да си блед на нейно място. Видях снимка на младоженеца в „Дейли рекърд“ тая сутрин. Голям катил.

– Ами?

– Ами я! – разбирачът не беше от великодушните хора, които ще вземат предвид изкривяванията на образа, получени при отпечатването му в евтин вестник. Но пък и истина си бе, че Родерик в днешния брой на „Рекърд“ изглеждаше като престъпник. – Много противен, с белег на лицето. Аз мисля, че ще я бие!

Бил не издържа. Имаше три възможности – да се махне, да разбие муцуната на разбирача или да влезе в църквата и да седне. И понеже последната беше най-лошата и щеше да изостри страданията му до непоносимост, избра нея. Пресече площада, влезе в една тютюнопродавница, купи си унция тютюн и съгласно условията на сделката остави Боб зад тезгяха. Навън изхвърли тютюна, после прекрачи смело прага на църквата и се сви на най-близката пейка.

Вътре беше мрачно и студено и напук на волята му започна да го завладява спокойствие, когато един глас дъхна в ухото му:

– Билет, сър?

Беше някакъв зачервен младеж, потен и притеснен. Погледът, който получи от Бил, беше така жесток и изпълнен с омраза, злоба и най-общо неблагоприятно положение, че изведнъж се изпоти. После отстъпи назад, премигна умно и реши да оттегли въпроса си. Идеята човек в сив костюм и без билет да присъства на светска сватба обиждаше най-съкровениите му чувства, но дори сградата, в която се намираха, да беше от по-профанно естество, Бил все така имаше вид на човек, с когото е по-добре да не се спори, все едно за какво. Сивите костюми винаги правят едрите мъже да изглеждат по-едри, а костюмът на Бил беше особено сив.

Бил остана на мястото си. След един-два стреснати погледа към облеклото му паството реши да го приеме за някой от безчислените чеши-ти на големия град и оттегли вниманието си. Той се отдаде на скръбта.

Атмосферата внезапно се раздвижи. Мина доста време, преди погълнатият от мислите си Бил да усети, че нещо става. Хората си шепнеха, скупчили глави, шаваха неспокойно на местата си. Имаше нещо.

Някакъв господин с важен вид и значка на ревера излезе на пътеката и спря до издокарана дама от предния ред. Каза нещо на ухото ѝ. Жената подскочи десет сантиметра.

– Отменена!

Мъжът със значката кимна безмълвно. Последва ново шепнене.

– Значи няма смисъл да чакаме...

– Никакъв смисъл – потвърди мъжът със значката.

И други, изглежда, бяха получили същата информация, защото църквата бързо се опразваше. Бил се присъедини към потока и след малко се намери на площада, където разочарованите и объркани зяпачи недоумяваха от неочакваната развръзка. Много сватби бяха виждали в живота си, но никога сватба, на която никой не се венчава.

Бил отиде да вземе Боб от услужливия продавач на тютюн и се върна при църквата. Минаваше под навеса, когато една ръка докосна рамото му, и когато се обърна, видя Джъдсън. Изглеждаше ужасяващо сериозен. Лицето му беше пепеляво, клепачите – натежали. Изведнъж Бил се сети, че всъщност не бе виждал наследника на Коукъррови от осем часа предния ден, когато вечеряха заедно. Човек в неговото положение, разбира се, не можеше да мисли за всичко. Сега си спомни, че приятелят му се бе измъкнал малко след вечеря за – както се изрази – кратка разходка. Очевидно тя бе продължила цяла нощ.

– Сватбата отменена ли е? – попита Джъдсън.

– Явно е станала някаква засечка – отвърна Бил.

Джъдсън се усмихна. Тази усмивка като че ли го затрудняваше и дори му причиняваше болка, но в нея се четеше триумф.

– Засечка, и още как! Снощи отвляхох младоженеца!

2.

Джъдсън се наведе и погали териера, който се бе овесил на крака му.

– Отвлякъл си го? – хлъцна Бил. Изявлението на Джъдсън беше достатъчно ясно и недвусмислено и въпреки това той недоумяваше, сякаш бе криптограма. – Отвлякъл си го!

Джъдсън отклони вниманието си от Боб.

– Е, не точно че го отвляхох. Отидох при него, поставих му въпроса ребром, по мъжки, и се оказа, че той иска да бъде отвлечен. Това улесни нещата.

– Нищо не разбирам!

– Какво не разбираш, Били? – попита Джъдсън търпеливо.

Премигна болезнено към един минаващ камион, чийто грохот се заби в мозъка му.

– Ходил си при Пайк?

– Да – камионът отмина и Джъдсън се почувства малко по-добре. – След като ми каза, че Флик ще се омъжва за него, веднага реших да

предприема крути мерки. Казах си, че ще отида и ще го заплаша със страшни наказания, ако не изчезне незабавно. Ето така човек прави грешки. Пайк се оказа страхотен човек, приятел и отличен домакин. Но това го разбрах едва по-късно. Нямах го, когато пристигнах, така че убедих прислужника да ме пусне вътре, седнах и зачаках. Прислужникът, извънредно способен мъж, ме попита дали искам да пийна нещо. Казах да и бях на третото, когато пиленцето кацна – Дждъдън отново замълча с изтерзан вид, този път заради Боб, който внезапно залая по някаква кола. – Отначало Пайк силно се натъжи, като ме видя, но после се поуспокои и аз минах на въпроса. Казах му го кратко и ясно. Обясних му, че никак не обичам неприятностите, но ако не се изпари мигновено, ще последва най-лошото. И да видиш, Били, излезе, че и той това искал. Изобщо не желал да се жени за Флик. Открай време си бил влюбен в друга жена, бивша стенографка или нещо такова, от „Пайк уикли“. Разказа ми за чувствата си. Ей Богу, съвсем го е закъсал.

– Това трябва да е жената, с която го срещнах в парка Батърси – ти се Бил.

– Сигурно е била тя. Ако си го срещнал с момиче в Батърси, трябва да е била тя, защото ми каза, че от месеци се срещали тайно. Щял отдавна да избяга с нея, но го било страх от баща му. Баща му май е она тъпанар, дето те гонеше с колата?

– Да, сър Джордж Пайк. Вуйчото на Флик.

– Старият явно го е хипнотизирал. Аз го убеждавах, той наливаше и по някое време вземеше да си прекарваме неложно. С всяка глътка идваше на моя акъл. Вече се отказвах от тия неща, но колкото и да е лошо за здравето, няма съмнение какво може да стори чашка алкохол за душата. Към един часа Родерик вече крачеше напред-назад из стаята и обясняваше как още сега щял да се обади на дъртия и да му каже къде да се завре. „Няма нужда – викам му. – Просто вземи да изчезнеш.“ „Ще изчезна, я! Ама наистина ли?“ – пита ме. „Изчезваш и толкоз!“ – викам му. А той взе да се тръшка: „Отдавна трябваше да го направя!“ „По-добре късно, отколкото никога“ – викам. Оказа се, че финансово Родерик бил много добре. Преди известно време, за да излъже данъчните, старият Пайк прехвърлил огромна сума на синчето си с уговорката Роди после да му я възстанови. „Бъди мъж! – викам му. – Вземай парите, бий им една телеграма и заминавай в чужбина!“ Той се разрева, стисна ми ръката и ме обяви за гений на епохата. При което, искам да отбележиш, не бе далеч от истината, защото, ако някой някога му е давал добър съвет, това бях аз. Та Роди каза, че мечата на живота му била да отиде в Италия и да

пише поезия. Какво ще кажеш, пита ме, във Флоренция или в Неапол? После щял да пише на неговата изгора да отиде при него и да се оженят, и да си пишат поезия, и да ядат спагети, и да живеят щастливо, докато смъртта ги раздели. Отвърнах му, че от този по-добър план няма. Съвършен е. С две думи, хвана влака за Дувър в девет часа сутринта.

Известно време Бил не бе в състояние да промълви дума и мълком стисна ръката на Джъдсън. Вярата му в една велика сила, управляваща тоя поне привидно хаотичен свят, бе възстановена. Светът беше чудесен и така добре ръководен, че дори Джъдсън бе намерил своето приложение.

– Стигаме до най-важното – обади се пак Джъдсън. – Както ти казах, ние с Роди добре си изкарахме нощес и след като поспах на дивана, излязох от апартаментата му към девет часа. Имах да убия няколко часа, преди да дойда и да те намеря тук, и си мислех дали да не седна в парка, когато случайно минах край една сграда, пълна с хора, и си помислих, че като ще е за седене, мога и там да седна. Налагаше ми се бързо да се наместя някъде, нали разбираш.

Една голяма кола спря до тротоара. Бил отстъпи назад, за да осуети намерението на Боб да се хвърли под колелата ѝ.

– И да пукна, Били – продължи Джъдсън, – излезе, че съм попаднал на лекция на някакво въздържателно дружество. Страшен майтап, но просто нямах сили да мръдна. А то излезе най-хубавото нещо, което ми се е случвало през живота, Били! Аз съм вече друг човек. Никакъв алкохол отсега нататък! Край! Завинаги! Честно ти казвам, досега изобщо не знаех какви поражения причинявал. Отвътре ставаш като изсъхнал лист, представяш ли си! Винаги съм си мислел, че алкохолът е полезен лек, знаеш ме. Но когато оная показа там цветна картина на черния дроб...

Бил гледаше зад него с изскачащи от орбитите очи. Мъж на средна възраст в редингот и благ вид излизаше от църквата, под ръка с него вървеше млада жена в сватбена рокля. Двамата прекосиха тротоара и влязоха в колата. – ... И после взе едни червеи – продължаваше Джъдсън, – пусна ги в чаша с алкохол и ако щеш вярвай, Били, стана нещо потресаващо. Отначало си бяха съвсем добре, шаваха си... като майтапчии, които се канят да изпият по едно за сметка на заведението, но после... Когато оная гадост им стигна до гърлото...

Той спря. Слушателят му го беше изоставил. Най-сетне излезе от унеса си. Колата вече тръгваше, когато той се хвърли напред, отвори вратата и без да каже дума, скочи вътре. На другия край на каишката териерът Боб с кратък вопъл направи същото по въздуха като хвърчило.

3.

– Флик! – задави се Бил.

Известно време други думи не последваха. Общо взето, това се дължеше на поведението на териера. На Боб му трябваша няколко секунди, за да оцени обстановката. При първо подушване тази сватбена рокля имаше странна и измамна миризма. Но след като я опозна, се зае да изобрази как шест териера наведнъж се возят в кола. Скачаше и ближеше Флик по лицето, дърпаше се, риташе Бил по окото, пак скачаше и събаряше шапката на господин Хамънд, отново се хвърляше задъхан към Флик. Движенията му бяха като в старите прескачащи филми и под напора на чувствата, към които се добавяше и изненадата от нахълтването на Бил, разговорът не потръгна веднага.

Накрая господин Хамънд, успял да запази спокойствие при цялата дандания, взе шапката си от ъгъла, където Боб я беше търкулил, и заговори меко на Бил:

– Ако се нуждаете от такси, сър, сигурно ще намерите надолу по улицата.

– Флик – опита пак Бил, като нави каишката на ръката си и дръпна здраво, – получих писмото ти, но разбрах. Всичко разбрах. Знам, че трябва да е било диктувано от оная твоя проклета леля...

– Тя е моя съпруга – отбеляза господин Хамънд. – И ако не е много грубо да попитам, кой, за Бога, сте вие?

Един уплашен глас се обади от ъгъла:

– Това е Бил Уест, вуйчо.

Последва пауза.

– Флик – продължи Бил, – говорех ти за писмото. Разбирам напълно защо си го написала.

– Видя ли ме? – ококори се Флик насреща му.

– Да те видях?

– „При Марио“?

Май почваше да му се вие свят.

– Да те видях в „При Марио“? Какво искаш да кажеш?

– Нали каза, че разбираш... Аз... – Флик протегна ръце към него: – Не ме интересува. Видях те с онази жена, но не ме интересува. Отведи ме, Бил. Искам да ме вземеш!

Бил хвана механично ръцете ѝ:

– Видяла си ме?! Небеса! – възкликна той. – Нали не говориш за

неделя вечерта!

– Да, но не ме интересува! Искам само да ме отведеш отгук!

Бил натика каишката в ръцете на господин Хамънд:

– Бихте ли подържали за момент? – каза той, сграбчи отново ръцете ѝ и я придърпа към себе си, нехаещ за любопитния поглед на господин Хамънд, който тъкмо постави пак съборените си от Боб очила и го разглеждаше, сякаш беше особено рядко първо издание.

– Флики, любима моя, Флики! – извика Бил. – Сега ще ти обясня. Наложил се да вечерям с тази ужасна жена. Направо ми се гадеше, но трябваше. Тя знаеше всичко за Слингсби, а Джъдсън ми беше уредил среща с нея, за да ми разкаже. И тя ми разказа! Боже! Всичко ми разказа! Видях Слингсби на другия ден, обясних му, че съм наясно как е мамил чичо от години, и той си замина. А щом кажа на чичо, всичко ще се нареди. Той със сигурност ще ми даде работа и ще можем веднага да се оженим.

Господин Хамънд се изкашля учтиво.

– Вие възнамерявате да се ожените за племенницата ми? – попита той заинтригуван.

– Да, да, да! – Бил отново се обърна към Флик. – Да тръгваме, Флики! Родерик избяга, щял да се жени за някаква стенографка.

– Тъй, тъй! – обади се господин Хамънд. – Знаете ли, много приличате на един младеж, който една вечер преди няколко месеца се отби в Холи хаус и накара племенника ми Родерик да направи шестнайсет обиколки на градината. Случайно да сте същият човек?

– Съвсем същият.

– Значи вие сте отговорен за падането на зет ми, многоуважаемия сър Джордж Пайк, в езерото?

– Само аз и никой друг.

Господин Хамънд стисна топло ръката му.

– Вземи го, Флики – каза той, – не бих могъл да ти пожелаая по-добър съпруг! Мъжът, който те е спасил от удавяне..., чийто образ си пазила в сърцето си през всички тези години!... – той се наведе над тръбата и каза на шофьора: – Йейтс, да знаеш някоя община с добра сватбена зала? – после се обърна към Бил и Флик: – Каза, че не знае.

– Има една на Бомонт стрийт! – извика Бил ентусиазирано.

– Йейтс, карай на Бомонт стрийт!

– О, вуйчо! – Флик бе останала без дъх.

– Мисля, че след церемонията ще е най-разумно да се прибереш вкъщи, Флик, макар и за ден-два. Иначе ще ми е трудно да обясня

отсъствието ти. По-късно атмосферата ще се разведри – той отново взе тръбата: – Йейтс, спри на първата бакалница, която видиш. Искам да купя ориз.

Глава 21. Укротяване на чичото

Топло слънце грееше над Сейнт Мери екс. Господин Парадийн слезе от таксито пред прага на своя лондонски клон и се заизкачва равнодушно към третия етаж. Скърбящата за децата си Ниоба не е изглеждала по-покъртително от него, скърбящия за загадъчно изчезналите безценни бисери от колекцията му. Загадката на това изчезване тегнеше като камък на душата му. Когато всички се завърнаха от театъра, последван от късна вечеря, нямаше никакви следи от взлом. Но книгите липсваха. Оттогава господин Парадийн бе изпаднал във вцепенение. Дори спешната телеграма, с която Бил го бе помолил да дойде следобеда в канцеларията, не му направи никакво впечатление.

– Тук ли е господин Уест? – попита той мрачно.

Хенри пристъпи със сияйна усмивка напред – любезен и чевръст в присъствието на шефа. Така напредват младежите в деловия свят.

– Заповядайте, сър.

Бил вдигна поглед при отварянето на вратата. Беше седнал на стола на Слингсби, но стана с любезност и бързина, които дори Хенри не можеше да докара.

– Здравейте, чичо – поздрави той.

Господин Парадийн изсумтя. Беше в свирепост настроение и реши, че Бил е съвсем подходящ за плячка. Не ставаше дума за стълкновение, просто се канеше да стъпче племенника си. За какво – още не знаеше, но и това щеше да дойде.

– Къде е Слингсби? – изръмжа той, след като Хенри, изпълнил дълга си, напусна деликатно стаята и затвори вратата.

– Слингсби си отиде – отвърна Бил.

– Отишъл си! Толкова рано? Къде?

– В Америка.

– В Америка!

Бил се наведе напред и потупа чичо си по рамото.

– Не ме тупай! – изрева господин Парадийн. – Какво, по дяволите, си взел да ме тупаш!

– Слингсби – започна Бил, без ни най-малко да се стресне – беше крадец и мошеник. Подозирах го от самото начало, но вие настоявахте, че е съвършен.

– Слингсби мошеник? Какви глупости говориш?

Изражението му видимо се променяше, докато слушаше разказа на Бил. Гневът му се пръсна като мъгла. Няколко минути остана да тъне в мълчание, после дълбоко въздъхна.

– Трябва ми сестра – промърмори той унило. – Медицинска сестра. Някой трябва да се грижи за мен.

Бил грейна срещу него:

– На вас, чичо, ви трябва някой като мен – да се грижи за делата ви.

– Искаш ли да влезеш в бизнеса, Бил? – попита чичото патетично.

– Готов съм веднага да започна да се уча.

– Добре тогава. Каква заплата искаш?

– Колкото вие ми определите, чичо, само да бъде достатъчно за двама. Имам и жена да издържам.

Господин Парадийн премига.

– Жена?!

– Да, мисля, че я познавате, племенницата на вашия приятел Синклер.

– Какво! Кога стана?

– Все още е тайна, но може би вие ще успеете да съобщите на леля й. Оженихме се вчера.

– Вчера!

– Да.

– Но тя вчера щеше да се омъжва за друг...

– Така беше. Но се срещнахме, поговорихме си и се оженихме. Ние, чичо, младите бизнесмени, действаме бързо. Времето е пари – той се наведе зад бюрото. – Между другото, мисля, че тези книги са ваши.

Господин Парадийн погледна към пакета и за няколко минути остана със зяпнала уста. После изумено взе да върти глава от съкровището си към Бил:

– Къде... къде... къде ги намери?

– О, просто се натъкнах на осиновения ви син Хорас, докато ги хвърляше през прозореца на някакъв бандит в градината на Холи хаус. Тук, там и навсякъде съм аз! Не исках да ви го казвам, чичо, но момчето е член на банда. Явно са го внедрили с идеята да ви оберем...

Господин Парадийн въздъхна тежко.

– Сестра! – извика той. – Сестра!

Последва тишина.

– Бил – каза господин Парадийн съкрушено, – връщам назад всяка дума, която може да съм казал в момент на раздразнение срещу

роднините си. Те са противна пасмина, но ти възстановяваш равновесието! Отсега нататък – той се изправи – няма да правя и крачка без теб!

– Опасявам се, че ще ви се наложи обаче, ако държите да тръгнете сега. Обещах на съпругата си да се видим тук. Очаквам я всеки миг. Защо не останете да си поприказвате?

Господин Парадийн поклати глава.

– Друг път. Предай й поздравите ми, но сега не мога да остана. Отивам в Холи хаус – той размаха бойко бастуна си, – за да си поговоря с Хорас. Станах за смях във всяко отношение, но поне тази работа ще доведе докрай. Аз я започнах, аз ще я довърша. Ще направя достоен човек от Хорас, дори ако трябва да го пребивам всеки ден до края на живота си. Ще го изпратя в добро училище и ще наема десет учители с рязани пушки да го пазят в неделите. Докато порасне, отличниците в неделното училище ще изглеждат като бандити от Дивия запад пред нашия Хорас. Довиждане, Бил, момчето ми. Ела да обядваш с мен в клуб „Антиквар“ тия дни. Ти си просто невероятен!

– Забравихте си книгите, чичо.

Господин Парадийн се върна от вратата.

– Да, определено ми трябва сестра. Ако чуеш за някоя добра, непременно я прати да ми се обади.

Флик пристигна след няколко минути и завари съпруга си усмихнат унесено. Разговорът с чичо Парадийн бе подействал на Бил като силна доза етер. Женското присъствие го върна към света.

– Е? – попита Флик нетърпеливо.

Бил отново се усмихна.

– Всичко е наред, скъпа. Нещата се нареждат прекрасно. Чичо Кули ми обеща богатство и ме обяви за най-прекрасния човек на земята!

– Но ти си си такъв – потвърди Флик.

– Чудя се обаче... Знам, че съм невероятен късметлия – достатъчно е да те погледна, за да го разбере, но... Премислих всичко и не открих нито едно нещо, което да съм извършил сам. Ти първа надуши нещо нередно у Слингсби. Джъдсън ме свърза с Прудънс Страйкър, а тя ми разкри измамите му. Хорас избра точно момента, когато се криех в градината, за да хвърли през прозореца книгите. И Джъдсън отстрани Родерик тъкмо навреме, за да предотврати...

Флик разроши нежно косата му.

– Това не ме тревожи, съкровище – успокои го тя. – Не знаеш ли, че най-сигурният знак за величие е, когато пълчища хора работят за теб? Виж Пирпонт Морган, Хенри Форд и другите като тях. Те не вършат

нищо сами. Просто си седят и оставят другите да работят за тях. Точно това показва колко велики мъже са.

– Май има нещо такова – каза Бил с благодарност в гласа. – Да, има нещо такова.

Притегли я към себе си.

Седнал на едно високо столче с око на ключалката, Хенри тихо въздъхна. Той беше нежна душа.

КРАЙ

© 1912 П. Г. Удхаус
© 2000 Силвия Ангелова, превод от английски

P. G. Wodehouse
Bill the Conqueror, 1912

Сканиране, разпознаване и редакция: ultimat, 2009

Издание:

КК „Труд“, 2000
Редактор Красимир Мирчев
Художник Виктор Паунов
Технически редактор Стефка Иванова
Коректор Димана Илиева
ISBN 954-528-165-0

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10276>]